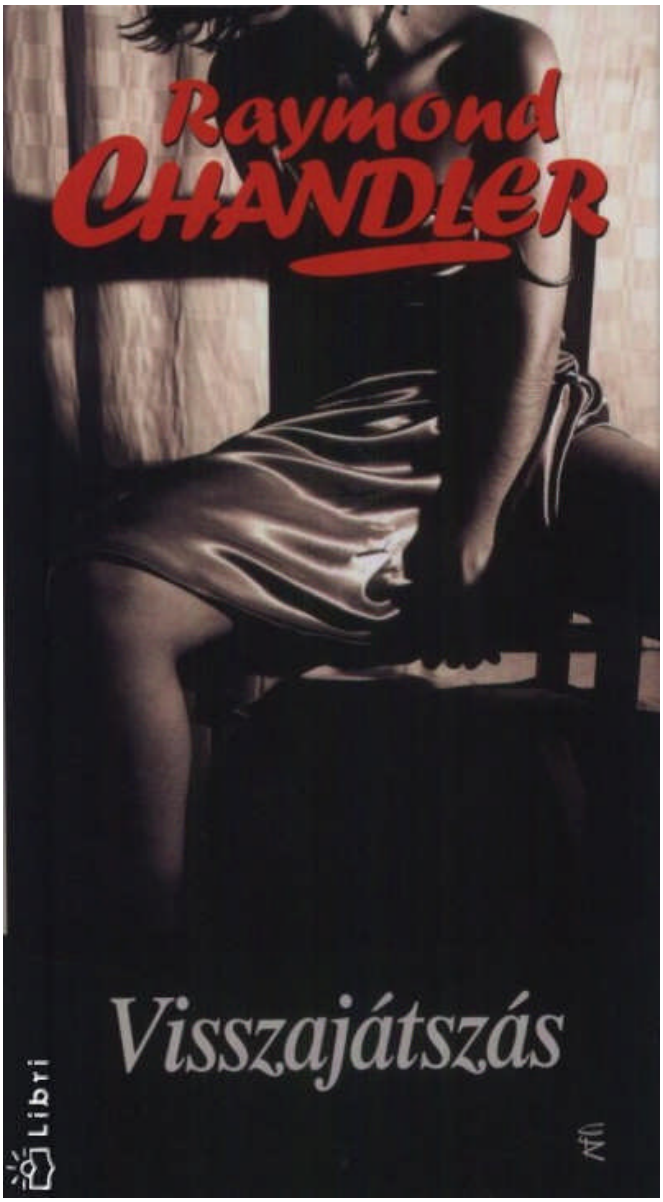

Raymond Chandler
VISSZAJÁTSZÁS

(Tartalom)

Raymond Chandler VISSZAJÁTSZÁS 1
Visszajátszás 3
1 3
2 5
3 9
4 10
5 13
6 16

7 18
8 21
9 23
10 28
11 32
12 35
13 36
14 38
15 39
16 44
17 48
18 59
19 60
20 62
21 64
22 67
23 69
24 71
25 74
26 76
27 79
28 80
A fecsegő férfi 81
1 81
2 84
3 86
4 87
5 90
6 93
7 95
8 99
9 102
10 104
11 106
A király sárgában 112
1 112
2 114
3 118
4 121
5 126
6 129
7 133
8 134
9 139

Visszajátszás

1

Éles, ellentmondást nem tűrő hangon szólt a telefonba, de hogy mit mond, alig értettem. Részben azért, mert félig még aludtam, részben pedig azért, mert a kagylót fordítva tartottam. Végre sikerült megfordítanom.

– Hall engem? Mondom: Clyde Umney vagyok, az ügyvéd.

– Clyde Umney, az ügyvéd? Ügyvéddel tele van a padlás.

– Marlowe-val beszélek?

– Úgy rémlik. – Megnéztem a karórámat. Hajnali fél hét. Nem a legjobb formám.

– Velem ne pimaszkodjék, fiatalember!

– Pardon, Mr. Umney. Én már nem vagyok fiatal ember, öreg vagyok, fáradt vagyok, és még egy csepp kávét sem tankoltam. Mit óhajt?

– Kimegy nyolcra a washingtoni expressz elé, megkeres egy nőt az utasok között, követi mindaddig, amíg meg nem száll valahol, aztán jelenti nekem. Világos?

– Nem.

– Mi az, hogy nem? – csattant föl.

– Nem tudok eleget ahhoz, hogy eldöntsem, vállalhatom-e az ügyet.

– Én Clyde Um...

– Ezt hagyjuk – szakítottam félbe –, mert visítógörcsöt kapok. Csak az adatokat mondja. Nem is biztos, hogy én vagyok a legmegfelelőbb nyomozó a maga számára. Sohasem voltam FBI-hekus.

– Miss Vermilyea, a titkárnőm, fél órán belül ott lesz az irodájában. Viszi a maga számára szükséges információkat. A titkárnőm kitűnő munkaerő. Remélem, maga is.

– Reggeli után még kitűnőbb vagyok. Inkább ide küldje a kisasszonyt.

– Hol van az az „ide”?

Megadtam neki Yucca Avenue-i lakásom címét, és elmondtam, hogyan lehet odatalálni.

– Rendben van – mondta kelletlenül. – De szeretnék valamit világosan leszögezni. A nő nem veheti észre, hogy követik. Ez igen lényeges. Egy nagyon befolyásos washingtoni iroda képviseletében járok el. Miss Vermilyea átad ennek egy bizonyos összeget a költségeire, és 250 dollár előleget. Elvárom a kifogástalan munkát.

– Megteszek minden tőlem telhetőt, Mr. Umney.

Kikászálódtam az ágyból, lezuhanyoztam, megborotválkoztam, és már a harmadik csésze kávémat hörpölgettem, amikor csengettek.

– Miss Vermilyea vagyok, Mr. Umney titkárnője – mondta csilingelő hangon a hölgy.

– Fáradjon be.

Igazi csinibaba volt. Fehér ballonkabát, övvel a derekán, gondosan karbantartott platinaszőke fej, kabátja színéhez illő körömcipő, összecsukható műanyag esernyő, és egy kékesszürke szempár, amely úgy nézett rám, mintha káromkodtam volna. Lesegítettem a ballonját. Kellemes illatot árasztott. A lába különösen kellemes látvány volt a fekete harisnyában. Alaposan kinyitottam a szemem, főleg amikor a nő keresztbe tette a lábát, s elővett egy cigarettát, várva, hogy tüzet adjak neki.

– Christian Dior – mondta, olvasva nyilvánvaló gondolataimban. – Ezt szeretem. Lenne szíves tüzet adni?

– Én is pontosan ezt szeretem – feleltem, és felkattintottam az öngyújtómat.

– Így, hajnaltájban nem érdekel különösebben, ha valaki ki akar velem kezdeni.

– És milyen tájban érdekli a dolog, Miss Vermilyea?

Savanykásan elmosolyodott, majd leltárt csinált a retiküljében, és elém lökött egy tömött borítékot.
– Ebben mindent megtalál, amire szüksége van.
– Hát mindent azért nem.
– Nyomja csak, nagyokos! Hallottam már magáról eleget. Vagy azt hiszi, Mr. Umney választotta magát? Nem ő. Én. És ne bámulja a lábamat.
Felnyitottam a borítékot. Egy újabb leragasztott boríték volt benne, és két csekk a nevemre kiállítva. Az egyiket, a 250 dollárost, „szakmájába vágó szolgáltatások díjának előlegéül" szánták. A másik kétszáz dollárt ért, és a szövege így szólt: „Előleg Philip Marlowe szükséges kiadásaira."
– A költségekről nekem számol el, tételesen – mondta Miss Vermilyea. – És a saját pénzéből igyék.
A második borítékot egyelőre nem nyitottam fel.
– Mr. Umney miből gondolja, hogy elvállalok egy olyan ügyet, amiről semmit sem tudok?
– El fogja vállalni. Nem kérnek magától semmi rosszat. Erre szavamat adom.
– És mit ad még ezen kívül?
– Nos, ezt megvitathatjuk valamelyik borongós estén egy ital mellett, ha majd ráérek.
– Meg vagyok győzve.
Kinyitottam a második borítékot. Egy lány fényképe volt benne. A póz természetes könnyedséget sejtetett vagy azt, hogy volt alkalma megtanulni, hogyan fotóztassa magát. Sötét haj, amely valószínűleg vörös lehetett, magas, értelmes homlok, komoly szemek, kiugró pofacsontok, érzéki orrcimpák, semmitmondó száj. Finom vonású, ápolt arca nem látszott boldognak.
– Fordítsa meg – mondta Miss Vermilyea.
A hátoldalára értelmesen rágépelték az adatokat.
„Név: Eleanor King. Magassága százhatvanöt centiméter. Kora körülbelül 29 év. Haja sötét vörösesbarna, vastag szálú, természetesen hullámos. Egyenes tartás, mély, tiszta hang, jól, de nem túlöltözött. Szolid smink. Látható sebhelyek nincsenek. Jellegzetes szokás: egy helyiségbe belépve úgy néz körül, hogy közben nem fordítja el a fejét. Ha izgatott, megvakarja a jobb tenyerét. Balkezes, de jól leplezi. Férfiasán teniszezik, remek úszó és búvár, megissza a magáét. Elítélve nem volt, de az ujjlenyomata megvan."
– Volt már rács mögött – pillantottam fel Miss Vermilyea-re.
– Néni tudok többet, csak ami ott áll. Maga meg tartsa be az utasításokat.
– Hiányzik a nász napja, Miss Vermilyea. Egy huszonkilenc éves csinibaba, mint ez itt, valószínűleg férjhez ment már. Itt nem említenek se jegygyűrűt, se más ékszert. Ezt furcsállom.
Miss Vermilyea az órájára pillantott.
– Furcsállja inkább az Union pályaudvaron. Nincs sok ideje. – Felállt. Felsegítettem rá a fehér ballont, és kinyitottam az ajtót.
– A saját kocsijával jött?
– Igen. – Az ajtóból visszafordult. – Van valami, ami tetszik magában. Nyugton marad a keze. Maga egész rendesen tud viselkedni bizonyos értelemben.
– A tapogatás gusztustalan technika.
– De van valami, amit nem szeretek magában. Találja ki, mi az!
– Sajnálom, de fogalmam sincs, hacsak az nem, hogy akad néhány ember, aki azért gyűlöl, mert még élek.
– Nem erre gondoltam.
Lekísértem a lépcsőn, és kinyitottam előtte a kocsija ajtaját. Helyes kis járgány volt, egy

Fleetwood Cadillac.
Visszamentem, s minden eshetőségre készen begyömöszöltem néhány dolgot egy útitáskába.

2

Mint máskor. A Washington Express pontos volt, ahogy szinte mindig, s az alanyt nem volt nehezebb kiszúrni, mint egy szmokingos kengurut. A lány kezében nem volt semmi, csak egy puhafedelű könyv, amelyet behajított az első útjába kerülő szemétgyűjtőbe. Leült, és a földet nézte. Láttam már boldogtalan nőt... Egy kis idő múltán felállt, és odament egy könyvállványhoz. Anélkül, hogy egyet is kivett volna, otthagyta, felpillantott a nagy faliórára, majd magára csukta egy telefonfülke ajtaját. Bedobott egy marék aprót, és beszélni kezdett valakivel. Az arckifejezése semmit sem változott. Visszaakasztotta a kagylót, odament az újságautomatához, kivett egy New Yorkért, ismét az órájára nézett, és leült olvasni.
Éjkék, méret után készült kosztümöt viselt, fehér, kihajtott nyakú blúzt, s egy nagy zafírkék brosst a hajtókáján, ami valószínűleg ugyanannak a szettnek a tartozéka volt, mint a fülbevalói, csak éppen nem láttam a fülét. Eltakarta a sötétvörös haja. Hasonlított a fényképéhez. Sötétkék szalagos kalapján kurta fátyol, a kezén kesztyű.
Egy kis idő múltán kisétált az árkádok elé, ahol a taxik várakoztak. Balra nézett, a resti felé, megfordult, bement a fővárőcsarnokba, végigpillantott az újságospavilonon, az információs fülkén, s a komor fapadokon ülő embereken. Néhány pénztárablak nyitva volt, de a lányt nem érdekelték. Megint leült, és fölnézett a nagy órára. Jobb kezéről lehúzta a kesztyűt, és beállította a karóráját, egy sima, platinából készült, ékkövek nélküli kis játékszert. Gondolatban odaültettem mellé Miss Vermilyea-t. Nem tűnt se finomkodónak, se álszemérmesnek, és úgy emlékeztetett Vermilyea-re, mint egy viaszmásolat.
Ezúttal sem üldögélt sokáig. Felállt, ténfergett. Kiment a peronra, visszajött, kissé elidőzött a ponyvaregény-automata előtt. Nyilvánvaló, hogy ha találkozója van, a randevút nem egyeztették a vonat menetrendjével Olyannak látszott, mint aki átszállásra vár. Bement a restibe. Leült az egyik asztalhoz, megnézte az étlapot, aztán a könyvet kezdte olvasni. Egy pincérnő lépett oda hozzá az obligát pohár jeges vízzel és egy étlappal. A megfigyelt személy rendelt, aztán tovább olvasta a könyvét. Kilenc óra ötven felé járt.
Kimentem az árkádokhoz, ahol egy hordár várakozott a taxiállomás oszlopánál.
– Volt dolga a Washington Expressznél? – kérdeztem tőle.
– Volt. Egy részénél – különösebb érdeklődés nélkül nézte az ujjaim között lengetett dolcsit.
– Várok valakit, aki a Washington-San Diegó-i közvetlen kocsiban érkezik. Leszállt valaki?
– Úgy érti, hogy végleg, csomagokkal meg mindennel?
Bólintottam.
Eltűnődött rajta, értelmes, gesztenyebarna szemmel tanulmányozott.
– Egy utas leszállt – mondta végül. – Hogy néz ki a barátja?
Leírtam egy elképzelt férfit. A hordár megrázta a fejét.
– Nem segíthetek magának, főnök. Aki leszállt, egyáltalán nem így nézett ki. A barátja valószínűleg még a vonaton van. A közvetlen kocsiból nem kell átszállni. Rákapcsolják a hétszáznégyesre. Tizenegy harminckor indul innét. A mozdony még nem állt be.
– Kösz – mondtam, és odaadtam neki az egydollárost. A nő csomagja tehát még a vonaton van, mindössze ezt akartam megtudni.
Visszamentem a restihez, és benéztem az üvegfalon.
A könyvet olvasta, s szórakozottan kavargatta a kávéját. Bementem egy telefonfülkébe, felhívtam azt a garázst, ahol jól ismertek, és megkértem őket, hogy ha délig nem jelentkezem,

küldjenek el valakit a kocsimért. Elég gyakran megtették, így volt náluk tartalék kulcs. Kisétáltam a kocsimhoz, kivettem az útitáskámat, és betettem a csomagmegőrzőbe. A hatalmas várócsarnokban vettem egy San Diegó-i retúrt, és megint visszaügettem a restihez.

Az alany a helyén volt, de már nem egyedül. Egy pofa ült vele szemben az asztalnál, mosolygott és beszélt, s egyetlen pillantásból kiderült, hogy a lány ismeri, de nem örül neki. A pasasról borvörös papucscipője orra hegyétől a rosszul szabott krémszínű sportzakóján át a nyakkendő nélkül viselt barna-sárga kockás ingig lesírt, hogy kaliforniai. Száznyolcvanöt magas lehetett, nyúlánk, az arca húsos, öntelt, és valahogy túl sok foga volt. A kezében egy papírszeletet sodorgatott.

Zakójának mellényzsebéből úgy hajlott ki sárga zsebkendője, mint egy nárciszcsokor. És egy dolog világos volt, mint a nap: a lány nem akarta, hogy a pasas ott legyen.

A pasas tovább beszélt, és pödörgette a papírt. Végül vallat vont, és fölállt a székéről. A lány felé nyúlt, és ujja hegyével megérintette az arcát. A lány hátrakapta a fejét. A férfi ezek után kisimította az összekunkorodott papírt, és óvatosan letette a lány elé. Várt és mosolygott.

A lány lassan, nagyon lassan fordította lefelé a tekintetét, majd megállapodott a papíron. Megmozdult a keze, hogy elvegye, de a pasas gyorsabb volt. Még mindig mosolyogva zsebre tette a papírt. Aztán elővett egy perforált lapos jegyzettömböt, kivette a belecsíptetett golyóstollat, írt bele valamit, majd kitépte a lapot, és letette a lány elé. Az felvette, elolvasta, és betette a pénztárcájába. Végre felnézett a pasasra. Rámosolygott. Úgy tűnt, hogy ez nagy erőfeszítésébe kerül. A pasas átnyúlt az asztalon, hogy megveregesse a kezét, aztán kiment.

Bezárkózott egy telefonfülkébe, tárcsázott, és jó sokáig beszélt. Kijött, fogott egy hordárt, és odament vele a csomagmegőrzőhöz. Egy könnyű, osztrigaszínű bőrönddel és egy ugyanolyan útitáskával jöttek vissza. A hordár cipelte a holmit, a parkolóhelyre vezető kijáratokon át követve a pasast egy kiglancolt, kétféle színre dukkózott Buick Roadmasterhez. Berakta a pakkot az előrehajtott ülés mögé, eltette a járandóságát, és elment. A sportzakós, sárgazsebkendős beszállt, kitolatott, aztán megállt, hogy fölvegyen egy napszemüveget, és hogy rágyújtson. Felírtam a rendszámát, és visszamentem a pályaudvarra.

A következő óra legalább háromnak tűnt. A lány kijött a restiből, és a váróteremben olvasta a könyvét. De nem azon járt az esze. Állandóan visszalapozott, hogy megnézze, mit is olvasott. Gyakran egyáltalán nem olvasott, csak tartotta a könyvet, és a semmibe meredt. Az esti újság hajnali kiadása volt nálam, mogulé figyeltem, s összeraktam, ami a fejemben volt. Egyik sem megbízható tény. Csak segített elütni az időt.

A lány hirtelen felállt, odament az újságoskioszkhoz, és egy csomag cigarettával jött vissza. Feltépte, és rágyújtott. Sután szívta, mintha nem szokott volna hozzá, s miközben szívta, úgy tűnt, megváltozott a magatartása, rikítóbb és keményebb kezdett lenni. Mintha valamilyen okból szándékosan akarna közönségesnek látszani. A faliórára néztem. Tíz negyvenhét. Tovább törtem a fejem.

A papírszelet olyannak látszott, mint egy újságkivágás. A lány megpróbálta elkapni, de a pasas nem hagyta. A pasas ezután néhány szót írt egy üres papírlapra, odaadta a lánynak, aki fölnézett rá, és mosolygott. Következtetés: az álomlovag valamivel csőbe húzta a lányt.

A következő pont az volt, hogy a pasas előzőleg elhagyta a pályaudvart, talán a kocsijáért ment, talán az újságkivágásért, talán valami egészen másért. Eszerint nem tartott attól, hogy a lány elszalad előle, ami megerősítette azt az elgondolást, hogy a pasas pillanatnyilag nem játszott ki minden ászt, hanem volt még néhány a mandzsettájában. Lehet, hogy nem volt biztos a dolgában. Meg kellett győződnie róla. Azután azonban, hogy megmutatta a lánynak az aduját, beült egy Buickba, és elhúzott a csomagjával együtt. Következésképpen már nem félt attól, hogy elveszíti a lányt. Bármi kapcsolta is össze őket, elég erős volt.

Tizenegy tízkor hangszórón bemondták, hogy a 704-es a tizenegyedik vágányon már fogadja a Santa Ana, Oceanside, Del Mar és San Diego felé tartó utasokat. Egy kisebb csapat elhagyta a várócsarnokot, köztük a lány is. Egy másik csoport már a peron kapujában tolongott. Figyeltem a lányt, ahogy kimegy, aztán visszamentem a telefonfülkékhez. Bedobtam egy tízcentest, s Clyde Umney irodáját tárcsáztam.

Miss Vermilyea vette fel. Csak a telefonszámot mondta be.

– Marlowe vagyok. Mr. Umney bent van? Hivatalos hangon válaszolt.

– Mr. Umney tárgyaláson van. Óhajt üzenetet hagyni?

– Felvettem a kapcsolatot, és elutazom a vonattal San Diegóba vagy valamelyik közbeeső megállóba. Még nem tudom, hová.

– Köszönöm. Egyéb?

– Ja, és süt a nap, és közös ismerősünk egyáltalán nem menekül olyan hanyatt-homlok, mint kegyed. Megreggelizett a restiben, százötven másik emberrel egyetemben a váróteremben ült. Pedig maradhatott volna a vonaton is, ahol nincs szem előtt.

– Mindent leírtam, köszönöm. A lehető leghamarabb továbbítom Mr. Umneynak. Ezek szerint még nincs kialakult véleménye.

– Van kialakult véleményem. Az, hogy maga elhallgat előlem valamit.

Hirtelen megváltozott a hangja. Bizonyára kiment valaki az irodából.

– Nézze, jóember, magát azért fizetik, hogy elvégezzen egy munkát. Jobban teszi, ha azzal foglalkozik, méghozzá jól. Clyde Umney sok vizet tud kavarni ebben a városban.

– Kit érdekel a víz, gyönyörűm? Hullámokat verni magam is tudok.

– Nézze, Marlowe – mondta kissé kényszeredetten, ami meglepett. – Nem akartam goromba lenni magával. Ez a dolog nagyon fontos Clyde Umney számára. Ha nem váltja be a *hozzá* fűzött reményeket, elveszíti egy nagyon értékes ügyfelét. Csak éppen kimondtam azt, ami nyomta a bögyömet.

Letettem a kagylót, kimentem a peronra, majd végigsétáltam az aluljárón, hogy eljussak a tizenegyedik vágányhoz, és felkúsztam a kocsiba, amelyben már vágni lehetett az ember torkának oly kellemes állott cigarettafüstöt. Megtömtem a pipámat, és rágyújtottam, hogy én is dúsítsam a hegyi levegőt.

A vonat kihúzott a pályaudvarról, egy örökkévalóságig pöfögött keresztül Los Angeles keleti részén és a külterületeken, aztán rákapcsolt egy kicsit, s Santa Anában állt meg először. A nő nem szállt le. Oceanside-ban és Del Marban sem. San Diegóba érve lepattantam a vonatról, kibéreltem egy taxit, aztán nyolc percet vártam odakint a régi Spanyol-pályaudvar előtt, míg megjelent a hordár a csomagokkal. Aztán jött a lány is.

Nem szállt taxiba. Átment az utcán, a sark m betért egy autókölcsönzőbe, s hosszabb szünet után bosszúsan lépett ki. Jogsi nélkül nincs bérautó. Az ember azt hinné, hogy ezt a lány is tudhatta volna.

Ezek után beült egy taxiba, amely egy U-kanyarral észak felé indult. Az enyém szintén. A sofőr egy kissé húzódozott attól, hogy ráragadjon valakire.

– Ilyesmiről regényekben olvas az ember, mester! Diegóban ez nem járja.

Odanyomtam neki egy ötöst, és megmutattam a működési engedélyem kicsinyített fénymásolatát. Megnézte magának mind a kettőt.

– Rendben van, de jelentem – mondta. – A diszpécser pedig jelentheti a rendőrségnek. Errefelé így megy ez, mester.

– Így, hallás után ítélve, ebben a városban kellene laknom – feleltem. – Egyébként elvesztette a nyulacskát. Két utcával korábban balra fordult.

A sofőr visszaadta a levéltárcámat.

– A bal szememre vak vagyok – mondta feszült hangon. – Mit gondol, mire való az adóvevő? – Fölvette és beleszólt.
Az Ash Streetnél balra fordulva rátért a 101-es országúira. Belekeveredtünk a forgalomba, nyugis hatvanassal totyogtunk. A sofőr tarkójára meredtem.
– A világon semmiért se kell aggódnia – mondta a válla fölött. – Ez az ötös a fuvardíjon felül van?
– Ahogy mondja. És miért nem kell aggódnom semmiért?
– Az utas Esmeraldába megy. Innen tizennyolc kilométerre, az óceán partján fekszik. Ez a célállomás, hacsak az utas meg nem gondolja magát, és be nem megy egy autóskempingbe, aminek Rancho Descansado a neve. De nyugi, oda csak spanyolok járnak, lazítani.
– A fenébe, nem is kellett volna taxiba ülnöm.
– A szolgáltatásért fizetnie kell, mester. Mi is a piacról élünk.
– Maga mexikói?
– Mi nem így hívjuk magunkat, mester. Spanyol-amerikaiak vagyunk, az Egyesült Államokban születtünk és nőttünk fel. Sokan közülünk már alig beszélnek spanyolul.
– Es gran lástima – mondtam. – Una lengua muchissima hermosa. (Nagy kár, ez gyönyörű nyelv.)
– Tiene verdad razón, amigo. Estoy muy bien de acuerdo. (Igaza van, barátom, teljesen egyetértek.)
Torrance Beach-hez értünk, keresztülhajtottunk rajta, s továbbsöpörtünk a cél felé. A taxis időnként beleszólt a rádióba. Egy kissé félrefordította a fejét, hogy megint hozzám beszéljen.
– Takarásban akar maradni?
– Mi van a másik sofőrrel? Megmondja az utasának, hogy uszálya van?
– Magától nem jut eszébe. Ezért kérdeztem magát.
– Előzze meg, és menjen előre, ha tud. Egy újabb ötös, ha sikerül.
– El van intézve. Észre se fog venni. Majd a tecacei útszűkület után állva hagyom.
Keresztülhajtottunk egy kis bevásárlóközponton, aztán kiszélesedett az út. Az egyik oldalon drága, régi házak álltak, míg a másikon vadonatújak, de szintén drágák. Az út ismét összeszűkült, s a tábla negyvenkilométeres sebességkorlátozást mutatott. A sofőröm levágott jobbra, végigzúgott néhány szűk utcácskán, fittyet hányt egy stoptáblára, és mire felfoghattam volna, hogy merre járunk, már lefelé gördültünk egy kanyonban. Balra, egy széles, enyhén lejtős strand mögött, ahol két strandőrállomás állt fémtornyokon, megcsillant a Csendes-óceán. A kanyon alján a taxis befordult, hogy behúzzon a kapun, de megállítottam. Egy hatalmas táblán zöld alapon arany betűkkel ez állt: „El Rancho Descansado”.
– Tűnjünk el a képből – mondtam. – Biztosra akarok menni.
Hátratolatott az országúton, gyorsan elhajtott a műmárvány fal végéig, ott befordult egy keskeny, huzatos utcába, és a túlsó végén megállt. Egy villás törzsű, göcsörtös eukaliptusz magasodott fölénk. Kiszálltam, feltettem egy napszemüveget, visszaballagtam az országúira, s rátámaszkodtam egy lángvörös dzsipre, amelyre egy szerviz nevét festették. Egy taxi jött lefelé a dombról, majd befordult a Rancho Descansadóba. Eltelt három perc. A taxi üresen jött vissza, s ismét nekivágott a dombnak. Visszamentem a sofőrömhöz.
– A taxi száma 423.
– Az a maga madara. Most mi az ábra?
– Várunk. Ez milyen hely?
– Bungalók kocsiállásokkal. Néhány egyedül álló, és néhány ikerház. Az iroda is egy ilyenben van, ott lent, elöl. Csillagászati árak a főidényben. De ez most errefelé holtszezon. Rengeteg helyük van, és valószínűleg féláron.

– Várunk öt percet. Aztán bejelentkezem, ledobom a táskámat, és megpróbálok kocsit bérelni. A sofőr azt mondta, nem lesz nehéz. Esmeraldában három kocsikölcsönző is van, időre vagy kilométerre, ahogy tetszik.
Kivártuk az öt percet. Éppen három óra műit. Olyan éhes voltam, hogy kopogott a szemem.

3

– Szívesen megmutatom önnek az üres házakat, Mr. Marlowe – mondta udvariasan a fiatalember. – Később is bejelentkezhet, ha úgy dönt, hogy itt marad. Mennyi időre óhajtja igénybe venni szolgáltatásainkat?
– Csak ameddig az a kék kosztümös lány – mondtam. – Az imént jelentkezett be. Nem tudom, milyen nevet használ.
Az ifjú és a telefonos lány rám meredt. Mindkét arc ugyanazt a bizalmatlansággal vegyes kíváncsiságot tükrözte. Százféleképpen el lehet játszani ezt a jelenetet. Ez azonban számomra is új volt. Nincs az a városi hotel, amelyben beválna. Itt igen. Legfőképp talán azért, mert egy fikarcnyit sem érdekelt.
– Ez nem tetszik magának, ugye? – kérdeztem.
A fiatalember egy kissé megcsóválta a fejét.
– Legalább őszintén megmondta.
– Már belefáradtam a ravaszkodásba. Torkig vagyok vele. Látott rajta karikagyűrűt?
– Gyűrűt? Nem. – A telefonos lányra nézett. Az csak a fejét rázta, és továbbra is az arcomba bámult.
– Karikagyűrű nélkül! – mondtam. – Akkor mindennek vége. Mindent összetört. Azok az évek... ó, a pokolba velük. Követem őt már... de nem is érdekes, mióta. Még csak nem is szól hozzám. Mit keresek én itt? Kötözni való bolondot csinálok magamból. – Gyorsan elfordultam, és kifújtam az orrom. Láttam, sikerült fölkeltenem az érdeklődésüket.
– Azt hiszem, jobb is lesz, ha valahová máshova megyek – mondtam, és megfordultam.
– Maga folytatni akarja, ő pedig nem? – kérdezte halkan a telefonos lány.
– Igen.
– Együtt érzek magával – mondta a fiatalember. – De tudja, hogy van ez, Mr. Marlowe. Egy motelban nagyon óvatosnak kell lenni. Az ilyenfajta szituációban bármi előadódhat, még lövöldözés is.
– Lövöldözés? – Elképedve néztem rá. – Atyaúristen, hát miféle emberek csinálnak ilyesmit?
Mindkét karját a pultra fektette.
– Tulajdonképpen mi a szándéka, Mr. Marlowe?
– Szeretnék a közelében lenni, hátha szüksége van rám. Nem akarom zaklatni. Még csak be sem kopogok az ajtaján. De tudni fogja, hogy itt vagyok, és azt is, hogy miért. Én várok.
A leányzónak már tetszett az előadás. Beloptam magam a szíve csücskébe. Sóhajtottam egy mélyet és hosszút, aztán előálltam a nagyágyúval.
– És sehogy sem tetszik nekem annak a fickónak a tekintete, aki idehozta őt – mondtam.
– Senki sem hozta ide, csak a taxisofőr – mondta a portás. Ennek ellenére pontosan tudta, mire gondolok.
A telefonos lány fél szájjal elmosolyodott.
– Az úr nem úgy érti, Jack. A szobafoglalásra gondolt.
– Ennyit még én is föl tudok fogni, Lucille. Ennyire nem vagyok hülye. – Hirtelen elővett egy kis kartonlapot az íróasztalából, és letette elém. Egy bejelentőlap volt. A sarkába átlósan ezt a nevet írták: Larry Mitchell. Egészen más írással a szállóvendég neve (Miss) Betty Mayfield, West

Chatham, New York. A bal felső sarokban ugyanazzal az írással, amellyel a Larry Mitchellt írták, ott állt a dátum, az óra és perc, az ár és a szobaszám.
– Ön igazán nagyon kedves – mondtam. – Szóval ismét fölvette a lánykori nevét. Ez – persze törvényes joga.
– Bármilyen név törvényes, ha nem csalárd szándékkal használják. Parancsolja a mellette levő szobát?
Tágra nyitottam a szemem. Kissé talán fel is csillant. Ember nem próbált még jobban szemet felcsillantani.
– Hát ez igazán nagyon rendes magától – mondtam. – De ezt nem teheti meg. Tényleg nem akarok semmi balhét okozni, de ön ebben nem lehet biztos. Ha valami bajt csinálok, csak maga fázhat rá.
– Nem hiszem – felelte. – Szerintem maga rendes ember. Csak ne szóljon senkinek. – Kivette a tollat a tartójából, és átnyújtotta. Leírtam a nevemet, és címként a New York-i keleti Hatvanegyedik utcát adtam meg. Jack megnézte.
– Ez ugye, a Central Parknál van? – kérdezte szinte mellékesen.
– Három háztömb, meg egy kicsi – feleltem. – A Lexington és a Harmadik sugárút mögött.
Rábólintott. Tudta, hol van.
– Szeretném itthagyni a táskámat, amíg elmegyek valami harapnivalót keresni, és talán kocsit bérelni. Betenné addig a szobámba?
Kijött velem az ajtó elé, és egy facsemetékből álló liget felé mutatott. Mindenütt magányos, fehér, zöld tetős házikók álltak. Mindegyiket korlátos tornác fogta körül. Megmutatta az enyémet a fák között. Megköszöntem neki.
– Hogy is mondjam – szóltam utána, amikor visszaindult. – Van egy kis baj. Ha megtudja, hogy itt vagyok, talán kiköltözik.
– Természetesen – mosolyodott el. – Ez ellen nem tehetünk semmit, Mr. Marlowe. Nagyon sok vendégünk csupán egy-két éjszakát tölt itt, kivéve nyáron. Az évnek ebben az időszakában nem számítunk telt házra.
Bement az irodaházikóba, és hallottam, hogy a lány azt mondja neki: „Rendesnek látszik, Jack, de azért mégsem kellett volna megengedned.”
Hallottam a választ is. „Utálom ezt a Mitchellt, még ha a tulaj haverja is.”

4

Elviselhető szoba volt. A szokásos kőkemény priccs, párnázatlan székek, a bejárat felőli falnál egy kis íróasztal, egy öltözőfülke beépített szekrénnyel, egy fürdőszoba ülőkáddal, a mosdókagyló fölötti tükör mellett neoncső, egy kis teakonyha, benne egy hűtőszekrény, és egy fehér, három főzőlapos villanytűzhely. A mosogató fölött egy faliszekrényben elegendő tányér és edény. Kivettem néhány jégkockát, a bőröndömben levő palackból töltöttem magamnak egy pohárral. Először nem hallottam semmit a szomszédból, aztán felzubogott egy vécétartály. Felhajtottam az italt, elnyomtam a cigarettámat, s a közfalon levő falimelegítőt kezdtem tanulmányozni. Két infralámpából állt, melyeket egy fémdobozba szereltek. Nem olyannak látszott, mint ami ontaná a meleget, de a faliszekrényben volt egy termosztátos, ventilátoros, bedugható fűtőtest. Levettem a krómozott védőrácsot a falimelegítőről, és kicsavartam a homályos izzókat. A táskámból elővettem egy orvosi sztetoszkópot, rátapasztottam a fém hátlapra, és figyeltem. Ha a fal másik oldalára is szereltek egy hasonló fűtőtestet, márpedig bizonyára szereltek, akkor a két helyiség között mindössze egy fémlap és minimális vastagságú szigetelés volt.

Néhány percig hiába füleltem, aztán telefontárcsázást hallottam. A vétel tökéletes volt. „Esmeralda 4-1499-et kérem”, mondta egy női hang.
Hűvös, viaszafogott, középfekvésű hang, nemigen csengett ki belőle egyéb, mint fáradtság. Egész idő alatt, mióta követtem, most hallottam először a hangját.
Hosszabb szünet következett, majd így szólt:
– Mr. Larry Mitchellt kérem!
Újabb szünet, de rövidebb. Aztán:
– Betty Mayfield vagyok a Rancho Descansadóból. – Rosszul ejtette a Descansado a-betűit. Aztán: – Mondom, Betty Mayfield. Ne szórakozzon, kérem! Azt akarja, hegy betűzzem?
A vonal túlsó végének volt mondanivalója. A lány hallgatta. Egy kis idő múltán azt mondta:
– A bungaló száma 12/C. Tudhatná. Maga foglalta le. Igen... értem... Jó, rendben van. Itt leszek.
Letette. Csönd. Tökéletes csönd. Aztán lassan és kifejezéstelenül ismét megszólalt a túloldali hang:
– Betty Mayfield, Betty Mayfield, Betty Mayfield. Szegény Betty. Rendes lány voltál valamikor... nagyon régen.
Egy huzatától megfosztott párnán ültem a padlón, hátammal a falnak támaszkodva. Óvatosan felálltam, a sztetoszkópot a párnára tettem, és végignyúltam a heverőn. A pasas nemsokára jönni fog. A lány odaát várja, mert várnia kell. Ugyanazért, amiért ide kellett jönnie. Tudni akartam, hogy miért.
A pasas valószínűleg gumitalpú cipőt viselt, mert csak akkor hallottam meg, hogy megérkezett, amikor megszólalt a szomszéd szoba csengője. Tehát nem hajtott fel egész a bungalóig. Visszaültem a padlóra, és folytattam a sztetoszkópozást.
A lány ajtót nyitott, a pasas besétált, s szinte láttam ajkán a mosolyt, miközben ezt mondja:
– Hello, Betty! Ugye Betty Mayfieldnek hívják?
– Ez a lánykori nevem – mondta a lány. Becsukta az ajtót.
A férfi elégedetten röhincsélt.
– Szerintem okosan tette, hogy megváltoztatta. De mi van a poggyászán levő monogramokkal?
A hangja sem tetszett jobban, mint a mosolya. Magas volt és vidámkodó, szinte pezsgett a gúnyos jókedvtől. Nem volt benne sok megvetés, de éppen elég. Összeszorult tőle a fogam.
– Feltételezem – mondta a lány szárazon –, hogy ez volt az első dolog, amit észrevett.
– Nem, bébi. Magát vettem észre először. Másodszorra pedig azt, hogy az ujján látszik a karikagyűrű nyoma, de nem viseli. A monogram csak a harmadik volt.
– Ne szólítson engem bébinek, maga olcsó kis zsaroló – mondta hirtelen, fojtott haraggal a lány.
A férfit ez a legcsekélyebb mértékben sem izgatta.
– Lehet, hogy zsaroló vagyok, édesem – újabb önelégült vihogás –, de nem olcsó.
A lány tett néhány lépést, valószínűleg eltávolodott tőié.
– Iszik valamit? Látom, hogy van magánál egy üveg.
– A piától esetleg fickós leszek.
– Egyvalamiért tartok csak magától, Mr. Mitchell – felelte hidegen a lány. – Túl sokat beszél, és túlontúl elégedett önmagával. Jobb lenne, ha megpróbálnánk szót érteni. Én szeretem Esmeraldát. Már voltam itt korábban is, és mindig szerettem volna visszajönni. Merő balszerencse, hogy maga itt lakik, és hogy éppen ott ült a vonaton. A legnagyobb balszerencse pedig az, hogy felismert. De az egész mind csak pech.
– De nem nekem, szívem – mondta vontatottan a férfi.
– Lehet – felelte a lány –, ha nem próbál nagyon kifacsarni. Ha mégis, ki lesz téve annak, hogy pofára esik.
Rövid szünet következett. Képzeletemben láttam őket, ahogy egymásra néznek. A pasas mosolya

valószínűleg egy kicsit idegesebb lett, de nem sokkal.
– Mindössze annyit kell tennem – mondta halkan –, hogy felemelem a kagylót, és felhívom a San Diegó-i újságokat. Nyilvánosságra vágyik?
– Azért jöttem ide, hogy attól megszabaduljak – felelte keserűen a lány.
A pasas nevetett.
– Hát persze, megszabadult. Egy vén trottli bíró jóvoltából, a szövetség egyetlen olyan államában, ahol egy bíró ezt megtehette, bár az esküdtszék más nézeten volt. Utánanéztem! Mag« kétszer is megváltoztatta a nevét. Ha itt kinyomtatják a történetét, szerintem megint nevet kell változtatnia, és megint utazgathat egy kicsit. Előbb-utóbb belefárad az ember!
– Ezért vagyok itt – mondta a lány. – És ezért van itt maga is. Mennyit akar?
– Szóltam én egy szót is pénzről?
– Majd fog – felelte a lány. – És halkabban beszéljen.
– Az egész bungaló a magáé, édesem. Körüljártam, mielőtt bejöttem. Az ajtók zárva, a zsaluk csukva, a parkolóhely üres. Vannak errefelé barátaim, akik kellemessé tehetik az életet a maga számára. Ebben a városban nehéz bejutni a jobb társaságba.
– És maga, Mr. Mitchell, hogy került közéjük?
– Az öregem nagymenő Torontóban. Nem bírjuk egymást, nem tűr meg otthon. De ettől még az öregem. Rendes tag, fizet is azért, nehogy hazamenjek.
A lány nem válaszolt. Távolodtak a léptei. A konyha felől a jégkockák jellegzetes csörrenését hallottam. Aztán vízcsobogás, majd közeledő léptek.
– Én is iszom – mondta a lány. – Talán túl goromba voltam magához. Fáradt vagyok.
– Fáradt? – Szünet. – Hát én tudok egy időpontot, amikor nem lesz fáradt. Este fél nyolckor, az Üvegpalotában. Kellemes vacsorázóhely. Tánc. Nyugalom. Exkluzív hely, a Beach Clubhoz tartozik. Idegeneknek nem adnak asztalt. Én ott barátok között vagyok. Magáért jövök.
– Drága hely? – kérdezte a lány.
– Egy kissé. Erről jut eszembe, adhatna néhány dollárt, amíg megjön a havi apanázsom. – Nevetett. – Meg vagyok lepve magamtól. Végül mégiscsak szóltam a pénzről.
– Néhány dollárt?
– Néhány százat.
– Mindössze hatvan dollár van nálam, amíg rém nyitok folyószámlát, vagy be nem váltok néhány úticsekket.
– Ezt az irodában is megteheti, bébi.
– Megtehetem. Itt van ötven. Nem akarom elkényeztetni, Mr. Mitchell.
– Szólítson Larrynak. Legyen megértőbb.
– Megértőbb? – A lány hangja megváltozott. Némi felhívás hangzott ki belőle. El tudtam képzelni, hogy terül szét a pasas arcán a vigyor. A csendből arra következtettem, hogy átölelte a lányt, és az tűrte.
– Ennyi elég, Larry – mondta végül kissé elfúló hangon a lány. –.Fél nyolcra kész leszek.
Egy pillanattal később nyílt az ajtó, közben a pasas mondott valamit, amit nem értettem. Felálltam, az ablakhoz léptem, és óvatosan kikukucskáltam a roletta rései között. Az egyik magas fán erős fényű lámpa függött, megpillantottam alatta a pasast, amint fölkaptat az emelkedőn, majd eltűnik. Visszamentem a falimelegítőhőz. Egy ideig még hallgatóztam, nem is tudtam, mire fülelek.
Gyors mozgás zaja hallatszott, egy kihúzott fióké, egy zár csattanása, egy felemelt és valaminek nekiütődő fedél hangja.
A nő csomagolt, hogy elmenjen.
Visszacsavartam a hosszú, homályos csöveket a fűtőtestbe, helyére tettem a rácsot, a

sztetoszkópot is a táskámba. Kezdett hűvös lenni. Fölvettem a zakómat, és megálltam a szoba közepén. Csak álltam, és gondolkoztam a dolgon. Mire telefonálnék, és jelenthetnék, a lány már úton lesz egy másik taxiban egy másik vonat vagy repülőgép, egy másik úticél felé. Oda mehet, ahová csak akar, de ha elég fontos azoknak a hatalmas, befolyásos washingtoni embereknek odafent, mindig találnak egy zsarut, hogy kimenjen elé a vonathoz. Mindig akadhat egy Larry Mitchell vagy egy jó memóriájú riporter. Mindig lesz rajta valami, ami szemet szúr, és mindig lesz majd valaki, aki ezt kihasználja. Az ember nem futhat el önmaga elől.
Olcsó aljamunkát végzek tehát olyan emberek számára, akiket nem tudok kedvelni. Ezért fizetnek.

5

Kinyitottam az ajtót, átmentem a szomszédba, és megnyomtam a csengőt. Odabent semmi mozgás. Nem hallottam lépteket. Aztán megzörrent a horonyban a biztosítólánc, s az ajtó néhány centiméterre kinyílt.
– Ki az?
– Kaphatnék egy kanál cukrot?
– Nincs cukrom.
– Akkor kaphatnék esetleg néhány dollárt, amíg megjön az apanázsom?
Hosszabb csend. Aztán, amennyire a lánc engedte, kitárult az ajtó, a lány arcéle jelent meg a nyílásban, s egy finom metszésű szempár meredt rám. A magasan lógó erős lámpa fénye ferdén esett az arcára.
– Ki maga?
– A szomszédja. Éppen szundikáltam, és a hangok felébresztettek. Kíváncsi lettem.
– Menjen máshová kíváncsiskodni.
– Megtehetem, Mrs. King, avagy Miss Mayfield, bár nem vagyok biztos abban, hogy ezt kívánja tőlem.
Nem mozdult, a szeme sem rebbent. Kipöcköltem egy cigarettát a pakliból, és rágyújtottam. Orromon keresztül kifújtam a füstöt.
– Az igazat megvallva, fel kellene hívnom Los Angelest, hogy beszámoljak annak az illetőnek, aki küldött. Talán maga le tud beszélni erről.
– Istenem – mondta hevesen –, egy délután kettő is. Lehet-e szerencsésebb egy nő?
– Nem tudom – feleltem. – Nem tudok semmit. Eddig azt hittem, hogy egy balek kezére játszom, de most nem vagyok biztos benne.
– Várjon öt percet. – Az orromra csukta az ajtót. Nem időzött sokáig. Az ajtó túloldalán a biztonsági lánc kisiklott a horonyból, és kitárult az ajtó.
Lassan bementem. A lány néhány lépést hátrált előlem.
– Mennyit hallott? És csukja be az ajtót, legyen szíves.
Belöktem a vállammal, és nekidőltem.
– Egy meglehetősen undorító párbeszéd néhány foszlányát. Vékonyak itt a falak. A nevein Philip Marlowe. Már látott engem korábban is.
– Láttam? – Apró, óvatos léptekkel eltávolodott tőlem, és odament a nyitott bőröndjéhez. Nekidőlt a szék karfájának. – Hol?
– Los Angelesben, a pályaudvaron. Mindketten a csatlakozásra vártunk. Maga érdekelt engem. Érdekelt, hogy mi folyik maga és Mr. Mitchell között. Ugye, így hívják?
– És mi érdekelte magát, maga nagydarab, imádnivaló hallgatózó?
– Még nem mondtam el mindent. A másik dolog, ami fölkeltette az érdeklődésemet, az volt,

hogyan változott meg maga, miután beszélt vele. Figyeltem magát, hogyan csinálja. Teljesen tudatos volt. Hirtelen átment egy izgalmas, modern csinibabába. Miért?
– És mi voltam előtte?
– Egy csinos, szolid, jól nevelt úrilány.
– Az volt a szerep – mondta. – A másik a természetes egyéniségem. Ahhoz pedig tartozik még valami. – Felemelt maga mellől egy kis automatát.
– Ó, egy fegyver! – néztem rá. – Ne ijesztgessen! Világéletemben együtt éltem velük. Egy ósdi, egylövetű Derringer emlőin cseperedtem föl, olyasfélén, amilyet a folyami hajókon a szerencsejátékosok viseltek egykor. Amikor aztán kamaszodni kezdtem, felnőttem egy kisöbű sportpuskához, majd egy 303-as céllövő fegyverhez és így tovább. Egyszer leterítettem egy bikát nyolcszáz méterről, nyílt irányzékkal. Ha esetleg nem tudná, nyolcszáz méterről az egész célpont nem látszik nagyobbnak egy postabélyegnél.
– Elbűvölő karrier – mondta.
– A fegyver sose megoldás – mondtam. – Az csak gyors függöny a rossz második felvonás után.
Halványan elmosolyodott, és áttette a fegyvert a bal kezébe. Jobb kezével megragadta blúzát a nyakánál, s egy gyors, erélyes mozdulattal szétszakította.
– Ezek után megfordítom a pisztolyt – mondta, és átvette a jobb kezébe, de a csövénél fogva –, és pofon vágom önmagam a markolatával. Gyönyörű tipli lesz belőle.
– Majd kibiztosítja – folytattam –, és meghúzza a ravaszt, miközben én éppen átfutom a sportrovat vezércikkét.
– Még a szoba feléig sem jutna el. Keresztbe tettem a lábamat, hátradőltem, a szék melletti asztalról elvettem a zöld üveghamutartót, kiegyensúlyoztam a térdemen, s a cigarettámat belehelyeztem.
– Egy lépést se teszek. Üldögélek itt, tökéletes kényelemben és lazán.
– Csak éppen egy kissé halottan – mondta. – Jól lövök, és ez nem nyolcszáz méter.
– Aztán megpróbálja bemesélni a hekusoknak, hogy megtámadtam, és maga hogyan védekezett.
A bőröndjébe dobta a pisztolyt, és felkacagott. Úgy hangzott, mint egy szívből jövő, őszinte nevetés.
– Bocsásson meg – mondta. – De az, hogy maga itt ül keresztbe tett lábbal és egy lyukkal a fejében, miközben én megpróbálom kifejteni, hogyan lőttem le magát erényem védelmében... ettől a képtől egy kissé megkótyagosodtam.
Lezöttyent egy székre, előredőlt, az állat két tenyerébe fogta, könyökével a térdére támaszkodott, sötétvörös haja túlontúl szépen keretezte verteién és feszült arcát, amitől az még kisebbnek hatott, mint valójában volt.
– Nos, mi a szándéka velem, Mr. Marlowe? Vagy talán megfordíthatjuk: mit tehetek önért annak érdekében, hogy ne tegyen semmit?
– Ki az az Eleanor King? Ki volt Washingtonban? Miért változtatta meg a nevét valahol útközben, és miért szedte le a monogramokat a táskájáról? Ezekről beszélhetne nekem, de valószínűleg nem fog.
– Hát, nem is tudom. A holmimról a hordár vette le a kezdőbetűket. Elmondtam neki, hogy nagyon boldogtalan volt a házasságom, elváltam, és jogom van hozzá, hogy felvegyem a lánykori nevemet. Ami pedig Elizabeth vagy Betty Mayfield.
– Aha. De ez még nem ad magyarázatot Mitchellre.
Hátradőlt, kiengedett. A tekintete továbbra is gyanakvó maradt.
– Ő csak egy vonatismeretség, akit felszedtem a hosszú úton. Ott volt a vonaton.
Bólintottam.
– A pasas azonban a saját kocsiján jött ide. Ő foglalt szobát magának.

– A vasúti vagy hajóismeretség néha nagyon gyorsan kibontakozik – felelte.
– Hát... Még le is vágta magát néhány dollárra. Villámgyors munka. Pedig az a benyomásom, hogy maga nem dédelgeti agyon a pasast.
– Na és akkor? – kérdezte. – Az igazat megvallva, fülig beleestem. Ki fizeti magát, Mr. Marlowe, és miért?
– Egy Los Angeles-i ügyvéd, aki valahonnét keletről kapja az utasításait. Az volt a dolgom, hogy kövessem magát mindaddig, amíg meg nem száll valahol. Ez megtörtént, maga azonban távozásra készülődik. Kezdhetem elölről az egészet.
– De most már úgy, hogy én is tudok magáról – mondta metsző hangon. – Tehát sokkal nehezebb dolga lesz. Maga magánnyomozó vagy valami efféle?
Mondtam, hogy az vagyok. Elnyomtam a cigarettámat, visszatettem a hamutartót az asztalra, és felálltam.
– A zsaruk nem keresik magát, pedig tudtak a vonatáról. Még fotót és személyleírást is kaptam. Mitchell mégis azt tesz magával, amit akar. Nem csupán pénzt követel.
Azt hiszem, elpirult egy kissé, de a fény nem világított az arcába.
– Talán – mondta. – És talán nem is bánom.
– Dehogynem.
– Tudtommal a maga mesterségével nem szoktak vagyonokat keresni.
Bólintottam.
– Mennyibe kerülne, hogy maga eltűnjön **és** elfelejtse, hogy valaha is látott?
– Elmegyek ingyen is. Ami viszont a dolog másik részét illeti, jelentést kell tennem.
– Mennyi? – Úgy kérdezte, mintha komolyan gondolná. – Egy jelképes bánatpénzt még kibírok. Úgy hallottam, így mondják. Szebb kifejezés, mint a zsarolás.
– A kettő nem ugyanazt jelenti.
– Jelentheti. Higgye el nekem, hogy jelentheti ugyanazt, legalábbis néhány ügyvéd és orvos esetében. Történetesen tudom.
– Nagy pechje volt, ugye?
– Távolról sem. A legszerencsésebb lány vagyok: élek.
Az ajtó felé indult, de elkaptam a csuklóját, és megpördítettem. Valószínűleg rábámultam a szakadt blúzra, mert a lány begörbítette az ujjait, hogy megkarmoljon.
– Nem vagyok tüzelő szuka – sziszegte a foga között. – Eresszen!
Megfogtam a másik csuklóját is, és közelebb húztam. Megpróbált az ágyékomba rúgni, de már túl közel volt. Erre elernyedt, hátrahajtotta a fejét, és lehunyta a szemét. Gúnyos mosolyra torzult az ajka.
Kis idő után éneklő hangon azt mondta, hogy át kell öltöznie a vacsorához.
Újabb szünet után azt mondta, hogy régen volt már együtt férfival. Lassan az egyik heverő felé fordultunk. Rózsaszín-ezüst mintás ágynemű volt rajta. A szokatlan apróságokat észreveszi az ember.
– Édesem – mondta lágyan –, aranyos vagy, de most nincs időm.
Betapasztottam a száját. Úgy rémlett, mintha kívülről kulcsot tolnának a zárba, de nem figyeltem oda. Kattant a zár, kinyílt az ajtó, és Larry Mitchell sétált be. Álmatagon nézett ránk.
– Gondoltam, érdeklődöm az irodában – mondta szinte szórakozottan. – A szomszéd lakásba délután költöztek be, közvetlenül azután, hogy ezt a szobát kiadták. Kíváncsi lettem, mert mostanában itt sok az üres bungaló, így hát kölcsönvettem a másik kulcsot. Na, ki ez az ürge, bébi?
– A hölgy már mondta magának, hogy ne szólítsa bébinek! Nem emlékszik?
Ha figyelt is a szavaimra, nem mutatta. Lassan lóbálta bütykös öklét.

– Ez egy Marlowe nevű privátszimat. Valaki fölbérelte, hogy kövessen – mondta a lány.
– No de ennyire közelről? Nekem úgy tűnik, mintha egy bimbózó barátságot zavartam volna meg.
A lány hátraugrott, s a bőröndjéből előkapta a pisztolyát.
– Pénzről beszéltünk – mondta a pasasnak.
– Mindig ez a sok félreértés – mondta Mitchell. A képe kivörösödött, a szeme túlságosan csillogott. – Főleg a hasonló helyzetekben. Nem lesz szükséged a pisztolyra, édesem.
Elindított felém egy villámgyors, lendületes jobbegyenest. Elhajoltam előle, de nem a jobbja volt a jobbik. A bal kezével is tudott bánni. Ezt meg kellett volna jegyeznem Los Angelesben a pályaudvaron. A gyakorlott megfigyelő mindig mindent észrevesz. Most viszont észrevettem, hogy az én jobbhorgom nem talált, az ő balja igen.
Elég hosszú időre elvesztettem az egyensúlyomat ahhoz, hogy ő addig kikapja a lány kezéből a fegyvert.
– Csak nyugalom – mondta. – Tudom, hogy hihetetlen, de tényleg ki tudom lyukasztani a maga bőrét, és meg is tudom úszni.
– Rendben van – mondtam rekedtes hangon. – Napi ötven dollárért nem lövetem le magam. Az hetvenötbe kerül.
– Forduljon meg, legyen szíves. Szórakoztatna, ha belekukkanthatnék a levéltárcájába.
Pisztoly ide, pisztoly oda, nekiugrottam. Hazai pályán nem volt mitől megrémülnie. De a lány másként ítélte meg a helyzetet. A szemem sarkából láttam, hogy az asztalon álló whiskysüveg felé kap. Mitchellnek a nyakát találtam el. Összekaffant a szája. Megütött valahol, de ez nem volt érdekes. Az enyém volt a jobbik ütés, csakhogy abban a pillanatban mintha tarkón rúgtak volna. Zúgva szálltam egy sötét tenger fölött, s felrobbantam egy lángfelhőben.

6

Először úgy éreztem, hogy ha valaki hangosabban szól hozzám, sikoltozni kezdek. Szűk a fejemnek a szoba. A homlokom kilométerekre volt a tarkómtól, a fejem két oldala a mérhetetlen messzeségben egymástól, tompa, lüktető fájdalom pattogott két halántékcsontom között. Hiába, ma már nincsenek távolságok. Aztán rájöttem, hogy valahol a közelben egy kitartóan nyüszítő hangot hallok, miközben jeges víz csorog le a hátamon. Óvatosan oldalra fordultam, felültem, s egy puffanásban végződő csörrenést hallottam. Egy csomóra kötött, olvadó jégkockákkal teli törülköző csörrent és puffant. Nagyon szerethet az, aki a tarkómra tette. Valaki más, aki kevésbé szeret, előtte behorpasztotta.
Lehet, hogy a kettő ugyanaz? Az embereknek vannak hangulataik. Talpra álltam, és a farzsebemhez kaptam. A levéltárcám ott volt a bal hátsó zsebemben, de a hajtóka nem volt rágombolva. Kivettem és belenéztem. Semmi sem tűnt el. Az útitáskám kinyitva a heverő lábánál. Vagyis áthoztak a saját szobámba.
Odamentem a tükörhöz, és megnéztem az arcomat, majd az ajtóhoz léptem, és kinyitottam: A nyüszítő hang felerősödött. Pontosan előttem egy kerekded férfi támaszkodott a korlátnak. Középtermetű, hájas ipse volt, de kövérsége ellenére nem látszott puhánynak. Porszürke filckalapja alatt szemüveg és hatalmas fülek. Felsőkabátjának gallérja felhajtva. A keze a kabátzsebében. A feje két oldalán szürke haj. Elnyűhetetlennek látszott, mint a legtöbb kövér ember. A hátam mögül, a nyitott ajtóból kiszökkenő fény visszaverődött a szemüvegéről. Egy kis pipát tartott a szájában. Még kótyagos voltam, de valami idegesített a tagban.
– Szép esténk van – mondta.
– Mit csinál itt?

– Keresek egy férfit. Nem magát.
– Egyedül vagyok itt.
– Helyes – felelte. Hátat fordított, és nekihasalt a tornác korlátjának.
Elindultam a nyüszítő hang irányába. A szomszéd szoba ajtaja tárva-nyitva állt, égett a villany, és egy zöld köpenyes nő porszívózott.
Bementem és körülnéztem. A nő kikapcsolta a porszívót, és rám bámult.
– Parancsol valamit?
– Hol van Miss Mayfield? A hölgy, aki itt lakott.
– Kijelentkezett, fél órája. – Megint bekapcsolta a porszívót.
Becsuktam az ajtót, a porszívó zsinórjának fekete kígyóját meghúztam és kirántottam a dugót. A zöld köpenyes nő dühösen meredt rám. Odaléptem hozzá, és a kezébe nyomtam egy egydollárost. Már nem nézett olyan dühösen.
– Csak telefonálni szeretnék – mondtam.
– A szobájában nincs telefon?
– Hagyja abba a gondolkodást – mondtam. – Egydollárnyi időre.
Fölemeltem a kagylót, egy lányhang szólt bele.
– Iroda. Tessék parancsolni.
– Marlowe. Nagyon boldogtalan vagyok.
– Hogy?... Ó, persze, Mr. Marlowe. Mit tehetünk önért?
– Elment. Még csak beszélni se tudtam vele.
– Nagyon sajnálom, Mr. Marlowe. – Úgy hangzott, mintha így is gondolná. – Igen, elment. Nem tudtuk egész pontosan, hogy...
– Megmondta, hova megy?
– Csak fizetett, és elment, uram. Egészen hirtelen. Semmiféle címet nem adott meg.
– Mitchellel?
– Sajnos, nem láttam vele senkit, uram.
– Valamit azért látnia kellett. Mivel ment el?
– Taxival, de sajnos...
– Rendben van. Köszönöm. – Visszamentem a szobámba.
A középtermetű, kerek pasas ott ült egy széken, keresztbe tett lábakkal. Rám bökött.
– Megmondaná nekem, hol van Larry Mitchell?
– Larry Mitchell? – Alaposan belegondoltam. – Ismerem én őt?
Kinyitotta a levéltárcáját, és kihúzott belőle egy névjegyet. Feltápászkodott és odaadta. A névjegyen ez állt: „Goble és Green nyomozóügynökség. Missouri, Kansas City, Prudence Building 310.”
– Érdekes munka lehet, Mr. Goble.
– Ne szórakozzon velem, jóember. Könnyen begurulok.
– Pompás. Hadd lássam, milyen, amikor begurul. Mit tesz olyankor? Harapdálja a bajuszát?
– Nincs bajuszom!
– Növeszthetne. Én várok.
Ezúttal sokkal gyorsabban tápászkodott fel. Lenézett a kezére. Hirtelen egy revolver jelent meg benne.
– Vágták már szájon pisztollyal, maga hólyag?
– Na, tűnés. Unom a seggfejeket.
A keze remegett, a képe elvörösödött. Visszatette a pisztolyt a hónalj tokba, s kacsázó léptekkel elindult az ajtó felé.
– Ne higgye, hogy át fog verni – mordult hátra a válla fölött.

Mondtam, hogy nem hiszem.

7

Kevéssel később lementem az irodába.

– Hát ez nem sikerült – mondtam. – Nem látta véletlenül valamelyikük a taxisofőrt, aki elvitte?

– Joe Harms volt – vágta rá a lány. – Félúton a Grand felé, a taxiállomáson biztosan megtalálja. Vagy felhívhatja a vállalatot. Nagyon jóképű srác. Valamikor nekem is csapta a szelet.

– Aztán elhúzta a csíkot Paso Roblesbe – vigyorgott gúnyosan a portás.

– Ugyan... Te nem nagyon forgolódtál körülöttem!

– Na, ez az – sóhajtott a portás. – Az ember napi húsz órát dolgozik, hogy megpróbáljon összekaparni egy házravalót. Aztán mikor megvan, tizenöt másik krapek smacizott már a csajával.

– Ő nem olyan lány – mondtam. – Csak ugratja magát. Valahányszor magára néz, felragyog a tekintete.

Mint a legtöbb kisvárosnak, Esmeraldának is egyetlen főutcája volt, amelynek a közepén boltok váltották fel a lakóházakat. A legtöbb kaliforniai kisvárossal ellentétben azonban itt nem voltak álhomlokzatok, ragacsos hirdetőtáblák, autós hamburger-zabáldák, se utcasarkon ácsorgó huligánok. Esmeraldában nem volt mindenki dúsgazdag, nem mindenki járt Jaguárral, de a jómódúak aránya nagyon magas volt, és a luxuscikkeket árusító üzletek ugyanolyan tetszetősek, mint Beverly Hillsben. Csak sokkal kevésbé rikítóak.

Leparkoltam, szemben a postahivatallal. Természetesen zárva volt, de a bejárat előtt két sötétzöld telefonfülke állt. Az utca túloldalán egy taxi várakozott, benne egy őszülő hajú férfi ült, és újságot olvasott. Átmentem hozzá.

– Maga Joe Harms? Megrázta a fejét.

– Nemsokára visszajön. Nincs szüksége taxira?

Otthagytam, és egy kirakatot nézegettem.

Megcsörrent a telefon, a taxisofőr kiszállt a kocsiból, és odasétált, hogy felvegye. Mondott valamit, visszaakasztotta, beszállt a taxijába, kitolatott a parkolóhelyről. Miután elment, az utca egy percre teljesen néptelen maradt. Aztán feltűnt néhány kocsi, majd egy jóképű, jólöltözött, színes bőrű fiú csámborgott arra felcicomázott nőcskéjével, kirakatokat nézegetve, fecserészve. Egy zöld színű szállodaboy-egyenruhát viselő mexikói került elő valakinek a Chrysler New Yorkerjét vezetve, bement a drugstore-ba, és egy karton cigarettával jött ki. Visszahajtott a szálloda irányába.

Egy másik, bézsszínű taxi – rajta az Esmeralda Taxitársaság neve – bukkant elő a sarkon, és beállt a parkolóba. Nagydarab, bunyós fazonú, szódásüvegalja-szemüveget viselő tag szállt ki belőle, odament a falra szerelt telefonhoz, bejelentkezett, visszaült a taxiba, s egy képeslapot húzott elő a visszapillantó tükör mögül.

Odabaktattam hozzá: ő volt az. Kabát nélkül volt, ingujja könyökéig felgyűrve.

– Igen, én vagyok Joe Harms.

– Lucille odalent a Rancho Descansadóban úgy vélte, hogy maga talán tud nekem felvilágosítást adni. – Nekidőltem a taxinak, és egy nagy, barátságos vigyort villantottam rá. Ráadásul mag meg is botlottam a járdaszegélyben.

– Felvilágosítást? Miről?

– Ma este fölvett egy utast az egyik bungalójuknál. A 12/C-nél. Egy nyúlánk, vörös hajú, jó alakú lányt. A neve Betty Mayfield, bár ezt valószínűleg nem mondta meg magának.

– Legtöbbször csak azt mondják meg, hová akarnak menni.

– A barátnőm lelépett tőlem. Volt egy kis vitánk. Az én hibám volt. Szeretnék bocsánatot kérni tőle.
– Van valahol lakása a barátnőjének?
– Jó messze innét.
Kisujjával lepöckölte a hamut a szájában tartott cigarettáról.
– Lehet, hogy a hölgy így tervezte. Lehet, hogy ez a maga szerencséje. Ebben a városban könnyen elkaphatják, ha összefekszik valakivel egy szállodában. Szerintem is elég vérlázító az ilyesmi.
– Hazudós vagyok – mondtam, és a levéltárcámból elővettem egy hivatalos névjegyet. Elolvasta és visszaadta.
– Így már jobb – mondta. – De a társaság szabályzata tiltja, hogy információt adjak. Én pedig nemcsak passzióból hajtom ezt a bértragacsot.
– És mit szólna egy ötöshöz? Vagy az is ellenkezik a szabályokkal?
– A társaság az öregemé. Nagyon pipa lenne, ha megtudná, hogy eljár a szám az utasokról. Nem mintha nem szeretném a pénzt.
Csörömpölni kezdett a falitelefon. Kipattant a kocsiból, és három hosszú lépéssel ott termett mellette. Én csak álltam földbe gyökerezett lábbal, és az ajkamat harapdáltam. A tag beszélt, aztán visszajött, s egyetlen lendülettel becsusszant a volán mögé.
– El kell tűznöm – mondta. – Sajnálom. Ez egy olyan menetrendszerű dolog. Alighogy az előbb megjöttem Del Marból. A Los Angeles-i hét-negyvenhetesnek feltételes megállója van ott. Az itteniek legtöbbje ezzel közlekedik.
Begyújtotta a motort, és az úttestre dobta a cigarettáját.
– Kösz – mondtam.
– Ugyan – azzal elhajtott.
Ismét az órámra néztem. Az idő és a távolság stimmelt. Elvitte Del Marba, ott kitette a vasútállomáson, aztán megfordult, és visszajött. A maga módján tehát elmondta...
Néztem, amíg el nem tűnt, aztán átmentem az úttesten a postahivatal előtti telefonfülkéhez. Bedobtam egy tízcentest.
– R-beszélgetést szeretnék Los Angelesszel. – Megadtam a kisasszonynak a számot. – Mr. Clyde Umneyt kérem. Nevem Marlowe, és Esmeraldából hívom egy nyilvános fülkéből, amelynek a száma 4-2673.
Gyorsabban kapcsolta, mint amennyi idő alatt elmondtam. Umney hangja éles volt és pattogó.
– Marlowe? Már ideje, hogy jelentsen!
– San Diegóban vagyok. Elvesztettem. Meglógott, miközben szundítottam egyet.
– Tudtam, hogy egy észkombájnt fogok ki – mondta sértő hangsúllyal.
– Nem olyan rossz a helyzet, Mr. Umney. Halványan sejtem, hová ment.
– Sejtelmekkel nem megyek semmire. Ha megfizetek valakit, elvárom, hogy pontosan azt tegye, amire utasítom! Mi az, amit halványan sejt?
– Szeretném, ha tájékoztatna arról, hogy mi ez az egész, Mr. Umney! A titkárnője pontos személyleírást adott, de nagyon kevés információt. Ugye, ön is azt szeretné, hogy jól végezzem a munkámat?
– Tudtommal Miss Vermilyea elmondott mindent, amit tudnia kell – morogta. – Egy rangos washingtoni ügyvédi iroda megbízásából járok el. A kliensük pillanatnyilag névtelen kíván maradni. Magának mindössze követnie kell az illetőt, amíg az meg nem állapodik valahol, szállodában, bérházban, esetleg valamelyik ismerőse lakásán. Ez minden. Ennél egyszerűbben nem tudom elmondani.
– Nem egyszerűséget kértem, hanem háttéranyagot. Ki ez a nő? Mit követett el, ami szükségessé

teszi, hogy kövessem?
– Hát ki a fene maga, hogy eldöntse, mi a szükséges? – ugatott. – Keresse meg, állapítsa meg, hol tartózkodik, és telefonálja meg a címét. Mégpedig villámgyorsan, ha pénzt akar! Holnap délelőtt tízig adok magának időt. Azután más megoldást keresek.
– Rendben van.
– Maga most hol van, és mi a telefonszáma?
– Csak úgy sétálgatok. Fejbevágtak egy whiskysüveggel.
– Hát ez sajnálatos – mondta savanyúan. – Ha jól sejtem, előtte maga kiitta azt az üveget.
– Rosszul sejti. Délelőtt tíz körül felhívom az irodájában. Ne aggódjék, két pofa evez velünk egy hajóban. Az egyik egy Mitchell nevű helybeli fiú, a másik pedig egy Goble nevezetű magánnyomozó Kansas Cityből. Stukkere is van. Jó éjt, Mr. Umney.
– Ne tegye le! – ordította. – Várjon! Mit jelent az, hogy még két pofa?
– Maga kérdezi tőlem? Én kérdeztem magát. Úgy látom, maga csak a feladat kisebbik részével van tisztában.
– Ne tegye le! Tartsa a vonalat! – Csend következett. Aztán normális, már nem nagypofájú hangon: – Holnap reggel felhívom Washingtont! Elnézését kérem, Marlowe, ha egy kissé ingerült voltam. Úgy alakul a dolog, hogy jogom van egy kicsivel több információra.
– Joga van.
– Ha megint telefonál, hívjon itt. Mindegy, hánykor. Bármikor.
– Jó.
– Hát akkor jó éjszakát! Visszaakasztottam a kagylót, és vettem egy mély lélegzetet. Még fájt a fejem, de a kábaságom elmúlt. Beszívtam a tengeri köddel vegyes hideg éjszakai levegőt. Kiléptem a fülkéből. Az öregfiú, aki a taxiban várakozott, amikor megérkeztem, már megint bent állt a droszton. Megkérdeztem tőle, merre van az Üvegpalota, az a hely, ahova Mitchell hívta Betty Mayfieldet. A taxis elmondta, beültem a járgányomba, és elindultam oda.
Miss Mayfield elérhette még a hét-negyvenhetest, de sokkal több szólt amellett, hogy nem utazott el. Egy taxisofőr, aki kivisz az állomásra valakit, nem ácsorog ott, hogy lássa, eléri-e az utasa a vonatot. Larry Mitchellt nem lehetett ilyen könnyen lerázni. Ha tudott annyit a nőről, hogy rábírja: jöjjön Esmeraldába, akkor ez arra is elegendő lehet, hogy itt tartsa. Mitchell tudta, hogy ki vagyok, és hogy mit csinálok, de hogy miért csinálom, azt én magam sem tudtam. Ha a fiú nem teljesen hülye, feltételezhette, hogy képes vagyok kinyomozni, hová vitte a lányt a taxi. Márpedig Mitchell nem zseni ugyan, de hülyének sem tarthatom. Az első gondolatom az volt, hogy valószínűleg elhajtott Del Marba, leállította a Buickját valahol az árnyékban, és megvárta, amíg a taxi kiteszi utasát. Mikor aztán a taxi visszafordult, elkapta a lányt, és visszafuvarozta Esmeraldába. A második feltételezésem szerint a lány nem mondhatott semmi olyat Mitchellnek, amit a pasas már ne tudott volna. Én egy Los Angeles-i magánnyomozó vagyok, ismeretlen fazonok felfogadtak, hogy kövessem, így is teltem, aztán elkövettem azt a ballépést, hogy túl közel kerültem hozzá. Ez bizonyára idegesíti Mitchellt, mert attól kell tartania, hogy nem egyedül játszik. Viszont bármit tud is meg a lányról, az információ csupán egy újságkivágásból származik, s nemigen reméli, hogy ezzel örökre megtarthatja magának. Ha valaki elég kíváncsi és türelmes, előbb-utóbb kideríti. Tegyük hozzá, hogy valaki, akinek elegendő oka volt privátszimatot bérelni, valószínűleg tudja is már. Mindez pedig azt jelenti, hogy bármiféle formában akarja is Mitchell megzsarolni Betty Mayfieldet, akár anyagilag, akár erkölcsileg, gyorsan kell cselekednie.
Ötszáz méternyire, lenn a völgyben, egy kis világító tábla állt: „ÜVEGPALOTA”. Az út sziklafalak peremén álló, barátságos házak fényei között, agyonápolt kertek mentén vezetett. Mindenütt sok-sok műmárvány kerítés.

Magam mögött hagytam az utolsó domb utolsó kanyarját is, orromat megcsapta a tengeri levegő illata, a ködön át felragyogtak az Üvegpalota borostyánszín fényei. A kövezett parkoló mögül tánczene szűrődött ki. A láthatatlan tenger szinte a lábamnál mormolt. A parkolóban nem volt őr. Az ember egyszerűen bezárja a kocsiját, és bemegy.

Alig állt ott kéttucatnyi kocsi. Megnéztem őket: az egyik föltételezésem legalább bejött. A Buick Roadmaster rendszáma megegyezett azzal, amelyet még Los Angelesben felírtam. Ott állt a bejárat közvetlen közelében. Mellette egy lehajtható tetejű, halványzöld és elefántcsontszín dukkózású Cadillac, vajszínű bőrüléssel, felszerelve minden olyan mütyürkével, amit csak egy kereskedő ki tud találni, beleértve két hatalmas, tükörrel felszerelt keresőlámpát, egy akkora rádióantennát, hogy egy halászhajónak is elegendő lett volna, egy összecsukható csomagtartót a csónak számára, hogy meg lehessen adni a módját, ha az ember távolabbra utazik, egy napellenzőt, egy prizmát, amely arra szolgál, hogy rajta keresztül látni lehessen a napellenző által eltakart jelzőlámpákat, egy óriási rádiót a műszerfalon és számtalan egyéb szerkentyűt, amelyek hatására azon kezdtem tűnődni, mikor jön el az idő, amikor az ilyen járgányokat radarral, visszhanglokátorral, bárpulttal és légelhárító üteggel is fölszerelik.

Ez volt minden, amit a villogó neonfelirat fényében a feltűnő kocsiból láttam. Behajoltam, hogy megnézzem a jogosítványtartót. Ez állt rajta: „Clark Brandon, Hotel Casa de Poniente, Esmeralda, California.”

8

Az előcsarnokból le lehetett látni a két különböző szinten elhelyezkedő bárra és étteremre. Szőnyeggel borított csigalépcső vezetett a bárba. Fent mindössze egy ruhatáros lány és egy idősebb pasas a telefonfülkében. Az ürge arckifejezése azt sugallta, hogy vele aztán ne próbáljon senki kukoricázni.

Lementem a bárba, és belegyömöszöltem magam egy boxba, ahonnan jó kilátás nyílt a táncparkettre. Az épület egyik fala egyetlen hatalmas ablak. Mögötte semmi, csak köd. De tiszta éjszakákon, a víztükör peremén üldögélő holddal szenzációs látványt nyújthatott. Egy háromtagú mexikói zenekar azt a zenét játszotta, amelyet minden mexikói zenekar. Bármit játszanak is, egyformán hangzik, örökösen ugyanazt a nótát nyúzzák, mindig gyönyörű, nyílt magánhangzóik vannak, ritmusuk nyúlós, édeskés, az énekesük folyton pöcögteti a gitárját, és rengeteg mondanivalója van az amorról, a szívéről, de ezt állandóan úgy mondja, hogy mi corazón, valamint egy hölgyről, aki ugyan linda (vagyis gyönyörű), de szörnyű nehéz meghódítani. A srácnak persze mindig túl hosszú és túl olajos a haja, és amikor éppen nem énekel, olyankor látszik, hogy eredményesebb és gazdaságosabb munkát tudna végezni egy sikátorban, késsel.

A táncparketten öt vagy hat pár rángatózott egy köszvényes éjjeliőr önfeledtségével. A legtöbbjük egymáshoz tapadt arccal táncolt, már ha megfelelő szó erre a tánc. A férfiak fehér szmokingban, a lányok ragyogó szemmel, rubinpiros ajakkal és teniszen vagy golfon edződött izmokkal. Ketten voltak csupán, akik nem simultak össze. A pofa túl részeg volt ahhoz, hogy vezessen, egyáltalán, hogy táncoljon. A lány pedig annyira igyekezett, hogy le ne tapossa a lábát...

Fölöslegesen aggódtam, hogy elveszítem Miss Betty Mayfieldet. Ő volt Mitchellel. De egyáltalán nem volt boldog. Mitchell vigyorgott, a képe vörös és fényes, szemében pedig az a bizonyos csillogás. Betty annyira eltartotta tőle a fejét, amennyire ezt nyaktörés nélkül megtehette. Nyilvánvaló volt, hogy ennél többet már nem bír elviselni Larry Mitchellből.

Előkerült egy zöld mellényes, zöld lampaszos, fehér pantallós mexikói pincér, rendeltem nála egy dupla Gibsont, és megkérdeztem, tudna-e hozni egy melegszendvicset,

– Muy bien, senor – mosolygott.
Leállt a zene, szórványos taps hallatszott. A zenekar kötelességtudóan belekezdett egy újabb nótába. A fekete hajú főpincér, aki úgy nézett ki, mintha elbocsátott várúr volna, bennfentes mosollyal keringett az asztalok között. Imitt-amott megállt, hogy kifényesítsen egy almát. Ezek után fogott egy széket és leült egy nagydarab, jóképű, ír külsejű, erősen őszülő hajú pofával szemben. Úgy tűnt, a pofa egyedül van. Olyasfajtának látszott, aki kedves, barátságos, amíg békén hagyják. Abból a távolságból, és annál a világításnál nemigen lehetett többet megállapítani róla. Annyi azonban félhomályban és távolról is látszott, hogy nála nagyobbnak, gyorsabbnak, keményebbnek és jobb kondiban levőnek kell lennie bárkinek ahhoz, hogy kikezdhessen vele.
A főpincér odahajolt hozzá, mondott neki valamit, s mindketten Mitchellre és a Mayfield-lányra néztek. A főúr nyugtalan volt, a nagydarab pofa viszont nem izgatta magát. A főpincér felállt és elment. A nagydarab egy cigarettát illesztett a szipkájába, és egy pincér úgy kattintottá elé az öngyújtója lángját, mintha egész este erre az alkalomra várt volna. A nagydarab megköszönte, anélkül, hogy fölpillantott volna.
Megérkezett az italom, felhajtottam. A zene leállt. A párok szétváltak, és visszakóválygogtak az asztalaikhoz. Larry Mitchell még mindig Bettybe kapaszkodott. Vigyorgott. Aztán közelebb húzta magához a lányt. Megfogta a tarkóját. A lány megpróbálta lerázni. A pasas erősebben húzta, s izzadt, vörös arcát a lányéhoz szorította. A lány küzdött, de Mitchell sokkal erősebb volt. Még csámcsogott egy kicsit az arcán. A lány bokán rúgta. A pasas feje dühödten hátrarándult.
– Szálljon le rólam, részeg disznó – mondta Betty elfúló hangon, de tisztán kivehetően.
Undorító kifejezés jelent meg Mitchell arcán. Olyan erővel kapta el a lány karját, ami elég lett volna ahhoz, hogy eltörje, aztán lassan, kihasználva az erejét, szorosan odahúzta magához, és ott tartotta. Szúrós szemmel nézte mindenki, de senki sem mozdult.
– Mi van, kisanyám, nem szereted már apucit? – röfögte harsány, piás hangon.
Nem láttam, hogy mit csinált a lány, de kitaláltam: a térde lendült meg. Fájt a pasasnak. Ellökte magától Bettyt, és eltorzult az arca. Aztán lendületet vett, s előbb egyenesből tenyérrel, aztán visszakézből pofon vágta a lányt, akinek a bőre azonnal kipirosodott. Teljesen nyugodtan állt. Észrevehetetlenül kihúzta magát. Aztán olyan hangon, hogy az egész lokálban hallani lehetett, lassan és érthetően ezt mondta:
– Ha legközelebb ilyesmit csinál, Mr. Mitchell, előbb nézze meg, hogy van-e magán golyóálló mellény.
Sarkon fordult, és otthagyta. Mitchell csak állt holtsápadtan. A főpincér halkan odalépett hozzá, s kérdően felvont szemöldökkel súgott neki valamit.
Mitchell összehúzta a szemét, lenézett a pincérre, majd szó nélkül nekiindult. A másiknak úgy kellett félreugrania az útjából. A szépfiú csak ment Betty után, útközben beleütközött egy asztalba, de nem állt meg bocsánatot kérni. Betty az üvegfal előtt leült egy asztalhoz, közvetlenül a nagydarab, szalonkabátos ember mellett. A pofa ránézett. Aztán Mitchellre. Lassan kivette szájából a szipkát, és azt nézte. Az arca tökéletesen kifejezéstelen volt.
Mitchell odaért az asztalhoz.
– Megütöttelek, szivi – mondta botladozó nyelvvel, de hangosan. – Rossz ember vagyok... megütöttelek... Akarod, hogy bocsánatot kérjek?
A lány felállt. Lekapta a szék hátáról a kabátját, és szembefordult vele.
– Kifizethetném a számlámat, Mr. Mitchell? Vagy maga fizeti abból, amit kölcsönvett tőlem?
Mitchell keze ismét lendületet vett, hogy pofon vágja. A lány nem mozdult. A szomszéd asztalnál ülő tag azonban egyetlen laza mozdulattal talpra ugrott, és elkapta Mitchell csuklóját.
– Nyugalom, Larry. Pofára estél – a nagydarab hangja nyugodt, szinte szórakozott volt.
Mitchell kirántotta a csuklóját, és megpördült.

– Ne szóljon bele, Brandon!
– Csillapodj! Nem szólok bele. De jobb lesz, ha nem ütöd meg még egyszer a hölgyet. Ritkán dobnak ki innen valakit.
Mitchell rámeredt.
– Oké. Hát akkor viszlát, nemsokára! – mondta sértődötten. Kiment, tántorogva, de gyorsan, nem nézett sehová sem.
Brandon csak állt. A lány is csak állt. Ránézett Brandonra. A férfi vissza. Halkan elmosolyodott, udvariasan, felületesen, nem tolakodóan. A lány nem mosolygott.
– Segíthetnék? – kérdezte Brandon. Félig hátrafordította a fejét. – Hé, Cári!
A főpincér ott termett.
– Ne számlázzon – mondta Brandon. – Tudja, a körülmények...
– Kérem! – mondta a lány élesen. – Nem szeretném, hogy más fizesse a számlámat.
Brandon megcsóválta a fejét.
– A cég költségére megy – mondta. – Nekem személy szerint semmi közöm hozzá. Egyébként küldhetek önnek egy italt?
A lány ismét ránézett. Brandon állta a tekintetét.
– Küldene? – kérdezte Betty. Brandon udvariasan elmosolyodott.
– Ide is hozathatom... ha van kedve átülni. Ezzel kihúzott egy széket a saját asztalánál.
A lány leült. Ebben a pillanatban, egy másodperccel sem előbb, a főpincér intett a zenekarnak, amely azonnal játszani kezdett.
Mr. Clark Brandon, úgy látszik, mindent megkap, amit csak akar, még a hangját sem kell fölemelnie hozzá.
Végre megjött az én melegszendvicsem is. Körülbelül egy fél órát ücsörögtem. Brandon meg a lány jól kijött egymással. Mindketten hallgattak. Aztán táncolni mentek. Én fizettem, kiballagtam, beültem a kocsimba. Elképzelhető, hogy Betty észrevett, de nem mutatta. Mitchell nem látott meg. Túl gyorsan vágott neki a lépcsőknek, és dühösebb is meg részegebb is volt annál, hogy bármit észrevegyen.
Fél tizenegy tájban kilépett Brandon meg a lány. Beszálltak a Cadillacbe. Nyíltan követtem őket, mert azon az úton mentek, amelyiken mindenki, aki Esmeralda belvárosa felé tart. A Casa del Ponientébe hajtottak.
Már csak egyvalamit kellett megtudnom. Beálltam a parkolóba, keresztülvágtam az előcsarnokon, és odamentem a házi telefonhoz.
– Miss Mayfieldet kérem.
– Mayfield? – Némi szünet. – Ö, igen, épp most jelentkezett be. Kapcsolom a szobáját, uram.
Újabb és hosszabb szünet.
– Miss Mayfield szobája, sajnos, nem felel.
Megköszöntem és letettem. Elhúztam a csíkot, arra számítva, hátha feltűnik a hallban Brandon meg a lány.
Visszamentem a kocsimhoz, aztán elcsorogtam a ködös völgyön át a Rancho Descansadóig. Az irodaépület üresnek látszott, úgy tűnt, bezárt. Az egyetlen pislákoló lámpa az éjszakai csengőt világította meg. Felbotorkáltam a 12/C-hez, a kocsit beállítottam a parkolóba, és beásítoztam magam a szobámba. Hideg volt, nyirkos és nyomorúságos. Valaki járt benne, levette a heverőről a csíkos takarót, és fölhúzta a rendes ágyneműt.
Levetkőztem, a párnára hajtottam fürtös fejemet, és elaludtam.

Kopogásra ébredtem. Nagyon halk volt, de kitartó. Olyan érzésem támadt, hogy már nagyon hosszú ideje hallom, s egészen apránként hatóit álmomba. Felültem és hallgatóztam. Valaki lenyomta a kilincset, aztán újra kezdődött a kopogtatás. Megnéztem a karórámat: a foszforeszkáló mutatók szerint három óra múlt. Feltápászkodtam, és elővettem a revolveremet. Odaléptem az ajtóhoz, s résnyire kinyitottam.
Egy bőrruhás, sötét sziluett állt odakint. Valami esőkabátféle is volt rajta és egy sötét kendő, csomóra kötve. Nő volt.
– Engedjen be gyorsan. Ne gyújtson villanyt. Szóval Betty Mayfield. Kitártam az ajtót. Úgy suhant be rajta, mint egy ködfoszlány. Becsuktam az ajtót. A fürdőköpenyemért nyúltam, és fölvettem.
– Van még valaki odakint? – kérdeztem.
– Nincs. Egyedül vagyunk. Nekitámaszkodott a falnak, és pihegett. A kabátom zsebéből előkotortam a zseblámpámat, körültapogattam vékony sugarával, s megtaláltam a falimelegítő kapcsolóját. Az arcába világítottam a gyenge fénnyel. Pislogott tőle, és felemelte a kezét. A padló felé fordítottam a lámpát, majd az ablakokra irányítottam, mindkettőt becsuktam, és fölkapcsoltam a villanyt.
Sóhajtott egyet, de nem mondott semmit. Mag mindig a falnak támaszkodott. Kimentem a teakonyhába, töltöttem néhány ujjnyi whiskyt egy pohárba, és odavittem neki. Elutasítóan intett, de aztán meggondolta magát, elvette a poharat, és kiitta.
Leültem és rágyújtottam. Gépies tevékenység, unalmas, ha más csinálja. Aztán csak ültem, néztem a lányt, és vártam.
Tekintetünk a semmi tátongó szakadéka fölött kapcsolódott össze. Egy idő múlva lassan belenyúlt viharkabátja zsebébe, és elővette a pisztolyát.
– Ne... – sóhajtottam. – Ne csinálja már megint!
Lenézett a pisztolyra. Összeharapta az ajkát, de nem célzott sehová. Ellökte magát a faitól, keresztüljött a szobán, és mellém tette a fegyvert.
– Ezt már láttam – mondtam. – Hiszen régi barátok vagyunk. Amikor utoljára találkoztunk, Mitchellel tartott. Nos?
– Azért ütöttem le magát, mert féltem, hogy lelövi.
– Az elrontotta volna minden tervét – mosolyogtam mindentudóan.
– Bocsásson meg, hegy megütöttem.
– Kösz a jeget – mondtam.
– Nem akarja megnézni a pisztolyt?
– Már megnéztem.
– Gyalog jöttem a Casától idáig. Most ott lakom. Ma... ma este költöztem be.
– Tudom, Taxival ment innen a Del Mar-i állomásra, hogy elérjen egy esti vonatot, ott azonban Mitchell újból fölszedte magát, és visszafuvarozta. Együtt vacsoráztak, majd táncoltak, aztán volt egy kis összezördülés. Egy Clark Brandon nevű férfi vitte vissza magát a hotelba.
Rám meredt.
– Nem láttam magát... – mondta végül olyan hangon, mint akinek máson jár az esze.
– A bárban voltam, amíg maga Mitchellel bajlódott. Túlságosan is le volt kötve azzal, hogy pofon vágták. Meg hogy a fiú legközelebb viseljen golyóálló mellényt. Brandon asztalánál pedig már háttal ült nekem. Ezért nem látott, aztán maguk előtt kimentem, és odakint vártam.
– Kezdem elhinni, hogy maga csakugyan detektív – mondta halkan. Megint a fegyverre nézett. – Nem Mitchell adta vissza – mutatott rá, majd folytatta. – Persze, ezt nem tudom bizonyítani.
– Szeretné?
– Egy kicsit segítene. De valószínűleg nem igazán. Főleg, ha tudomást szereznek rólam. Ugye,

maga tudja, miről beszélek?
– Üljön le, és ne csikorgássá a fogát.
Lassan egy székhez lépett, leült a szélére, és előrehajolt. A padlót nézte.
– Tudom, hogy van valami, amit nekem is ki kell találnom – mondtam. – Mitchell ugyanis kitalálta. Tehát én is ki tudom találni. Bárki megteheti, ha tudja, hogy van mire rájönni. Én pillanatnyilag nem tudom. Azért fizetnek, hogy kövessem magát, és jelentsem, hol van.
Fölpillantott.
– És megtette?
– A jelentés időpontjában nem tudtam, hogy maga hol van – mondtam némi szünet után. – Említettem San Diegót. Az illető ezt egyébként a telefonközpontostól is megtudhatta volna.
– Szóval, nem tudta, hol vagyok – ismételte száradon. – Akárki is az illető, meglehet a véleménye magáról. – Az ajkába harapott. – Bocsásson meg, nem ezt akartam mondani. Igyekszem valamit gondolatban elrendezni.
– Ráér – mondtam. – Még csak hajnali hárem óra húsz...
– Gúnyolódik?
A fali hősugárzó felé pillantottam. Nem látszott rajta semmi, de mintha már nem volna olyan hideg. Éreztem, hogy szükségem van egy kortyra. Kimentem a konyhába, és ittam, töltöttem még egy kicsit, és visszamentem.
A lány ezúttal egy kis levéltárcaszerűséget tartott a kezében.
– Ötezer dollár van benne, százas címletű American Express csekkekben. Meddig tartana magánál öt lepedő?
Ittam egy korty whiskyt. Mérlegelő arckifejezést öltöttem, és úgy mondtam:
– Átlagos kiadásokkal számolva, ezzel jó néhány hónapra meg lehet vásárolni engem. Persze, ha történetesen eladó volnék.
Megveregette a szék karfáját a tárcával. Közben a másik kezével szinte a combja közepéig húzta a szoknyáját.
– Maga bizony eladó. – mondta. – És ez csak előleg. Komoly vevő vagyok. Több pénzem van, mint amennyiről maga álmodni tud. A legutóbbi férjem olyan gazdag volt, hogy az már siralmas. Kerek félmilliót szedtem ki belőle.
Makacsul vigyorgott rám, hosszú időn át, nyilván azért, hogy hozzá tudjak szokni.
– Ha elfogadnám, nem kellene megölnöm valakit?
– Senkit.
A pisztolyra pillantottam, amelyhez egy ujjal se nyúltam hozzá. A lány azért gyalogolt ide éjnek évadján, hogy ezt a fegyvert elhozza nekem. Nem szabad hozzáérnem. Megnéztem. Fölé hajoltam, és megszagoltam. Még mindig nem szabad hozzányúlnom, de már tudtam, hogy meg fogom tenni.
– Kiben van a golyó? – kérdeztem a lányt. A szoba hidege a vérembe hatolt. Mintha jeges víz lett volna.
– Honnan tudja, hogy csak egy?
– Hát lehet, hogy kettő – mondtam. – Ez a fegyver hétlövetű. Egy fér a csőbe, a többi meg a tárba. Persze kilőheti az egész tárat is, aztán betehet hatot.
– Csak beszélgetünk – mondta lassan, de türelmetlenül. – Nincs nagy kedvünk nyílt lapokkal játszani.
– Na, jó. Hol van?
– A szobám teraszán, egy széken. Azon a fronton minden szobának van egy terasza. Betonfa] veszi körül, és a falak végénél, vagyis a lakosztályok között, ferde a külső rész. Szerintem egy gyárkéményjavító vagy alpinista át tudna mászni, de teher nélkül. A tizenkettediken lakom. –

Abbahagyta, összeráncolta a homlokát, aztán valamiféle reménytelenséget sugárzó mozdulatot tett azzal a kezével, amellyel a szoknyája szélét gyűrögette. – Csak a szobámon keresztül kerülhetett oda. Én pedig nem engedtem be oda.
– Biztos, hogy halott?
– Egészen biztos. Élettelen, mint egy kődarab. Nem tudom, mikor történt. Nem hallottam semmit. Az igaz, hogy valami felébresztett. De semmi olyasmi, ami egy lövés hangjára emlékeztetne. Bárhogyan is történt, már hideg volt. Feküdtem és gondolkoztam. Nem jött álom a szememre, ezért egy idő múlva felgyújtottam a villanyt, fölkelteni, járkáltam és cigarettáztam. Aztán észrevettem, hogy eloszlott a köd, és holdfény van, kimentem a teraszra. Szörnyű hideg volt. Óriásiaknak látszottak a csillagok. Nagyon sokáig álltam a falnál, mielőtt megláttam. Gondolom, ez így nagyon elcsépeltnek hangzik vagy hihetetlennek. A rendőrség sem fogja elhinni, főleg első hallásra nem. Az esélyem egy a millióhoz, hacsak nem kapok segítséget. Felálltam, felhajtottam a pohár fenekén lötyögő whiskyt, és odaléptem hozzá.
– Hadd mondjak néhány dolgot. Először is: maga eléggé különösen reagál a történtekre. Maga nem jéghideg, de nagyon nyugodt. Se pánik, se hisztéria, se semmi. Maga fatalista. A következő: ma délután az egész beszélgetést hallottam maga és Mitchell között. Mitchell azt használta fel, hogy tudja, ki volt maga, s ha ezt az információt kinyomtatják, ez arra kényszerítené magát, hogy megint más nevet vegyen föl, és ismét másik városba illanjon. Maga azt mondta, a legszerencsésebb nő a világon, mert még életben van. Egy férfi most holtan fekszik a teraszán, a maga fegyverével lőtték le. Ez a hulla természetesen Mitchell. Igaz? Bólintott.
– És maga azt mondja, hogy valaki más lőtte le. És ahogy megjegyezte, a zsaruk ezt még elsőre sem fogják bevenni. Később pedig egyáltalán nem. Maga már korábban is járt erre, ugye?
Még mindig engem nézett. Lassan felállt. Nagyon közel volt egymáshoz az arcunk, farkasszemet néztünk.
– Félmillió dollár nagyon sok pénz, Marlowe – szünetet tartott. – Nem olyan nehéz hozzájutnia. Vannak helyek a világon, ahol mi ketten remekül élhetnénk. Mondjuk, valamelyik óceánparti magas lakóházban, Rióban. Nem tudom, meddig tartana, de a dolgokat el lehet rendezni, nem gondolja?
– Maga aztán különös – mondtam. – Most úgy viselkedik, mint egy szajha. Amikor először láttam, még csendes, jól nevelt úrilányka volt. Nem vette jó néven, ha egy ilyen Mitchell-kaliberű álomlovag csapja magának a szelet. Aztán vett egy pakli cigarettát, és úgy szívta, mintha utálná. Aztán idejött, és hagyta, hogy Mitchell ölelgesse magát. Aztán eltépte előttem a saját blúzát, és olyan cinikus volt, mint egy Park Avenue-i rosszlány, amikor a stricije hazatér. – Nagy lélegzetet vettem. – Aztán hagyta, hogy ölelgessem. Ezek után fejbe vágott egy whiskysüveggel. Most a riói életről beszél. Vajon melyik énje nyugtatja majd a fejét a szomszédos párnán, mikor holnap reggel felébredek?
– Ötezer dollár előleg. És még jóval többre számíthat. A rendőrségtől nem kap még öt fogpiszkálót sem. Ha más a véleménye, ám tegye, amit akar.
– És mit tegyek ezért az öt lepedőért? Lassan kifújta a levegőt, mint aki túljutott a krízisen.
– A szálloda csaknem a szirtek szélére épült. A fal mentén csak egy ösvény van, egy nagyon keskeny ösvény. A szirtek lábánál pedig sziklák és a tenger. Azt hiszem, dagály van.
Bólintottam.
– Tűzlépcső van?
– A garázsból. Közvetlenül az alagsori liftajtónál indul, ami csak két-három lépésre van a garázs ajtajától. De hosszú, nehéz mászás.
– öt lepedőért búváröltönyben is fölmásznék. Az előcsarnokon át jött?
– A tűzlépcsőn. Van egy éjjeliőr a garázsban, de az egyik autóban aludt.

– Azt mondta, hogy Mitchell egy széken fekszik. Sok a vér?
Összerezzent.
– Én... én nem láttam.
– Hol hatolt bele a golyó?
– Én nem láttam.
– Hol volt a fegyver?
– A terasz kövezetén feküdt, a keze mellett.
– Melyik keze mellett?
A szeme egy villanásnyi időre kitágult.
– Mit számít az? Nem tudom, melyik keze mellett. Elfeküdt a székben, a feje a vállára csuklott, és a lába keresztbe téve. Kell még erről beszélnünk?
– Rendben van – mondtam. – Nem ismerem az itteni árapályt. Lehet, hogy a víz holnapra partra dobja a hullát, de az is lehet, hogy csak két hét múlva. Persze csak akkor, ha feltételezzük, hogy megtesszük. Még az is eltarthat egy darabig, míg egyáltalán észreveszik, hogy lelőtték. Az is elképzelhető, hogy sose találják meg. Ezekben a vizekben barrakudák is élnek...
– Hát maga aztán alaposan végiggondolja, mielőtt belekezd valamibe – mondta.
– És ez csak a repülőstartom. Azon is gondolkodom, van-e esély az öngyilkosságra. Ebben az esetben vissza kellene tennünk a fegyvert. Tudja, balkezes volt. Ezért akartam tudni, melyik oldalán volt a fegyver.
– Aha! Igen, balkezes volt. Igaza van. De nem lehet öngyilkosság. Egy ilyen tetszelgő, önelégült pasas nem tesz ilyesmit.
– Azt mondják, a férfiak néha azt gyilkolják meg, aki a legkedvesebb számukra. Nem lehet ez saját maga?
– Szerintem nem az a fajta! Ha nagy szerencsénk van, talán azt hiszik, hogy lezuhant a teraszról. Isten a tudója, hogy elég részeg volt. – Megborzadt, amikor ezt mondta. – És addigra én már Dél-Amerikában leszek.
– Milyen névre szól az útlevele? Kinyújtotta a karját, s ujjai hegyével végigsimított az arcomon.
– Nemsokára mindent megtud. Ne legyen türelmetlen!
Leült a lámpa mellé, és elkezdte aláírogatni a csekkeket a második aláírás helyén. Foga között kidugta a nyelvét, lassan és gondosan írt: Elisabeth Mayfield.
Tehát már Washingtonban tudta, hogy meg fogja változtatni a nevét.
Miközben öltöztem, azon töprengtem, csakugyan olyan bolond-e, hogy azt hiszi, segítek eltüntetni a tetemet? Kivittem a poharakat a konyhába, és menet közben felmarkoltam a pisztolyt. Megvártam, amíg becsukódik mögöttem a lengőajtó, aztán becsúsztattam a fegyvert a tűzhely sütőjében levő tálca alá. Elmostam és eltörölgettem a poharakat. Visszamentem a szobába, és belebújtam a ruháimba. Még csak rám se pillantott.
Miután a csekkek aláírását befejezte, egyenként végiglapoztam a füzetet, és ellenőriztem az aláírásokat. Zsebre vágtam a csekkfüzetet, eloltottam a villanyt, az ajtóhoz léptem, és kinyitottam.
– Surranjon ki – mondtam. – Fölszedem magát az országúton, pontosan a sövény végénél.
Szembefordult velem, és egy kicsit közelebb hajolt.
– Bízhatok magában? – kérdezte halkan.
– Egy bizonyos pontig.
– Mi lesz, ha nem tudjuk megcsinálni? Ha valaki jelentette a lövést, ha megtalálták, ha besétálunk, és a szálloda tele van rendőrökkel?
Csak álltam, az arcába néztem, és nem válaszoltam.
– Hadd találgassak – mondta nagyon szelíden és lassan. – Maga gyorsan kiad engem. És nem

lesz semmiféle ötezer dollárja. Az a sok csekk csak szemét lesz, mert maga egyet sem mer majd beváltani.
Még mindig nem mondtam semmit.
– Maga mocskos tróger! – Még egy árnyalattal sem emelte feljebb a hangját. – Miért is jöttem ide magához?
A kezem közé fogtam az arcát, és szájon csókoltam. Nem húzódott el.
– Nem ezért – mondta. – Biztosan nem ezért. És még egy apróság, végtelenül kicsi és, lényegtelen, tudom, tanultam, hogy az, gyakorlott tanároktól. Hosszú, kemény, kínos leckéken át, és nagyon sok volt belőlük. Arról van szó, hogy tényleg nem én öltem meg.
– Talán elhiszem.
– Ne erőlködjön – mondta. – Más se hiszi majd.
Megfordult, végigsuhant a tornácon, le a lépcsőn. A fák között cikázott. Tíz lépés után elnyelte a köd.
Bezártam az ajtót, beszálltam a bérautóba, s lehajtottam a néma bekötőúton, el a bezárt iroda előtt, amelynek lámpája még mindig megvilágította az éjszakai csengőt. Mélyen aludt az egész környék, csak teherautók küszködték át magukat a völgyön, megrakodva építőanyaggal, olajjal, élelmiszerrel, hosszú sorokban haladva. Tele mindazzal, amire egy városnak szüksége van az élethez. Égő ködlámpáik sárga fényét tolták maguk előtt, lassan és nehézkesen kúsztak fel a dombtetőre. Ötven méterre a kaputól a lány kilépett az árnyékból, és beszállt. Bekapcsoltam a fényszórókat. Kint a tengeren felbőgött egy ködkürt.
A lány mozdulatlanul, egyenesen előrebámulva, szótlanul ült mellettem. Nem nézte se a ködöt, se az előttünk haladó teherautó hátulját. Talán nem is látott semmit. Csak ült ugyanabban a pózban, megkövültén a reménytelenségtől. Mint akit a villamosszékbe visznek.
De az is lehet, hogy ő volt a legjobb színésznő, akit hosszú-hosszú ideje láttam...

10

A Casa del Poniente a szirtek peremén egy körülbelül háromhektárnyi, fűvel és virágágyásokkal betelepített telken állt. Védett homlokzata egy szökőkutas, virágos belső udvart ölelt körül két oldalról. Terített asztalok álltak egy üvegfal mögött. Rácsozatra futó növények szegélyezték a sétautat egészen a bejáratig. Az egyik oldó Ion egy bár, a másikon falatozó, és az épület mindkét végében aszfaltozott parkolóhelyek. Ezeket részben eltakarta a két méter magas, virágzó cserjékből álló sövény. A parkolóhelyen kocsik. Nem mindenki hajtott le az alagsori garázsba, pedig az itteni párás, sós levegő egyáltalán nem haszna! a krómozásnak.
A garázsajtó mellett állítottam le a kocsit. Nagyon közelről hallatszott az óceán hangja, érezni lehetett a szállongó vízpermet illatát. Kiszálltunk, és a garázs bejárata felé tartottunk. A rámpát keskeny járda szegélyezte. A bejárat fölött középen egy tábla: Lassan hajts!
A lány elkapta a karomat, és megállított.
– Én a hallon keresztül megyek. Túl fáradt vagyok a lépcsőmászáshoz.
– Rendben van. Nem törvényellenes. Mi a szobaszáma?
– Tizenkettő-huszonnégy. Mi van akkor, ha rajtakapnak?
Kérdő tekintettel néztem rá.
– Tudja, miről beszélek – mondta kissé türelmetlenül. – Hogy amikor átdobjuk a terasz korlátján, akkor észrevehetnek.
– Engem ráültetnek egy hangyabolyra. Hogy magával mi lesz, nem tudom. Attól függ, mit tudnak még magáról.
– Hogy képes ilyesmiket kitalálni, így éjnek évadján?

Megfordult, és gyors léptekkel elment, én meg elindultam lefelé a rámpán. Kanyarodott, mint minden ilyen lehajtó, aztán megláttam egy üvegfalú irodafülkét, amelyben egy himbálózó villanykörte égett. Mikor kissé lejjebb értem, láttam, hogy nincs benne senki. Hallgatóztam, bütyköl-e valaki egy kocsin, csorog-e valahol a víz, hallok-e lépteket, fütyörészést, valamit, ami jelzi, merre van az éjszakai ember, és mit csinál. Nem hallottam semmit.

Lementem majdnem egészen az alsó szintig. Kissé előregörnyedve már láttam az alagsori liftajtóhoz vezető alacsony lépcsőfokokat, egy ajtót, ezzel a felirattal: FELVONÓHOZ. Üvegajtó volt, mögötte lámpa égett, de mást nem láttam.

Közelebb mentem három lépéssel, és megdermedtem. Az éjszakai ember pontosan rám nézett. Egy nagy Packard hátsó ülésén ült. A lámpa az arcába világított. Szemüveget viselt, a fény szikrázva verődött vissza róla. Kényelmesen hátradőlt a kocsi sarkában. Álltam, és vártam, hogy mozduljon. Nem mozdult. A feje a háttámlára hanyatlott. A szája nyitva. Meg kell tudnom, miért nem mozdul. Elképzelhető, hogy csak tetteti az alvást, amíg el nem tűnök a színről. Azután odavágtat a telefonhoz, és fölhívja az irodát.

Aztán arra gondoltam, hogy mindez hülyeség. Bizonyosan csak este lépett szolgálatba, és nem ismerheti minden vendég fizimiskáját. A rámpát szegélyező járda pedig itt nyúlt előttem... Csaknem hajnali négyre járt.

Egyenesen a Packardhoz léptem, és belenéztem a férfi arcába. A kocsinak minden ajtaja csukva volt, az ablakok feltekerve. A férfi nem mozdult. A kilincsért nyúltam, és megpróbáltam nesztelenül kinyitni az ajtót. Még mindig nem mozdult. Nagyon sápadtnak látszott. Úgy láttam, hogy alszik, s még mielőtt kinyitottam az ajtót, meghallottam a horkolását. Aztán az ajtónyitással egyszerre közvetlenül a képembe kaptam a finomított marihuána édeskés illatát. Az ürge tehát kivonta magát a forgalomból. A béke völgyében tartózkodott, ahol az idő annyira lelassul, hogy szinte áll, a világ csupa szín és muzsika. Egykét órán belül nem kezd el dolgozni, hacsak el nem kapják a zsaruk, és ki nem vágják a hideg levegőre.

Visszacsuktam a kocsiajtót, elballagtam az üvegajtóig, és benyitottam. Egy kis, betonpadlós előtérbe jutottam, amelyben mindössze két sima liftajtó, és mellettük, egy súlyos csapóajtó mögött a tűzlépcső volt. Kinyitottam, és nekivágtam. Lassan mentem. Tizenkét emelet plusz alagsor... rengeteg lépcsőt jelent. Miközben elhaladtam a fordulóknál, számoltam a vészkijáratokat, mivel nem voltak megszámozva. Ugyanolyan súlyosak, masszívak és szürkék voltak, mint a lépcsők. Izzadtan és lihegve taszítottam be a tizenkettedikre nyílót. Odasettenkedtem az 1224-es szobához, és lenyomtam a kilincset. Zárva volt, de szinte azonnal kinyílt, mintha a lány közvetlenül mögötte várt volna. Beléptem, elmentem mellette, lezökkentem egy székre, és kifújtam magam. Tágas, levegős szoba volt, óriási ablakai az erkélyre nyíltak. A franciaágyban valóban aludt előtte valaki, vagy csak összegyűrte, hogy úgy hasson, mintha használta volna. A székeken kisebb ruhadarabok, a fésülködőasztalon szépítőszerek. Ahogy elnéztem, napi húsz dollár lehetett a szoba ára.

A lány bezárta az ajtót.

– Volt valami probléma?

– A garázsmester teleszívta magát fűvel. Ártalmatlan, mint a szopós bárány – azzal nekiduráltam magam, és elindultam a franciaablakok felé.

– Várjon! – mondta élesen. Visszanéztem rá. – Semmi értelme – mondta. – Senki sem tudná megcsinálni.

Álltam és vártam.

– Inkább hívom a rendőrséget – mondta. – Bármilyen következményekkel jár is a számomra.

– Briliáns ötlet – mondtam. – Csak azt nem tudom, hogyan nem jutott előbb az eszébe.

– Jobb, ha elmegy – mondta. – Semmi szükség arra, hogy belekeveredjen valami rejtélyes

dologba.
Nem szóltam semmit. A szemét figyeltem. Alig tudta nyitva tartani. Ez vagy a sokk utóhatása, vagy valamilyen kábítószer. Nem tudtam eldönteni.
–- Bevettem két altatót – mondta, olvasva a gondolataimban. – Ma éjjel nem tudnék elviselni egy újabb zűrt. Menjen el. Kérem! Ha majd felébredek, felhívom a szobaszolgálatot. Amikor megjön a pincér, valahogy kiterelem az erkélyre, ő megtalálja, bármi legyen is odakint. Nekem pedig fogalmam se lesz az egészről. – Egyre nehezebben forgott a nyelve. Megrázta magát, és erőteljesen dörzsölni kezdte a halántékát. – Ne haragudjon a pénz miatt. Vissza kellene adnia, nőin gondolja?
Odaléptem hozzá.
– Mert ha nem teszem, maga elmondja nekik az egész sztorit?
– El kell mondanom – mondta félig alva. – Mi mást tehetnék? Úgyis kiszedik belőlem. És... már nagyon belefáradtam-...
Megfogtam a karját, és megráztam. Előre-hátra csukladozott a feje.
– Egészen biztos, hogy csak két tablettát vett be?
Egy pillanatra kinyitotta a szemét.
– Igen. Sose veszek be ennél többet.
– Akkor figyeljen ide! Kimegyek, és megnézem. Aztán visszamegyek a Ranchóra. A pénzét magamnál tartom. A pisztolyát is. Lehet, hogy ez elvezet hozzám, de... Ne aludjon! Figyeljen rám! – A feje megint oldalra billent. Kihúzta magát, a szeme kitágult, de a tekintete zavaros és elutasító volt. – Figyeljen! Ha nem tudják magára bizonyítani, énrám se tudják. Egy ügyvédnek dolgozom, és maga a feladatom. A csekkfüzet és a pisztoly jó helyen van!
– I-igen – mondta. – De nem érdekel.
– Ezt nem maga mondja. Ez az altató.
Előreroskadt: elkaptam, és odahúztam az ágyhoz. Úgy zuhant rá, mint egy zsák. Lehúztam a cipőjét, ráterítettem egy takarót. Mire rátettem, már mélyen aludt. Horkolni kezdett. Bementem a fürdőszobába, és találtam egy altatós fiolát a polcon. Csaknem tele volt. Jól olvasható rajta a recept száma és a dátum. A keltezés egy hónapos, a gyógyszertár pedig baltimore-i. A tenyerembe öntöttem a sárga tablettákat, és megszámoltam. Negyvenhét darab, csaknem tele volt velük a fiola. Ha valaki meg akarja ölni magát, mindet beveszi, kivéve azt, amit leejt, és csaknem mindig leejtenek néhányat. Visszaöntöttem a tablettákat, az üvegcsét pedig zsebre vágtam.
Bent a szobában megint megnéztem az alvót. Hideg volt, egy kicsit állítottam a radiátoron. Végül kinyitottam a franciaablakot, és kimentem az erkélyre. Pokoli hideg volt odakint. A terasz körülbelül három és félszer négy méteres, elöl egy hetven centiméter magas fal futott végig, ebből alacsony fémkorlát emelkedett úgy kétarasznyira. Könnyen át lehetett rajta mászni, de véletlenül átesni nem. A teraszon két alumínium kerti szék, rajtuk tömött párnák, és két ugyanolyan típusú karosszék. Az elválasztó fal kizárta azt a lehetőséget, amiről a lány beszélt. Szerintem a kiszögellésen még egy gyárkéményjavító sem tud átmászni felszerelés nélkül.
Hulla egyik széken sem feküdt, se a terasz padozatán, egyáltalán sehol. Megnéztem, vannak-e vérnyomok. Nem voltak. A teraszon nem volt vér. Végigmentem a korlát mentén. Vér sehol. Semmi nyoma annak, hogy valakit kidobtak volna rajta. Megkapaszkodtam a korlátban, és amennyire csak tudtam, kihajoltam. Lenéztem az épület tövébe. Odalenn, valahol nagyon mélyen szerencsémre egy lámpa fénye enyhítette a sötétséget. Egy kis bámészkodás után már meglehetősen jól láttam, mi van tizenkét emeletnyi mélységben.
Bokrok nőttek a fal lábánál, aztán egy keskeny fűsáv, majd egy kőlapokkal kirakott ösvény következett, egy újabb fűsáv, aztán egy vaskos kerítés, amelynek tövét szintén bokrok borították. Ebből a magasságból nem volt könnyű felbecsülni a távolságot, de legalább tíz méter lehetett. A

kerítés mögött félig kiemelkedő szirtek körül tajtékzott a tenger.
Larry Mitchell körülbelül kétujjnyival magasabb volt nálam, de első ránézésre legalább hathét kilóval könnyebb. Olyan ember még nem született, aki képes lenne úgy átdobni egy nyolcvankilós testet ezen a korláton, hogy az egyenest a tengerbe zuhanjon.
Kinyitottam a franciaajtót, beléptem a szobába, becsuktam, aztán odamentem Betty ágyához, és megálltam mellette. Még mindig aludt, sőt horkolt is. Megérintettem az arcát. Nedves volt. Az érintésre egy kicsit megmozdult, és mormogott valamit. Aztán felsóhajtott, és a párnába fúrta a fejét. Nyoma sincs tehát mély eszméletlenségnek, szó sincs kómáról, következésképp semmi túladagolás.
Végre! Egy dologban igazat mondott, egy elenyészően kis dologban.
A fésülködőasztal felső fiókjában megtaláltam a retiküljét. Az oldalában volt egy cippzáras zseb. Feletettem a csekkfüzetét, és közben gondosan átnéztem a táska tartalmát. A cippzáras zsebben volt néhány összehajtogatott, ropogós bankó, egy Santa Fé-i menetrend, a csekkfüzet tokja, egy vasúti jegy ellenőrző szelvénye, és egy hálókocsifoglalás. A Washingtonból San Diegóba tartó szerelvény 19-es kocsijának E-jelű hálófülkéjében utazott. Levelet nem találtam, sem egyebet, amiből kiderült volna, hogy kicsoda. Az ilyesmit talán a bőröndjébe zárta. A táska fő rekeszében olyasmik voltak, amiket – a nők szoktak magukkal cipelni: egy ajakrúzs, egy tükrös púderdoboz, egy pénztárca némi aprópénzzel, és néhány kulcs egy kulcskarikán, amelyen bronztigris fityegett. Egy csomag cigaretta, amely úgy nézett ki, mintha majdnem tele lenne, de fel volt bontva. Egy gyufásdoboz, benne sok érintetlen és egyetlen használt gyufaszál. Három monogram nélküli zsebkendő, körömreszelők, egy bőrvágó kés, valami szemöldökfesték, egy bőrtokos fésű, egy kis jegyzettömb. Belelapoztam. Üres volt, vadonatúj. A táskában volt még egy csillogó keretű napszemüveg, tokban, amelyen nem volt név, egy töltőtoll, egy kis aranyceruza. Ez volt minden. Visszatettem a táskát oda, ahol találtam. Odamentem az íróasztalhoz egy szállodai levélpapírért és egy borítékért.
A szállodai tollal ezt írtam: „Kedves Betty! Nagyon sajnálom, de nem maradhattam halott. Holnap megmagyarázom. Larry.”
A papírt beletettem a borítékba, leragasztottam, ráírtam, hogy Miss Betty Mayfield, és ledobtam a padlóra, mintha az ajtó alatt csúsztatták volna be.
Kinyitottam az ajtót, kimentem, becsuktam az ajtót, és indultam vissza, a tűzlépcsőhöz.
Aztán megtorpantam, és kifakadtam:
– A fene essen belé!
Megnyomtam a liftcsengőt. Nem jött. Megint csöngettem, egyfolytában nyomtam a gombot. Végül megjött. Egy álmos szemű fiatal mexikói nyitotta ki az ajtaját, rám ásított, aztán bocsánatkérően elmosolyodott. Visszavigyorogtam, és nem szóltam semmit.
Odalent a liftekkel szemben levő pultnál nem volt senki. A mexikói lezöttyent egy székre, s még hat lépést sem tettem, már ismét aludt. Mindenki alszik, mindenki álmos, csak Marlowe nem. Marlowe éjjel-nappal dolgozik, és még pénzt se kér érte.
Visszahajtottam a Rancho Descansadóba, ahol mindenki aludt még, vágyakozó pillantást vetettem az ágyamra, de becsomagoltam az útitáskámat – az aljára Betty pisztolyát –, betettem tizenkét dollárt egy borítékba, és útközben a kulcsommal együtt becsúsztattam az iroda ajtajának keskeny nyílásán.
Elhajtottam San Diegóba, leadtam a bérelt kocsit, és az állomással szemben megreggeliztem. Hét ötvenkor elkaptam egy kétkocsis dízelszerelvényt, amely meg sem állt Los Angelesig, és pontosan tízre ért be.
Taxiba vágtam és hazavitettem magam, megborotválkoztam, lezuhanyoztam, ettem.
Már csaknem tizenegy óra volt, amikor fölhívtam Mr. Clyde Umney irodáját.

Az ügyvéd saját kezűleg vette föl. Miss Vermilyea talán még nem ébredt fel.
– Itt Marlowe. Itthon vagyok. Benézhetnék magához?
– Megtalálta a lányt?
– Meg. Felhívta Washingtont?
– Hol van a lány?
– Személyesen szeretném megmondani. Felhívta Washingtont?
– Előbb magát akarom hallani. Nagyon sűrű napnak nézek elébe. – A hangja hideg volt.
– Fél órán belül ott leszek. – Gyorsan letettem a kagylót, és felhívtam a garázst, ahol az Oldsomat őrizték.

11

Nagyon sok ilyen iroda van. A falain négyszögletes, fényezett falapokkal kívántak sakktáblaszerű hatást kelteni. Rejtett világítás, szőnyegpadló, világos bútorok, kényelmes székek és alighanem csillagászati honoráriumok.
A kitárt fémkeretes ablakok az épület mögötti kis parkolóra néztek, ahol minden kocsiálláson egy fehér tábla állt, rajta egy névvel. Clyde Umney helye valamilyen oknál fogva üres volt, így oda álltam be. Talán sofőr szokta az irodába fuvarozni. Négyemeletes, vadonatúj épület volt, bérlői kizárólag orvosok és ügyvédek.
Amikor beléptem, Miss Vermilyea éppen felkészült a kemény munkanapra: platinaszőke frizuráját restaurálta. Nem állt túl jól neki. Eltette a zsebtükrét, és ráharapott egy cigarettára.
– Nocsak, nocsak Mr. Keményfiú, személyesen. Minek köszönhetjük a megtiszteltetést?
– Umney vár.
– Magának, öcsi, Mister Umney!
– Neked, néni, öcsike vagyok.
Egy pillanat alatt begurult.
– Hogy mer nénizni engem, maga olcsó kis nyomozó!
– Hogy mer öcsizni engem, maga drága kis titkárnő? Mit csinál ma este? De nehogy megint azt mondja, hogy négy tengerésszel van randija!
A szeme körül elfehéredett a bőr. A keze karommá görbült egy papírnehezéken. Nem sok hiányzott, hogy hozzám vágja.
– Maga disznó... – mondta furcsa hangsúllyal. Felkattintotta a szobatelefon kapcsolóját, és beleszólt a mikrofonba: – Mr. Marlowe van itt, Mr. Umney!
Ezután hátradőlt, és rám nézett.
– Vannak barátaim, akik olyan kicsi fiút csinálnak magából, hogy létrára kell állnia, ha be akar nézni az ágy alá.
– Ismerek olyat, aki sokat törte már magát ezért. A szorgalom azonban nem pótolja a tehetséget.
Hirtelen mindketten nevetésben törtünk ki. Kinyílt az ajtó, és Umney dugta ki rajta a fejét. Az állával intett, hogy menjek be, a szemét azonban a platinalányon tartotta.
Bementem. Egy pillanat múlva becsukta az ajtót, és odament hatalmas, félkör alakú íróasztala mögé, amelyen kizárólag fontosabbnál fontosabb dokumentumok kupacai tornyosultak. Nett, választékosán öltözött, kurta lábú, hosszú orrú, gyérülő hajú férfiú volt. Csillogó, barna szeme ügyvéd létére szokatlanul bizalomgerjesztő volt.
– Kikezdett a titkárnőmmel? – kérdezte olyan hangon, ami minden volt, csak csillogó nem.
– Ugyan! Csak bókoltunk egymásnak.
– Nekem úgy tűnt, hogy a titkárnőm nagyon dühös. – Belevetette magát ügyvezetőelnök-típusú székébe, és szigorú képet vágott.

– – Három hétre elő van jegyezve – mosolyogtam. – Addig nem tudok várni.
– Csak lassan a testtel, Marlowe! Állítsa le magát! A hölgy magántulajdon. Nem fogja kitűzni a maga számára a nagy napot. Amellett ugyanis, hogy a női nem kiváló példánya, úgy vág az esze, mint a borotva.
– Úgy érti, hogy ráadásul gépelni meg gyorsírni is tud?
– Mit ráadásul? – Szaladt ki a száján, aztán hirtelen elvörösödött. – Eleget hallgattam a fecsegését. Azt ajánlom, hogy csak lassan a testtel! Elég befolyásom van ebben a városban ahhoz, hogy taccsra rakjam magát. Most pedig halljam a jelentését, röviden és lényegretörően!
– Beszélt már Washingtonnal?
– Ne foglalkozzék azzal, hogy mit tettem és mit nem! A jelentését akarom hallani, méghozzá azonnal. A többi az én dolgom. Hol van most a King lány? – Egy csinos, hegyes ceruzát, és egy csinos, tiszta jegyzettömböt vett elő. Aztán ledobta a ceruzát, és egy fekete és ezüst színű termoszból töltött magának egy pohár jeges vizet.
– Kössünk üzletet – mondtam. – Maga elmondja nekem, miért akarja megtalálni, én pedig megmondom, hol van.
– Magát én alkalmazom! – csattant fel. – Nem vagyok köteles semmiféle információt adni! – Még mindig szigorú volt, de a maszkja már kezdett repedezni.
– Akkor vagyok az alkalmazottja, Mr. Umney, ha az akarok lenni. A csekk nincs beváltva, szerződést nem kötöttünk.
– Elfogadta a megbízást. Elfogadta az előleget.
– Miss Vermilyea adott nekem egy 250 dolláros csekket előlegül, és egy másik, 200 dollárosat a költségekre. Én azonban nem váltottam be őket. Itt vannak. – Elővettem a két csekket a noteszemből, és eléje tettem az asztalra. – Inkább tartsa meg, amíg el nem dönti, hogy nyomozóra vagy Bólogató Jánosra van szüksége! Vagy amíg én el nem döntöm, hogy munkát kínálnak-e nekem, vagy palira akarnak venni egy olyan ügyben, amiről nem tudok semmit.
Lenézett a csekkekre. Nem volt boldog.
– De már voltak kiadásai – mondta lassan.
– Úgy, ahogy mondja, Mr. Umney. Volt néhány megtakarított dollárom. Egyébként egész jól szórakoztam.
– Maga nagyon makacs, Marlowe!
– Meglehet, de ebben a szakmában ilyennek kell lenni. Mondtam magának, hogy a lányt megzsarolták. A maga washingtoni barátainak tudniuk kell, hogy miért. Ha a nő szélhámos, rendben van. De ezt tudnom kellene. Én kaptam egy olyan ajánlatot, amivel maga nemigen tud konkurálni.
– Több pénzért képes lenne átállni? – kérdezte dühösen. – Ez nem etikus.
– Ezek szerint most etikus vagyok – nevettem. – Talán mégiscsak sikerül közös nevezőre jutnunk.
Egy dobozból cigarettát vett elő, és rágyújtott egy üveghasú öngyújtóval, ami ugyanahhoz a garnitúrához tartozott, mint a termosz és a tollkészlet.
– Továbbra sem tetszik a viselkedése – morogta. – Tegnap még én se tudtam többet, mint maga. Abban a meggyőződésben vállaltam el az ügyet, hogy egy tekintélyes washingtoni ügyvédi iroda nem kér tőlem semmi olyat, ami a szakmai etikába ütközne. Arra a következtetésre jutottam, hogy valami családi perpatvarról van szó, egy megszökött feleségről vagy lányról, esetleg egy fontos, de vonakodó tanúról, aki már kivonta magát annak a bíróságnak a hatásköre alól, amelyik megidézhetné. De ez csak az én hipotézisem volt. Ma reggel óta egy kicsit másként fest a dolog.
Felállt, odasétált a nagy ablakhoz, és úgy állította be a lécrolettát, hogy a nap továbbra is az íróasztalára süssön. Ott állt, cigarettázott, kinézett, aztán visszament az íróasztalához, és megint

leült.
– Ma reggel – folytatta lassan, megfontoltan, homlokát ráncolva – beszéltem a washingtoni kollégámmal, és megtudtam, hogy a nő személyi titkárnője volt egy nagyon gazdag és fontos embernek. A nevét nem mondták meg. A nő meglépett néhány fontos és bizalmas papírral, amelyek az illető személyes iratai. Ha a papírok nyilvánosságra kerülnek, kárt okozhatnak az illetőnek. Hogy miért, azt nekem nem árulták el. Talán meghamisította az adóbevallását. Manapság nem lehet tudni.
– A lány azért vitte el az anyagot, hogy megzsarolja az illetőt?
Umney bólintott.
– Ez a természetes következtetés. Mert a papírok egyébként a lány számára értéktelenek. Az ügyfél, Mr. A., ahogy mi nevezzük, csak akkor jött rá, hogy a lány elment, amikor az már egy másik államban tartózkodott. Aztán ellenőrizte az iratait, és rájött, hogy néhány anyag eltűnt. Nem látta értelmét, hogy a rendőrséghez forduljon. Arra számít, hogy a lány olyan messzire utazik, amíg biztonságban nem érzi magát, s attól a pillanattól kezdve elkezd alkudozni vele, hogy komoly összegért visszaadja a papírokat. Mr. A. azt akarja, hogy a lány tudta nélkül jelentsük neki, hol állapodott meg, akkor megjelenik, kibillenti az egyensúlyából, mielőtt még az fölvehetne a kapcsolatot egy fifikás ügyvéddel. Ezzel kapcsolatban el kell mondanom, hogy sajnos túl sok van belőlük, és egy fifikás ügyvéd be tudja úgy állítani a szituációt, hogy a lányt biztonságba helyezze a vádemelés alól. Maga pedig most azt mondja, hogy valaki megpróbálta megzsarolni a lányt. Milyen alapon?
– Ha a maga sztorija megáll a lábán, talán azon az alapon, hogy el tudja rontani a lány játékát – mondtam. – Talán tud valamit, amivel megszorongathatja a lányt.
– Azt mondja, ha a sztori megáll a lábán? – csattant fel. – Hogy érti ezt?
– Ezen a sztorin annyi a lyuk, mint a rostán. Magának bemeséltek valamit, Mr. Umney. Hol tartja az ember az ilyen maga által említett papírokat? Nyilván olyan helyen, ahol egy titkárnő nem férhet hozzá. És ha csak azután vette észre a papírok eltűnését, miután a nő elillant, hogyan tudta követtetni a vonatig? A következő: miután a nő egész Kaliforniáig váltott jegyet, útközben bárhol leszállhatott. Következésképp valakinek figyelnie kellett őt a vonaton, de ha így volt, akkor mi szükség volt énrám, hogy felszedjem a pályaudvaron? Megint más: ez az ügy úgy, ahogy maga beállítja, egy nagy, kiterjedt, országos hálózattal rendelkező ügynökségnek való. Egyszerűen hülyeség lenne egy emberre bízni. Tegnap elvesztettem őt szem elől. Megint elveszthetem. Bármilyen nagyobb területen minimum hat ember kell egy folyamatos követéshez, és ez pontosan olyan ügy. Minimum hat ember kell hozzá. Egy igazán nagy városban pedig legalább tizenkettő! Az embernek időnként ennie is kell, aludnia meg inget váltania. Ha kocsival követi az illetőt, kell még valaki, akit kitehet figyelni, miközben parkolóhelyet keres. Az áruházaknak és a szállodáknak fél tucat kijáratuk van. Ezzel szemben ez a lány ott lődörög három órán át az Union pályaudvaron mindenki szeme láttára. A maga washingtoni barátai pedig csak annyit tesznek, hogy postáznak magának egy fényképet, fölhívják telefonon, aztán visszaülnek a tévé elé.
– Tökéletesen világos – mondta. – Van még valami? – Az arca halálsápadt volt.
– Van egy kevés. Ha a nő nem számított arra, hogy követik, miért változtatta meg a nevét? Ha pedig számított rá, miért hagyta ilyen könnyen? Említettem magának, hogy még két másik pofa evez egy hajóban velünk. Az egyik egy Goble nevezetű privátszimat Kansas Cityből. Tegnap Esmeraldában járt. Pontosan tudta, hová menjen. Ki mondta meg neki? Nekem követnem kellett a nőt, és hogy el ne veszítsem, meg kellett kennem a taxisofőrt, hogy tudja meg a rádióján, merre tart a nő taxija. Miért kellettem ehhez én?
– Erre is rátérünk – mondta kurtán Umney. – Ki az a másik alak, aki maga szerint egy hajóban

evez velünk?
– Egy Mitchell nevű aranyifjú. Ott lakik. A vonaton ismerkedett meg a nővel. Szobát foglalt neki Esmeraldában. Így vannak egymással – mutattam két egymásba kapcsolt ujjamat. – Csak éppen a nő utálja a pasas pofáját. A pasas tud valamit, amiért a nő fél tőle. A pasas tudja a nőről, hogy kicsoda, honnan jött, mi történt vele, és miért próbál egy másik név mögé rejtőzni. Eleget hallgatóztam, hogy ezt megtudjam, de nem eleget, hogy megszerezzem a pontos információt.
– A nőt természetesen követték a vonaton – mondta Umney savanyúan. – Azt hiszi, hülyékkel van dolga? Magát csupán csalimadárnak használtuk, hogy megtudjuk, van-e a nőnek valamilyen ismeretlen kapcsolata. A maga reputációjára alapozva, ami olyan, amilyen – tette hozzá, de szünet nélkül folytatta: – bíztam abban, hogy eleget mutogatja majd magát a nő előtt ahhoz, hogy felokosítsa. Gondolom, tudja, mi az a nyílt árnyék. Valaki, aki szándékosan hagyja, hogy az alany kiszúrja és lerázza, aminek következtében egy másik árnyék úgy követheti, hogy az alany azt hiszi, biztonságban van.
– Mr. Umney, képzelje, ismerem ezt a módszert! Nyomozó vagyok!
– Ezúttal maga volt a nyílt árnyék – vigyorgott megvetően. – De még mindig nem mondta meg, hol van a nő.
Nem akartam megmondani neki, de tudtam, hogy meg kell mondanom. Bizonyos értelemben elfogadtam a megbízást, és az, hogy visszaadtam neki a pénzt, csak arra volt jó, hogy kiszedjek belőle némi információt.
Átnyúltam az asztalon, és elvettem a 250 dolláros csekket.
– Ezzel teljesen kiegyenlítette a számlát, beleértve a költségeket is. A nő az esmeraldai Casa del Ponientébe jelentkezett be Betty Mayfield néven. Tele van pénzzel, bár az ön gyakorlott szervezete bizonyára tudja mindezt. – Felálltam. – Kösz a hintát, Mr. Umney!
Kimentem, és becsuktam az ajtót. Miss Vermilyea fölpillantott a képeslapból.
– Bocsásson meg, hogy goromba voltam magához – szólaltam meg. – Nem aludtam ki magam az éjjel.
– Fátylat reá. Döntetlen volt. Ha lesz egy kis gyakorlatom benne, talán még megkedvelem magát. Maga egészen jópofa fiú, a maga faragatlan módján.
– Kösz – feleltem, és az ajtó felé indultam. Nem mondhatnám, hogy kifejezetten epekedve nézett rám, de azt sem, hogy olyan szúrós szemmel, mint egy minőségellenőr a General Motorsnál.
Hirtelen visszafordultam.
– Érzésem szerint ma borongós lesz az este. Beszéltünk valamiről, amit megvitathatunk egy ital mellett valamelyik borongós estén.
Hűvös, szórakozott pillantást vetett rám.
– Felugorhatnék magához?
– Hát ez piszok kedves lenne magától. A maga csodakocsija, az a Fleetwood, segíthet abban, hogy továbbra is hitelezzenek nekem.
– Nem kifejezetten erre gondoltam.
– Én sem.
– Akkor fél hét tájban – mosolyodott el. –: És nagyon fogok vigyázni a harisnyámra.
– Ezt remélem is!
Összekapcsolódott a tekintetünk. Gyorsan kimentem.

12

Fél hétkor a Fleetwood feldorombolta magát a kapu elé, s mire Miss Vermilyea felért a lépcsőn, ajtót nyitottam. Kalap nélkül volt. Hússzínű kabátot viselt, amelynek szőrmegallérját

fölhajtotta platinahaja köré. Megállt a nappali közepén, és szórakozottan körülnézett. Aztán egyetlen könnyed mozdulattal kibújt a kabátjából, ledobta a kanapéra, és leült.
– Nem hittem, hogy tényleg eljön – mondtam.
– Nem? Maga gyanakvó típus, nagyon is jól tudta, hogy eljövök. Whiskyt kérek szódával, ha van.
Odavittem a poharakat, és leültem mellé, de nem olyan közel, hogy bármit is jelentett volna. Koccintottunk és ittunk.
– Mit szólna hozzá, ha a Romanoffsban vacsoráznánk? – kérdeztem.
– És aztán?
– Hol lakik?
– West Los Angelesben. Egy csendes, régi utcában. A ház történetesen az enyém. De ne feledje, azt kérdeztem magától, hogy és aztán?
– Ez természetesen magától függ.
– Azt hittem, hogy maga kemény fiú. Úgy érti, hogy nem kell fizetnem a vacsoráért?
– Ezért a poénért pofon kellene vágnom. Hirtelen fölkacagott, s pohara pereme fölött rám nézett.
– Nem gondolja, hogy a Romanoffs várhat még egy kicsit?
– Megpróbálhatjuk előbb West Los Angelest.
– Miért nem itt? – kérdezte a nő hidegen.
– Azt hiszem, ha elmondom, faképnél hagy. Álmodtam egyszer itt valamit, másfél évvel ezelőtt. Egy foszlánya még megmaradt. Szeretném még egy ideig őrizgetni.
Fölpattant, és felkapta a kabátját. Sikerült rásegítenem.
Megpördült, az arca szinte az arcomat érte, de nem nyúltam *hozzá.*
– Azért kér bocsánatot, mert volt egy álma, és még őrizgeti? Nekem is voltak álmaim, azok is szétfoszlottak. Nekem nem volt bátorságom őrizgetni őket.
– Nem egészen erről van szó. Prózaibb a dolog: egy nő, aki gazdag volt. Úgy érezte, hogy hozzám akar jönni. Nem sikerülhetett. Valószínűleg soha többé nem fogom látni. De emlékszem rá.
– Menjünk – mondta halkan. – És hagyjuk talonban az emlékeinket. Bárcsak rosszabb lenne a memóriám!
Útközben, a kocsiban sem értem hozzá. Gyönyörűen vezetett. Ha egy nő igazán jól vezet, akkor szinte eggyé forr a kocsijával, mintha kiegészítenék egymást.

13

Egy kanyargós, csendes utcában állt a ház a San Vincente és a Sunset Boulevard között. Messze bent állt a kertben, hosszú kocsiút vezetett az épület túloldalán levő bejárathoz. Kinyitotta az ajtót, lámpát gyújtott az egész házban, aztán szó nélkül eltűnt. A nappaliban jól összeválogatott, kényelmes bútorok. Én azonban álltam ás vártam mindaddig, amíg a nő vissza nem jött két hosszú pohárral.
– Persze volt már férjnél... – mondtam.
– Ez a ház maradt belőle, és némi pénz, de nem azért, mintha hajtottam volna rá. Rendes fiú volt, csak nem illettünk egymáshoz. Később meghalt repülőszerencsétlenségben. Utasszállító pilóta volt. Ismerek egy helyet San Diego felé félúton, amelyik teli van olyan lányokkal, akik utasszállító pilótákhoz mentek férjhez, aztán megözvegyültek.
Kortyoltam egyet, és letettem a poharat. Kivettem a kezéből a poharát, s azt is letettem,
– Az első reggel azt mondta, hogy ne bámuljam már a lábát. Emlékszik?
– Mintha...

– Na, most próbáljon leállítani!
Átöleltem. Szó nélkül a karomba omlott. Elkaptam, fölemeltem, és valahogy megtaláltam a hálószobát. Letettem az ágyra. Felhajtottam a szoknyáját, egészen a derekáig, erre hirtelen felnyúlt, és a mellére húzta a fejemet.
– Vadállat! Kell nekünk ez a fényáradat? Odamentem az ajtóhoz, és eloltottam a lámpát.
A hallból azért még beszűrődött némi fény. Mire visszafordultam, már az ágy mellett állt, olyan meztelenül, mint a habokból kiemelkedő Vénusz. Büszkén, a legcsekélyebb szégyenkezés vagy izgalom nélkül.
– Hűha! – mondtam. – Ifjú koromban még lassan kellett egy lányt levetkőztetni. Manapság, mire az ember megszabadul a nyakkendőjétől, a hölgy már ágyban van.
– Hát akkor szabaduljon már meg a nyakkendőjétől! – Felhajtotta az ágytakarót, és szemérmetlen meztelenségében végigfeküdt az ágyon. Nem volt egyéb, mint egy gyönyörű meztelen nő, aki egyáltalán nem szégyelli azt, amije van.
– Elégedett a lábammal? – kérdezte. Nem válaszoltam.
– Tegnap reggel – mondta álmatagon –, azt mondtam, hogy van valami, amit kedvelek magában. Azt, hogy nem tapogat, és hogy van valami, amit nem. Tudja, mi az?
– Nem.
– Hogy nem is hajtott rám.
– A modora nem nagyon bátorított föl.
– Maga állítólag detektív. Legyen szíves, most oltsa el az összes lámpát.
A sötétségben pillanatokon belül elkezdte ismételgetni, hogy „drágám-drágám-drágám”, azon az egészen különleges hangon, amit a nők csak azokban a különleges pillanatokban használnak. Aztán lassú, lágy elernyedés, béke, nyugalom.
– Eleged van most már a lábamból?
– Nincs az a férfi, akinek elege lenne, örökké rájuk járna, akárhányszor feküdt is le veled.
– Te disznó, te... te... te! Gyere közelebb! A vállamra fektette a fejét, s most nagyon közel voltunk egymáshoz.
– Nem szeretlek – mondta.
– Miért szeretnél? De hagyjuk a cinizmust. Vannak magasztos pillanatok, még ha csak pillanatok is.
A testemen éreztem ágyékát és forróságát. A teste megtelt élettel. Szorosan öleltek gyönyörű karjai.
A sötétségben ismét felhangzott az elfojtott sikoly, aztán megint a lassú, békés nyugalom következett.
– Gyűlöllek! – mondta, miközben ajka az enyémhez ért. – Mert semmi sem lehet kétszer tökéletes, és mi túl hamar találkoztunk a tökéllyel. És soha többé nem foglak látni, és nem is akarlak. Az ilyesminek örökké kell tartania, vagy egyáltalán nem szabad előfordulnia.
– De előfordult, mire te megjátszod a felcsípett, begerjedt leányzót, aki már túl sokat látott az élet árnyékos oldalából.
– Akárcsak te. Mindketten rosszul tettük. Fölöslegesen. Csókolj meg erősebben!
Aztán hirtelen, szinte hang vagy mozdulat nélkül, felkelt az ágyból, és kiment.
Kisvártatva meggyulladt a villany a hallban, ő meg ott állt egy hosszú hálóköntösben az ajtóban.
– Most menj – mondta nyugodtan. – Hívok neked egy taxit. Várd meg a ház előtt. Engem nem látsz többé.
– Na és Umney?
– Az egy szegény, ijedt kis mitugrász. Szüksége van valakire, aki megtámogatja az önérzetét, aki az erő és a hódítás érzetét kelti benne. Én ezt megadom neki. Nem olyan nagy szentség a női test,

mint amilyennek tartják! Főként, ha a nő már kikopott a szerelemből.
Eltűnt. Felkeltem, felöltöztem, s mielőtt kimentem, füleltem egy kicsit. Nem hallottam semmit. Szólongattam, de hiába. A taxi éppen akkor kanyarodott oda, amikor kiértem a járdára. Visszanéztem. A ház teljesen sötétnek látszott.
Talán senki sem lakik benne. Álom volt az egész. Kivéve azt, hogy valaki taxit hívott.

14

Elhagytam Los Angelest, és az autópályán söpörtem, amely éppen elhúzott Oceanside mellett. Volt időm gondolkodni.
San Onofrétől Oceanside-ig huszonnyolc kilométernyi hatsávos autósztráda húzódik, amelyet időközönként összetört, megkopasztott, magukra hagyott, és a magas útpadkára húzott autóroncsok tarkítanak. Miért is megyek vissza Esmeraldába? Az ügy már a hátam mögött volt, s egyébként sem az én ügyem. A magánnyomozónak általában olyan kliensei vannak, akik túl kevés pénzért túl sok információt akarnak. De előfordulhat, hogy az ember túl sok információhoz jut, beleértve egy történetet egy erkélyen heverő hulláról, amely nincs ott, amikor az ember megnézné. Menj haza és felejtsd el, ebből nem lesz pénz: ezt mondaná a józan ész. Csakhogy a józan ész mindig túl későn szólal meg. A józan ész az a pasas, aki elárulja neked, hogy már egy héttel korábban be kellett volna állíttatnod a fékeket, mielőtt összetörted a kocsi orrát. A józan ész az a hétfő reggeli középcsatár, aki megnyerhette volna a meccset, ha beteszik a csapatba. De sose kerül be. Fent ül a tribün tetején, egy flaskával a farzsebében. A józan ész az a szürke kisember, aki sohasem téved az összeadásban. Igaz, mindig valaki másnak a pénzét számolja.
A Rancho Descansadónál lyukadtam ki. Jack és Lucille a megszokott helyén fogadott. Ledobtam az útitáskámat, és odakönyököltem a pultra.
– Stimmelt az apró, amit itt hagytam?
– Igen, köszönjük – mondta Jack. – – És most, ha jól sejtem, szeretné visszakapni a szobáját.
– Ha lehetséges.
– Miért nem mondta meg nekünk, hogy detektív?
– Micsoda kérdés! – vigyorogtam rá. – Hát megmondja egy detektív valaha is, hogy detektív? Ugye, szokott tévét nézni?
– Ha van rá időm. Mostanában nem túl gyakran.
– A tévében meg lehet ismerni a detektívet. Sose veszi le a kalapját. Mit tud Larry Mitchellről?
– Semmit – mondta Jack mereven. – Brandon egyik barátja. Ez az intézmény Mr. Brandoné.
– Sikerült megtalálnia Joe Harmsot? – kérdezte Lucille felragyogva.
– Igen, köszönöm.
– És sikerült meg...
– Sikerült.
– Fogd be a csőröd! – mondta velősen Jack. Rám kacsintott, és elém tolta a kulcsot a pulton. – Lucille számára unalmas itt az élet, Mr. Marlowe. Leragadt itt nálam meg a telefonközpontnál. Meg egy icipici gyémántgyűrűnél, egy olyan kicsi gyűrűnél, hogy szégyelltem odaadni neki. De hát mit tehet egy férfi? Ha szeret egy lányt, szeretné, ha ez a lány ujján is látszana.
Lucille fölemelte a bal kezét, és megforgatta a gyűrűt, hogy kicsiholjon egy villanást az apró kőből.
– Utálom – mondta. – Utálom, mint a napsütést, a nyarat, a fénylő csillagokat és a teliholdat. Hát így utálom.
Fogtam az útitáskámat meg a kulcsomat, és magukra hagytam őket. Ha még egy kicsit maradok, beleszeretek magamba. Talán még egy szerény kis gyémántgyűrűvel is meglepem magam.

15

A Casa del Poniente házi telefonjának csöngését senki sem szakította félbe a 1224-es szobában. Odasétáltam a pulthoz. Egy merev tekintetű portás éppen leveleket szortírozott. Ezek mindig leveleket szortíroznak.

– Ugye, itt lakik Miss Mayfield? – kérdeztem.

Mielőtt válaszolt, még betett egy levelet egy rekeszbe.

– Igen, uram. Milyen nevet jelenthetek?

– Tudom a szobaszámát. Nem veszi fel. Látta őt ma?

Egy kicsivel több figyelemre méltatott, de nem érdekeltem igazán.

– Azt hiszem, nem. – Hátrapillantott a válla fölött. – Nincs itt a kulcsa. Óhajt üzenetet hagyni?

– Aggódom egy kissé. Nem érezte jól magát az éjjel. Lehet, hogy betegen fekszik odafent, és nem tudja felvenni a telefont. Egy barátja vagyok. Marlowe a nevem.

Végignézett rajtam. Értelmes szeme volt. Bement a pénztárfülke irodájának függönye mögé, és beszélt valakivel. Kisvártatva visszajött. Mosolygott.

– Nem hiszem, hogy Miss Mayfield beteg lenne, Mr. Marlowe. Egy egészen kiadós reggelit rendelt a szobájába. Több telefonhívása is volt.

– Hálás köszönet – mondtam. – Hagynék egy üzenetet. Csak a nevemet mondja meg neki, és azt, hogy később még felhívom.

– Lehet, hogy kiment a parkba, vagy lement a strandra – mondta. A mögötte levő órára pillantott. – Ha csakugyan ott van, biztos nem marad soká. Most már kezd hűvös lenni.

– Köszönöm. Majd visszajövök. Az előcsarnok középső részébe három lépcsőn és egy boltíven át lehetett jutni. Hivatásos szállodahalli ücsörgők ültek benne, általában idősek, általában gazdagok, akik általában nem csinálnak egyebet, mint hogy sóvár szemekkel bámulnak. Így élik le az életüket. Két idősebb, szigorú arcú, lila hajú, dauerolt hölgy egy óriási összerakós mozaikjátékkal küszködött, amely egy hatalmas méretű kártyaasztalra volt kiterítve. Tőlük távolabb egy kanasztaparti folyt. Két nő, két férfi. Az egyik nő előtt annyi jég, ami elég lett volna ahhoz, hogy befagyassza a Szaharát, a hölgy arcán pedig annyi smink, ami elég lett volna egy gőzhajó átfestéséhez. Mindkét nő hosszú szipkából szívta a cigarettát. A társaságukban levő férfiak szürkének és fáradtnak látszottak, valószínűleg a rengeteg csekk aláírásától. Távolabb, szintén üldögélve, és kitekintve az üvegfalon, egy fiatal pár fogta egymás kezét. A lánynak volt egy gyémántból és smaragdból készült csecsebecséje, és egy karikagyűrűje, amelyet állandóan babrált. Úgy tűnt, kissé zavarban van.

Kimentem a báron keresztül, és lődörögtem a parkban. Végigmentem a szirtek tetején húzódó ösvényen, és minden nehézség nélkül megtaláltam azt a helyet, ahová az előző este Betty Mayfield balkonjáról lenéztem. Egy éles kiszögellésről ismertem rá.

A strand és az ívelt hullámtörő onnan százméternyire volt. Lépcsők vezettek le a sziklárol. Mindenfelé emberek hevertek a homokon. Néhányukon fürdőruha vagy úszónadrág volt, néhányan csak üldögéltek a gyékényeken. Visítozó gyerekek rohangáltak föl és alá. Betty Mayfield nem volt a strandon.

Visszamentem a szállodába, és leültem a hallban.

Ültem és cigarettáztam. Odamentem az újságoshoz, vettem egy esti lapot, átfutottam, és eldobtam. A recepción üzenetem még ott volt az 1224-es rekeszben. Odamentem a házi telefonhoz, És Mr. Mitchellt kértem.

– Sajnálom, de Mr. Mitchell nem veszi föl a telefont.

Ekkor egy női hang szólalt meg mögöttem.

– A portás azt mondta, hogy ön látni szeretne, Mr. Marlowe! – mondta. – Mr. Marlowe?
Üde volt, akár a frissen feslett rózsa. Sötétzöld, bő pantallót, kétféle bőrből készült cipőt és fehér blúzt viselt, afölött zöld esőkabátot, a nyakában pedig lazán megkötött selyemsálat. Egy szalag segítségével csinos viharfrizurát csinált a hajából.
A főportás lapátnyira nyújtott fülekkel figyelt.
– Miss Mayfield? – kérdeztem.
– Én vagyok.
– Odakint áll a kocsim. Lenne egy kis ideje körülnézni a birtokon?
A karórájára nézett.
– Igen, azt hiszem, van – mondta. – Nemsokára át kell öltöznöm, de... jó, rendben van.
– Erre parancsoljon, Miss Mayfield!
– Utálom a szállodákat – nyilatkoztatta ki. – Ha az ember tizenöt év múlva visszajön, ugyanazokat a pofákat látja ugyanazokon a székeken.
– Így van, Miss Mayfield. Ismer valakit, akit Clyde Umneynek hívnak?
Megrázta a fejét.
– Ismernem kellene?
– Helen Vermilyea? Ross Goble? Megint megrázta a fejét.
– Nem inna valamit?
– Most nem, köszönöm.
Kiléptünk az épületből, végigmentünk a sétaútón, s kinyitottam előtte az Olds ajtaját. Kitolattam a parkolóból, és egyenesen fölfelé indultam, a dombok irányába, a Grand Streeten. Betty csillogó keretű sötét szemüveget biggyesztett az orrára.
– Megtaláltam az úticsekket – mondta. – Fura detektív maga!
Benyúltam a zsebembe, és odaadtam neki az altatós üvegcséjét.
– Egy kicsit megijedtem tegnap este – mondtam. – Megszámoltam a tablettákat, de nem tudtam, hány volt eredetileg. Maga azt mondta, kettőt vett be. Nem voltam egészen nyugodt, hátha annyira kiborult, hogy lenyel egy marékkal.
Elvette az üvegcsét, és bedugta a kabátzsebébe.
– Elég sokat ittam. Az alkohol és a barbiturát rossz kombináció. Azt hiszem, elájultam. Csak erről volt szó.
– Én nem voltam biztos benne. Ebből a vacakból minimum két gramm kell, hogy megöljön egy embert. Még akkor is órákig tart. Nem voltam könnyű helyzetben. A pulzusa és a légzése normálisnak tűnt, de később esetleg másként is alakulhatott. Ha orvost hívok, nagyon sokat kell beszélnem. Ha túladagolta magát, értesítik a gyilkosságiakat még akkor is, ha túléli. Minden öngyilkossági esetet kivizsgálnak. De ha tévedek, akkor maga most nem kocsikázik itt velem. És akkor hova lennék én?
– Jó kérdés – mondta. – De nem mondhatnám, hogy rémesen aggódom. Kik azok az emberek, akiket említett?
– Clyde Umney az az ügyvéd, aki fölfogadott, hogy kövessem magát, mégpedig egy washingtoni ügyvédi iroda megbízásából. Helen Vermilyea a titkárnője. Ross Goble egy Kansas City-i illetőségű privátszimat, aki azt állítja, hogy Mitchellt keresi.
Kővé dermedt az arca.
– Mitchellt? Miért érdeklődik egy privátzsaru Larry iránt?
A Fourth és a Grand sarkán lefékeztem egy öreg trottli kedvéért, hogy motorizált tolószékével óránként négy kilométeres sebességgel bevehessen egy bal kanyart. Esmeraldában sok furcsaság van.
– Miért keresi az az ember Larry Mitchellt? – kérdezte keserűen. – Hát már senki sem tud békén

hagyni senkit?
– Ne mondjon nekem semmit – mondtam. – Csak továbbra is tegyen fel olyan kérdéseket, amelyekre nem tudom a választ. Fejleszti a kisebbrendűség! komplexusomat. Mondtam már magának, hogy a megbízatásom lejárt. Hogy akkor miért vagyok itt? Könnyű kitalálni. Már megint az ötezer dollárnyi úticsekk után tapogatózom.
– A következő sarkon forduljon balra – mondta –, ott föl tudunk menni a dombra. Gyönyörű a kilátás odafentről. És tele van szebbnél szebb házakkal.
– A ménkű csapjon beléjük – feleltem.
– És nagyon csendes a környék odafent. – Kivett egy cigarettát a műszerfalra rögzített dobozból, és rágyújtott.
– EZ már a második két nap alatt – mondtam. – Maga zabálja a cigarettákat. Tegnap éjjel a cigarettáit is megszámoltam. És a gyufaszálait. Átkutattam a táskáját. Én már csak ilyen szimatoló típus vagyok, ha belekényszerítenek egy ilyen színjátékba. Főleg, ha a kliens elájul.
Felém fordította a fejét, hogy rám nézzen.
– Az altató meg az ital lehetett az oka – mondta. – Egy kicsit kibillentett az egyensúlyomból.
– Odaát a Rancho Descansadóban nagy formában volt. Olyan keményen játszott, hogy csoda. Akkor még ott tartottunk, hogy lelépünk Rióba, és luxuséletet élünk. Méghozzá egy fedél alatt. És ehhez mindössze csak egy hullát kellett volna eltüntetnem. Ez aztán a pech! A hulla sehol!
Még mindig rám nézett, de nekem az utat kellett figyelnem. Lelassítottam, és balra kanyarodtam. Egy újabb zsákutcába jutottunk, amelynek aszfaltjában még ott voltak a régi villamossínek.
– Annál a táblánál kanyarodjon föl a dombra. Az az itteni főiskola.
– Ki lőtt azzal a pisztollyal, és miért? A halántékára szorította a tenyerét.
– Szerintem én magam lehettem. Nyilván nem voltam eszemnél. Hol van most?
– A pisztoly? Biztonságban. Csak azért, hogy ha a maga álma igaznak bizonyul, elő tudjam teremteni.
Ekkor már fölfelé tartottunk. Hármasba raktam az Olds sebváltóját. Érdeklődéssel figyelte. Körülpillantott a halvány bőrüléseken meg a mütyürkéken.
– Miből telik magának egy ilyen drága kocsira? Ugye, maga nem keres sokat?
– Minden kocsi sokba kerül manapság, még az olcsók is. Az átlagpolgárnak mindegy, csak guruljon. Olvastam valahol, hogy a zsarunak mindig sima, fekete, feltűnésmentes kocsival kell járnia, hogy senki ne jegyezze meg. Csakhogy a tag, aki írta, soha életében nem járt Los Angelesben. Ahhoz, hogy az ember Los Angelesben ne keltsen feltűnést, egy rózsaszín Mercedes-Benzzel kell járnia, amelynek a tetején napozóterasz van, három csinos napfürdőző lánnyal.
Kuncogott.
– Tehát – fejtegettem tovább a témát – kell a jó reklám. Talán arról álmodoztam, hogy Rióba megyek. Ott drágábban eladhatnám, mint amennyiért vettem. Teherszállító gépen viszonylag olcsón leviszik.
– Jaj, ne idegesítsen már ezzel – sóhajtott. – Ma nem vagyok vicces kedvemben.
– Látta valahol a barátját?
– Larryt?
– Van más is?
– Gondolhatott éppenséggel Clark Brandonra is, bár őt alig ismerem. Larry jól berúgott tegnap este. Talán most alussza ki.
Az út kettéágazott. Az egyik balra kanyarodott, én azonban minden különösebb ok nélkül egyenesen mentem tovább. Az út egyik oldalán, magasan, fent a dombon, néhány régi, spanyol stílusú ház állt, míg a völgy felőli oldalon néhány ultramodern épület. Elhagyva ezt a szakaszt, az

út széles ívben jobbra kanyaró-lőtt. Az aszfalt itt újnak látszott, kifutott egy mező széléig, ott visszakanyarodott. A hurok két oldalán két nagy ház állt egymással szemben. Két, üvegtéglában tobzódó épület, tenger felőli ablakaik zöld üvegből készültek. A kilátás káprázatos volt. Teljes három másodpercig néztem. Megálltam a járdaszegély végénél, és leállítottam a motort. Becslésem szerint háromszáz méter magasan lehettünk, s a város úgy terült elénk, mint egy negyvenöt fokos szögből készült légi felvétel.

– Talán beteg ez a Larry – mondtam. – Talán csak kiruccant. Talán halott.

– Már mondtam magának, hogy... – Remegni kezdett. Kivettem a kezéből a csikket, és elnyomtam a hamutartóban. Föltekertem a kocsi ablakait, egyik karommal átöleltem a vállát, és a vállamra vontam a fejét. Ernyedten tűrte – de még mindig remegett.

– Maga meg tud vigasztalni – mondta. – De ne akarjon lerohanni.

– Van egy butélia a kesztyűtartóban. Kér egy kortyot?

– Igen.

Elővettem, és sikerült fél kézzel meg a fogammal letépni róla a fémszalagot. A térdem közé fogtam az üveget, és lecsavartam a kupakot. Odatartottam az ajkához. Húzott belőle egy keveset, és megborzongott. Visszacsavartam a kupakot, és eltettem az üveget.

– Utálok üvegből inni – mondta.

– Persze. Közönséges dolog. Én most nem szerelmeskedem magával, Betty! Aggódom magáért. Vannak tervei?

Egy pillanatig hallgatott, majd határozott hangon megszólalt.

– Talán. Mondjuk, visszavehetne azokat a csekkeket. A magáé. Egyszer már magának adtam.

– Senki sem ad senkinek öt lepedőt semmiért. Nincs értelme. Ezért jöttem vissza Los Angelesből. Kora reggel érkeztem. Senki sem kezd érzelegni egy magamfajta fickóval, hogy utazzunk Rióba, és telepedjünk meg egy luxuslakásban. Ilyesmit nem mond egy no se részegen, se józanon, csupán mert azt álmodta, hogy egy halott férfi fekszik a teraszán! És nem kér meg, hogy rohanjak oda, és hajítsam bele az óceánba! Tulajdonképpen mit akart, mit csináljak, amikor odaértem? Hogy fogjam a kezét, miközben álmodozik?

Arrébb ült, a kocsi távolabbi sarkába húzódott.

– Rendben van, hazudós vagyok. Mindig is az voltam.

A visszapillantó tükörbe néztem. Egy kis sötét színű kocsi fordult mögöttünk az útra, majd megállt. Hogy ki vagy mi volt benne, nem láttam. Élesen felkanyarodott a jobb oldali járdára, visszatolatott, majd elment arra, amerről jött. Valaki nyilván eltévesztette az utat, és rájött, hogy zsákutca.

– Miközben fölfelé másztam azokon az istenverte tűzlépcsőkön – folytattam –, maga bevette *s* tablettáit, aztán rettenetesen álmosnak tettette magát, és kevéssel később csakugyan elaludt. Legalábbis így láttam, így gondolom. Kimentem a teraszra. Hulla sehol. Ha lett volna hulla, talán megpróbálom átpakolni a korlát fölött. De hat edzett elefánt sem tudta volna úgy elhajítani, hogy a tengerbe zuhanjon. A kerítésig tíz-tizenkét méter a távolság, márpedig ekkorát kellett volna dobni rajta, hogy azon túl érjen földet. Szerintem egy olyan súlyos testet, mint egy férfi hullája, jó tizenöt méterre kellene elhajítani ahhoz, hogy a kerítésen túl érjen le.

– Mondtam magának, hogy hazudós vagyok.

– De azt nem árulta el, hogy miért. Beszéljünk komolyan. Tegyük föl, hogy mégis volt egy halott férfi az erkélyen. Maga mit várt tőlem, mit tegyek vele? Cipeljem le a tűzlépcsőn, tegyem be a kocsimba, vigyem ki valahová az erdőbe, és ássam el? Ha hullák hevernek maga körül, kénytelen néha valakit a bizalmába avatnia.

– Maga elfogadta a pénzemet – mondta színtelen hangon.

– Így tudhattam meg, hogy melyikünk az őrült.

– Hát megtudta. Most elégedett lehet.
– Nem tudtam meg semmit. Még azt sem, hogy ki maga.
Feldühödött.
– Már mondtam, hogy nem voltam eszemnél! – szólt támadóan. – Aggodalom, félelem, pia, tabletták, ennyi az egész! Miért nem képes békén hagyni engem? Mondtam már, hogy visszaadom magának azt a pénzt! Mit akar még?
– És mit tegyek érte?
– Semmit! Csak fogadja el! – Ezúttal felcsattant. – Ez minden! Ne csináljon semmi mást! Tegye el, és menjen! Messzire, minél messzebbre innen!
– Azt hiszem, magának egy jó ügyvédre lenne szüksége.
– Ez a két fogalom ellentmond egymásnak – mosolygott gúnyosan. – Ha jó, akkor nem lehet ügyvéd.
– Ezek szerint van némi kellemetlen tapasztalata ezen a téren. Előbb-utóbb megtudom, vagy magától, vagy máshonnan. De még mindig komolyan beszélek. Maga bajban van. Eltekintve attól, hogy mi történt Mitchellel, ha ugyan történt valami, maga van akkora bajban, hogy rájöjjön: ügyvédhez kell fordulnia. Maga megváltoztatta a nevét. Nyilván megvolt rá az oka. Mitchell zsarolta magát, ezek szerint ő tudja az okot. És az én kliensemnek is megvolt rá a maga oka, hogy kerestesse magát.
Abbahagytam, és úgy néztem rá, mintha láthatnám a csaknem teljesen sötét estében. Odalent ultramarinszínbe fordult az óceán, s valahogy egy kicsit Miss Vermilyea szemére emlékeztetett. Sirályok rendezett, tömör csapata tartott dél felé, de valamiért nem a North Islanden megszokott zárt alakzatban. Világító ablakaival és helyzetjelző lámpáival a Los Angeles felől érkező esti gép tűnt fel a part fölött, továbbhaladt, s a törzse alatt villogó fény széles, nagy ívben a tenger fölé lendült, és a Lindbergh Field irányába fordult.
– Szóval maga csak egy szélhámos ügyvéd felhajtója – mondta Betty rosszindulatúan, és előhúzott egy újabb cigarettát. Túl nagy ütemben fogyott a cigarettám.
– Nem hiszem, hogy nagy szélhámos lenne. Csak túlságosan elszántan próbálkozik. De nem ez a lényeg. Maga különösebb szívfájdalom nélkül rááldozhat egy ügyvédre néhány dolcsit. A lényeg egy fogalom, amit immunitásnak neveznek. Egy bejegyzett magánnyomozó nem rendelkezik vele. Egy ügyvéd igen, neki törvény védi az érdekeit. Ha egy ügyvéd megbíz egy nyomozót, hogy az ügyfél érdekében nyomozzon, az immunitás a nyomozóra is kiterjed, ő egyedül így szerezheti meg.
– Tudja, mit csinálhat az immunitásával? – kérdezte. – Főleg, ha olyan ügyvédről van szó, aki azért bérelte fel magát, hogy utánam kémkedjen?
Kivettem a kezéből a cigarettát, szívtam belőle néhány slukkot, és visszaadtam neki.
– Rendben van, Betty. Maga nem tud engem használni. Felejtse el, hogy megpróbáltam.
– Kedves szavak, mert azt hiszi, hogy többet fogok fizetni magának azért, hogy hasznát vehessem. Maga is csak egy közülük. És nem kell az ócska cigarettája sem. – Kidobta az ablakon. – Vigyen vissza a szállodába!
Kiszálltam a kocsiból, és eltapostam az eldobott cigarettát.
– A kaliforniai dombokon ne tegyen ilyet, könnyen üt ki tűz – mondtam. – Még holtszezonban se! – Visszaültem a kocsiba, elfordítottam a slusszkulcsot, és megnyomtam az önindító gombját. Visszatolattam, megfordultam, és elhajtottam a kanyarig, ahol az út kettéágazott. A magasabb oldalon, ahol a széles fehér csík elkanyarodott, egy kis autó parkolt. Nem égtek a lámpái. Üres lehetett.
Éles ívben elkanyarodtam az Oldsszal, hogy ne azon az úton menjek, amelyiken jöttünk, és felkapcsoltam a fényszórókat. Miközben fordultam, a fénycsóvák végigsöpörtek az álló kocsin.

Valaki gyorsan a szemére húzta benne a kalapját, de nem elég gyorsan, hogy elrejtse a szemüvegét, a széles, kövér arcot, az elálló füleket, a kansasi illetőségű Mr. Ross Goble tartozékait.

A fényszóró sugara továbbsöpört, én meg továbbhajtottam lefelé a lustán kanyargó, hosszú ereszkedőn. Nem tudtam, hová vezet, csak azt, hogy errefelé minden út előbb-utóbb az óceánnál lyukad ki. A lejtő aljában T alakban elágazott az út. Jobbra tekertem a kormányt, majd miután néhány háztömbnyit haladtam egy szűk utcácskában, kiértem a főútra, és ismét jobbra kanyarodtam. Most már Esmeralda belvárosa felé tartottam.

Betty egy szót sem szólt, amíg oda nem értünk a szállodához. Amikor megálltam, azonnal kipattant.

– Ha megvár itt, lehozom a pénzt.

– Kísérőnk van – mondtam.

– Hogy a... – félig hátrafordulva, hirtelen elhallgatott.

– Egy kis kocsi. Maga csak akkor látta, amikor a kocsim lámpái végigsöpörtek rajta, miközben megfordultam a dombtetőn.

– Ki volt az? – Feszült volt a hangja.

– Honnan tudnám? Nyilván már a szállodában ránk ragadt, következésképpen ide fog jönni. Nem lehet, hogy zsaru?

Mozdulatlanul, dermedten nézett vissza rám. Lassan tett egy lépést, aztán rám vetette magát, mintha meg akarná karmolni az arcomat. Megragadta a karomat, és rángatni kezdett.

– Vigyen el! Vigyen el innen, az ég szerelmére! Bárhová! Rejtsen el! Szerezzen már nekem egy kis nyugalmat! Vigyen el valahová, ahol nem követhetnek, ahol nem hajszolhatnak, nem fenyegetnek! Valaki megesküdött, hogy ezt fogja tenni! Hogy követni fog a világ végére, a Csendes-óceán legelhagyatottabb szigetére is!

– A legmagasabb hegy ormára, a legkihaltabb sivatag szívébe – mondtam. – Az a valaki túl sok romantikus regényt olvasott.

– Magában annyi együttérzés sincs, mint egy uzsorásban.

– Nem viszem sehová – mondtam. – Bármi rágja is, Betty, maga főzte magának, és maga issza meg a levét.

Megfordultam, és beültem a kocsiba. Amikor hátranéztem, gyors, hosszú lépteivel már félig megtette a bár bejáratához vezető utat.

16

Ha van egy csöpp eszem, fogom a táskámat, hazamegyek, és kiverem a fejemből ezt a lányt. Mire kiötli, hogy melyik darab hányadik felvonásának melyik szerepét játssza, valószínűleg túl késő lesz, hogy bármit is tegyek az érdekében. Ha csak azt nem, hogy addig ólálkodom a postahivatal előtt, amíg el nem kapnak.

Vártam és cigarettáztam. Goble és a mocskos kis tragacsa bármelyik pillanatban feltűnhetett, és beosonhatott a parkolóba. Sehol máshol nem ragadhatott ránk, s mivel ennyit ő is tudott, kizárólag azért követhetett bennünket, hogy megtudja, hova megyünk.

Nem mutatkozott. Elszívtam a cigarettát, kidobtam az ablakon, és kitolattam. Amint rákanyarodtam a város felé vezető útra, a túlsó oldalon, bal kéz felé megláttam a járda szélénél álló kocsiját. Továbbmentem, jobbra fordultára a sugárútra. Lassan hajtottam, így nem kellett kezét-lábát törnie, hogy a nyomomban maradhasson. Másfél kilométerrel távolabb volt egy Ínyenc nevű étterem. Alacsony épület, vörös téglás fal óvta az utcától, és bárja is volt. Oldalt, a bejáratnál leparkoltam, és bementem. Még nem indult be a bolt. A mixer a főpincérrel

cseverészett, aki még föl se vette a szmokingját. Egy magas pult előtt állt, amelyen az asztalfoglalási könyvet tartották. A nyitott könyvben nevek sora volt előjegyezve késő estére. De még korán volt, így könnyen kaphattam asztalt.

A félhomályos, gyertyafényes ebédlőt egy alacsony fal két részre osztotta. Harminc vendéggel már zsúfoltnak hatott volna. A főpincér betuszkolt egy sarokba, és meggyújtott nekem egy gyertyát. Mondtam, hogy egy dupla Gibsont kérnék. Erre elkezdte lerámolni a terítéket az asztal túlfeléről. Mondtam neki, hogy hagyja csak, lehet, hogy egy barátom csatlakozik hozzám. Az étlapot tanulmányoztam, amely csaknem akkora volt, mint az ebédlő. Ha nagyon kíváncsi vagyok, zseblámpát használok, hogy megtudjam, mi áll benne. Ez volt a leghomályosabb csehó, amelyikbe valaha is betettem a lábamat. Ha az ember anyja ült volna a szomszéd asztalnál, azt se ismerte volna föl.

Megjött a Gibson. Ki tudtam venni a pohár körvonalait. Megkóstoltam, nem volt túl rossz. Ebben a pillanatban Goble zöttyent le a velem szemben lévő székre. Ilyen távolságból alig láttam, de ugyanolyan volt, mint előző nap. Tovább böngésztem az étlapot. Braille-írással kellett volna nyomtatniuk. Goble átnyúlt a vizespoharamért, és beleivott.

– Mire jutott a nővel? – kérdezte amúgy félvállról.

– Semmire. Miért kérdi?

– Akkor minek mentek föl a dombra?

– Gondoltam, smárolunk egyet. De nem volt hozzá kedve. Mit érdekli ez magát? Azt hittem, valami Mitchell nevű pofát keres.

– Hát, ez igen különös. Egy Mitchell nevű pofát? Mintha azt mondta volna, hogy sose hallott róla.

– Azóta már hallottam. Sőt láttam is. Részeg volt. Nagyon részeg. *Kis* híján kidobatta magát egy kricsmiből.

– Igen különös – mondta gúnyosan vigyorogva. – És honnan tudta meg a névéi?

– Abból, hogy valaki így szólította. Ez aztán már végképp különös, mi? Goble gúnyosan vigyorgott.

– Már mondtam, hogy tisztuljon az utamból! Tudom, hogy ki maga. Körülszimatoltam.

Rágyújtottam, és a képébe fújtam a füstöt.

– Menjen a víz alá!

– Jaj, de kemény gyerek! – gúnyolódott. – Nagyobb fiúknak is eltörtem már kezét-lábát.

– Mondjon legalább két nevet!

Éppen áthajolt az asztalon, amikor megjelent a pincér.

– Egy bourbon, sima vízzel – rendelt Goble. – Legalább négycsillagosat, ne azt a kocsmai löttyöt! És ne akarjon átverni! Ismerem. És a víz palackozott legyen! Az itteni víz ihatatlan.

A pincér csak nézett rá.

– Nekem még egy ilyet! – mondtam, odatolva a poharamat.

– Van valami ehető? – tudakolta Goble. – Sose vacakolok ezekkel az étlapokkal. – Megvetően megpöccintette az étlapot.

– A plat du jour húskenyér – mondta kelletlenül a pincér.

– Vagyis fasírozott egy rakás mócsinggal – mondta Goble. – Hát legyen húskenyér!

A pincér rám nézett. Mondtam, hogy nekem is megfelel a húskenyér. A pincér elment. Goble egy gyors pillantást vetett maga mögé, majd jobbra és balra, aztán megint áthajolt az asztalon.

– Magának peche van, barátom – mondta vidáman. – Nem fogja megúszni.

– Nagy pechem, az van – feleltem. – Mit nem fogok megúszni?

– Magának peche van, barátom. Nagy peche! Az árapály nem stimmelt vagy valami más. Egy kagylóhalász, olyan békauszonyos, gumiálarcos, beszorult egy szikla alá...

– Egy kagylóhalász beszorult egy szikla alá?
– Hideg, viszketeg érzés futott végig a hátamon. Amikor a pincér meghozta az italokat, úgy kellett visszafognom magam, hogy azonnal föl ne kapjam az enyémet.
– Igen különös, barátom!
– Ha még egyszer kiejti ezt a szót, széttöröm azt az ócska szemüvegét! – förmedtem rá.
Fölemelte a poharát, belekóstolt, ízlelgette, majd bólintott. – Pénzt keresni jöttem ide – merengett.
– Semmiképpen sem azért, hogy bajt keverjek. Ha az ember bajt kever, nem tud pénzt keresni. Csak akkor, ha nem üti bele az orrát semmibe. Tud követni?
– Képzelje, igen. Maga ehhez nyilván nem szokott hozzá – mondtam. – Mi van azzal a kagylóhalásszal? – fegyelmeztem a hangomat, de erőlködnöm kellett.
Hátradőlt. A szemem már megszokta a sötétséget. Láttam, hogy felderül a kövér arca.
– Az csak vicc volt – mondta. – Nem ismerek egyetlen kagylóhalászt sem. Csak tegnap éjszaka tanultam meg, hogy van ilyen foglalkozás is. Még nem tudom mi az ábra. De igen különösen alakulnak a dolgok. Nem találom Mitchellt.
– A szállodában lakik. – Ittam még egy keveset, nem sokat. Az időpont nem volt alkalmas a vedelésre.
– Tudom, hogy a szállodában lakik, barátom! Csak azt nem tudom, hogy jelenleg hol van. Nincs a szobájában. A személyzet sem látta. Úgy gondolom, hogy magának meg a nőnek lehet valami elképzelése!
– A nő félnótás – mondtam. – Őt hagyja ki ebből! És Esmeraldában jobb, hogyha tisztábban ejti a szavakat. A kansasi tájszólás errefelé közerkölcs elleni vétségnek számít.
– Hagyja a sódert, öcsi! Ha azt akarom tudni, hogyan kell angolul beszélni, nem egy lestrapált kaliforniai szimathoz fordulok! – Hátrafordult, és elordította magát: – Pincér!
Többen is undorodva néztek rá. Kisvártatva megjelent a pincér, megállt az asztalnál, s ugyanolyan képet vágott, mint a vendégek.
– Lökje tele még egyszer – mondta Goble, és megpöccintette a poharát.
– Fölösleges ordítania, uram! – mondta a pincér, azzal elvitte a poharat.
– Ha kiszolgálást akarok – süvítette Goble a távolodó pincér után –, azt akarom, hogy ki is szolgáljanak!
– Remélem, szereti a denaturált szeszt – mondtam neki.
– Mi kijöhetnénk egymással – mondta közömbösen –, ha volna magának egy kis esze!
– Na, és ha magának volna egy kis modora, és ha tizenöt centivel magasabb lenne, és más volna a képe meg a neve, és ha letenne arról az álláspontjáról, hogy maga tojta ezt a világot.
– Hagyjuk a szarakodást, és térjünk vissza Mitchellhez! – felelte élénken. – Meg a csajhoz, akit megpróbált meggyömöszölgetni a dombtetőn!
– Mitchellel a vonaton ismerkedett meg. Mitchell ugyanolyan hatással volt a lányra, mint maga énrám. Perzselő vágyat ébreszt az emberben, hogy elutazzék az ellenkező irányba.
Csak időfecsérlés volt. A pofa olyan érzéketlen, mint az ajtófélfa.
– Szóval – vigyorgott gúnyosan –, a csaj számára Mitchell csak egy vonatismeretség, és miután megismerte, nem tetszett neki. Szóval a maga kedvéért léptette le? Kész szerencse, hogy maga kéznél volt.
A pincér meghozta az ételt. Látványos mozdulatokkal tálalt. Kenyér, saláta, fasírtrudak szalvétában.
– Kávét?
Én azt mondtam, hogy inkább később. Goble azt mondta, igen, és tudni akarta, mi lesz az italával. A pincér azt felelte, hogy jön már... tehervonaton, ahogy a hangjából kicsengett. Goble

megkóstolta a húskenyeret, és meglepettnek látszott.
– A fenébe is, ez egész jó – mondta. – Olyan kevés itt a vendég, hogy azt hittem, ez valami népkonyha.
– Nézzen az órájára! – mondtam. – Errefelé csak jóval később kezdenek nyüzsögni. Ez egy ilyen város. Különben is, holtszezon van.
– Jóval később? – csámcsogott. – Borzasztó sokkal később! Délelőttönként néha ketten-hárman is vannak. Az emberek elhívják a barátaikat is. Visszamegy a Ranchóba, barátom?
Szótlanul néztem rá.
– Harapófogóval kell kihúzni magából a szót, barátom? Ha munkáról van szó, én nem sajnálom az időt!
Nem mondtam semmit.
Megtörölte a száját.
– Egészen döbbentnek látszott, amikor arról a pofáról beszéltem, aki beszorult a szikla alá. Vagy tévedek talán?
Nem feleltem neki.
– Na, jó, hallgasson csak, mint a csuka – vigyorgott lenézően. – Azt hittem, össze tudunk hozni egy kis üzletet. Maga deltás, és ért a bunyóhoz. De fogalma sincs semmiről. Gőze sincs a szakmáról. Ahonnan én jövök, ott ész is kell hozzá. Errefelé csak sütkéreznek az emberek, és elfelejtik begombolni a gallérjukat.
– Tegyen egy javaslatot – mondtam a fogam között.
Bár túl sokat beszélt, gyorsan evett. Eltolta maga elől a tányért, ivott egy kis kávét, s egy fogpiszkálót vett elő a mellényzsebéből.
– Ez egy gazdag város, barátom! – mondta lassan. – Tanulmányoztam. Bemagoltam elejétől végig. Különféle tagokkal beszélgettem róla. Elmondták nekem, hogy ez itt olyan hely, ahol halomban áll a pénz. Esmeraldában az ember vagy benne van az elitben, vagy nincs semmije. Ahhoz, hogy valaki belekerüljön, hogy meghívásokat kapjon, és hogy a megfelelő emberek barátságosan fogadják, ahhoz úriembernek kell lennie. Van itt például egy tag, aki félmilliót szedett össze odaát Kansasben. Vett egy telket, fölparcellázta, házakat épített rá, fölépítette a város egyik legszebb ingatlanát. De néni tagja a Beach Clubnak, mivel nem hívták meg. Így aztán megvette a klubot. Tudják róla, hogy kicsoda, jól megvágják, amikor közadakozásról van szó. Kiszolgálják, fizeti a számláit, rendes, becsületes polgár. Nagy partikat ad, de a vendégei más városokból valók, eltekintve azoktól a semmirekellőktől, a szokásos alja népségtől, akik mindig ott ugrándoznak a húsosfazék körül. No, de a város elitje? Számukra nem létezik, akár egy néger.
Hosszú szónoklat volt, s miközben szónokolt, időnként közömbösen rám pillantott. Körülnézett a helyiségben, kényelmesen hátradőlt a széken, és a fogát piszkálta.
– Bizonyára porig van sújtva az illető – mondtam. – És honnan tudták meg, miből szerezte a dohányt?
Goble áthajolt a kis asztal fölött.
– A pénzügyminisztérium egyik nagymenője minden tavasszal itt tölti a szabadságát. Történetesen meglátta Mr. Pénzeszsákot, és mindent tudott róla. Elpletykálta. Azt hiszi, nem volt lesújtva a tag? Maga nem ismeri az ilyen gengsztereket, akik megszedték magukat, és tekintélyes polgárokká lettek, összetört belülről az az ember, barátom. Talált valamit, amit nem vehet meg egy zsák pénzért, és ez halálra emészti.
– Maga hogyan tudja meg mindezt.
– Észnél vagyok. Jövök-megyek. Rájövök a dolgokra.
– Egyet kivéve – mondtam.
– Na, és mi az?

– Akkor se tudna, ha megmondanám. Megjelent a pincér Goble elmaradt italával, és leszedte a tányérokat. Odakínálta az étlapot.
– Sosem eszem desszertet – mondta Goble. – Hordja el magát.
A pincér a fogpiszkálóra nézett. Kinyújtotta a karját, és ügyesen kikapta Goble ujjai közül.
– Van itt férfivécé, jóember – mondta. Egy hamutartóba ejtette a fogpiszkálót, és elvitte a hamutartót.
– Érti már, mire céloztam? – fordult hozzám Goble. – Az elit! – Aztán röhintett egyet.
Csokoládéfagylaltot rendeltem a pincérnél tejszínhabbal, és egy kis kávét.
– És hozza ennek az úrnak a számláját! – tettem hozzá.
– Boldogan – felelte a pincér.
Goble utálkozó pofát vágott. A pincér elhúzott. Áthajoltam az asztalon, és halkan beszélni kezdtem.
– Maga a legnagyobb hazug, akivel az utóbbi két napban találkoztam. Pedig akadt néhány gyönyörű példány. Mellesleg, gondolom, magának semmi köze Mitchellhez. Sose látta, és nem is hallott róla egészen tegnap estig, amíg eszébe nem jutott, hogy fedősztorinak használja. Magát azért küldték, hogy a nőt figyelje. Ismerem azt, aki küldte magát! Ha van valami aduja, jobb, ha most azonnal kijátssza. Holnap már késő lesz!
Hátralökte a székét, és felállt. Egy gyűrött, összehajtott papírpénzt dobott az asztalra. Fagyos tekintetet vetett rám.
– Nagy száj, kis ész – mondta. – Tartogassa reggelig, amikor kiteszik a szemétládákat. Fogalma sincs semmiről, barátom. Szerintem nem is lesz.
Harciasán, felszegett fejjel elhúzta a csíkot.
Átnyúltam az asztalon a gyűrött, összehajtogatott papírpénzért, amelyet az asztalra dobott. Egy dollár volt, ahogy számítottam rá. Az efféle pacák, aki olyan tragacson jár, hogy lejtőn lefelé akár hatvan kilométeres sebességre is képes, általában olyan kricsmiket látogat, ahol egy nyolcvanöt centes vacsora már vad szombat esti tobzódásnak számít.
Odasiklott a pincér, és elém rakta a számlát. Kifizettem, és Goble dollárját a tányéron hagytam.
– Köszönöm – mondta a pincér. – Ez az illető tényleg a barátja?
– A segéd jobb kifejezés – mondtam.
– Nem lehet gazdag a pasas – mondta megértően a pincér. – Ennek a városnak az az egyik érdekes tulajdonsága, hogy aki itt dolgozik, annak nem telik arra, hogy itt lakjon.
Mikor kijöttem, már vagy húszan voltak a helyiségben, a hangulat kezdett a tetőfokára hágni.

17

A garázsba vezető rámpa pontosan olyan volt, mint hajnali négykor, azzal a különbséggel, hogy most, amikor befordultam a kanyarulatába, vízcsobogást hallottam. Az üvegkocka irodában nem volt senki. Valahol kocsit mostak, de az nem lehetett a garázsmester. Odamentem a lift előterébe, és csengettem. A hátam mögött, az irodában, megszólalt a berregő, aztán egy ösztövér, fehér köpenyes férfi fordult be a sarkon. Szemüveges volt, a bőre színe mint a kihűlt zabkásáé, a szeme fáradt, beesett. Volt valami mongolos beütés az arcában, ugyanakkor valami délies jelleg, és valami indiános is, bár az utóbbinál némileg sötétebb volt a bőre. Keskeny koponyájára fekete haj simult.
– A kocsijáért jött, uram? Szabad a nevét?
– Mr. Mitchell kocsija bent van? Az a kétféle színű Buick.
Nem felelt azonnal. Almataggá vált a tekintete. Nyilván hallotta már ezt a kérdést.
– Mr. Mitchell ma hajnalban elvitte a kocsiját.

– Milyen korán?
Benyúlt a zsebébe, amelyen vörös betűkkel a szálloda neve állt. Elővette a belecsíptetett ceruzát, és a lapokat nézegette.
– Egy-két perccel hét óra előit.
– Tizenkét órás műszakban dolgozik? Most csak néhány perccel múlt hét óra.
Visszatette a ceruzát a zsebébe.
– Nyolcórás műszakban dolgozom, de váltva.
– Vagy úgy. Tegnap éjjel tizenegytől hétig dolgozott.
– Igen, – Valahová messze-messze nézett el a vállam fölött. – Most kezdem a melót.
Elővettem egy csomag cigarettát, és megkínáltam.
Megrázta a fejét.
– Csak az irodában dohányozhatok.
– Vagy egy Packard hátsó ülésén, ugye?
A jobb tenyere begörbült, mintha egy kés nyelét fogná.
– Milyen az ellátás? Nincs szüksége valamire? – kérdeztem.
Csak nézett.
– Most azt kellene kérdeznie, hogy miféle ellátás – folytattam.
Nem válaszolt.
– Erre én azt felelném, hogy nem dohányról beszélek – folytattam még mindig, egyre csak derűsen. – Inkább valami olyasmiről, amit mézzé! kezelnek... édes a füstje...
A tekintetünk találkozott. Kitartóan néztem, erre pislogni kezdett. Végül halkan megszólalt.
– Maga nepper?
– Szépen kiheverte, ha ma reggeltől szolgálatban van. Én úgy láttam az éjjel, hogy órákra kivonta magát a forgalomból. Bizonyára óra van a fejében, mint Eddie Arcarónak.
– Eddie Arcaro – ismételte. – Eddie Ar... vagy úgy, a zsoké. Neki óra van a fejében?
– Azt mondják. De térjünk a tárgyra! – nógattam.
– Köthetünk éppen üzletet – kezdte tartózkodóan. – Hogy adja?
Az irodában megszólalt a berregő. Tudat alatt hallottam, hogy megáll a lift a liftaknában. Kinyílt az ajtó, és belépett az a fiatal pár, akiket a hallban láttam, amint egymás kezét szorongatták. A lányon estélyi ruha volt, a fiún szmoking. Úgy álltak egymás mellett, mint két gyerek, akiket csókolózáson kapnak. A garázsmester rájuk pillantott, és elment. Beindult egy kocsi, és odaért elénk. Egy új, gusztusos, lehajtott tetejű Chrysler. A fiú gondosan besegítette a lányt, mintha már terhes lenne. A garázsmester tartotta az ajtót. A fiú megkerülte a kocsit, megköszönte neki, és beszállt.
– Nagyon messze van az Üvegpalota? – kérdezte bátortalanul.
– Nem, uram – felelte a garázsmester, és elmagyarázta, hogyan juthatnak oda.
A fiatalember rámosolygott, megköszönte, benyúlt a zsebébe, és adott egy dollárt.
– Odavihettem volna a kocsiját a bejárat elé, Mr. Preston! Csak le kell szólnia.
– Köszönöm, de nekem így is nagyon jó – mondta sietősen a fiatalember. Óvatosan elindult fölfelé a rámpán. A Chrysler kiduruzsolt a látótérből, és elment.
– Nászutasok – szólaltam meg. – Aranyosak, éppen azt nem akarják, hogy mindenki bámulja őket.
A garázsmester ismét ott állt mellettem, szemében ugyanazzal a lapos pillantással.
– De mi egyáltalán nem vagyunk aranyosak – húztam a szót, nehogy azt higgye, feledékeny vagyok.
– Ha zsaru, hadd lássam a bárcáját.
– Pontosan az vagyok – értettem egyet. – Lejöttem ide valaki után tegnap éjszaka. Maga egy

Packardban ült, pontosan ott – mutattam. – Odamentem, kinyitottam az ajtót, és megszagoltam a füvet. Úgy elvihettem volna innen négy Cadillacet, hogy maga meg se fordul álmában. De hát ez a maga dolga.
– Mondja a végső árat – felelte. – A múlt éjszakáról nem vitatkozom.
– Mitchell egyedül ment el? Bólintott.
– Csomag nélkül?
– Kilenc csomaggal. Én segítettem berakodni. Kijelentkezett. Meg van elégedve?
– Egyeztette a recepcióval?
– Kifizette a számláját. Minden fizetve és nyugtázva.
– Persze. És ezt a sok csomagot valamelyik londiner hozta le.
– A liftesfiú. Hét harmincig nincsenek londinerek. Ez körülbelül éjjel egykor történt.
– Melyik liftesfiú?
– Egy mexikói srác, Chicónak hívjuk.
– Maga nem mexikói?
– Részben kínai, részben hawaii, részben filippínó, részben néger. Nem hiszem, hogy szívesen lenne a bőrömben.
– Csak még egy kérdés. Hogyhogy maga még nem bukott le?
Körülnézett.
– Csak akkor szívok, ha egészen magam alatt vagyok. De mi a fene köze van ehhez magának? Mi köze van hozzá bárkinek is? Lehet, hogy elkapnak, és akkor kirúgnak! Kirúgnak egy ócska állásból. Esetleg bevágnak egy cellába. Lehet, hogy az egész életemet egy cellában töltöm, amit magam körül hordozok! Na és? Most elégedett? – Túl sokat beszélt.
A bizonytalan idegrendszerű emberek ilyenek. Az egyik pillanatban csak egy-egy szót hajlandók kiejteni, a következőben egész szózuhatagban törnek ki. Az én emberem hangja továbbra is halk, fáradt és monoton maradt, bárhogy is lökte magából a mondatokat.
– Nem vagyok berágva senkire! Élek. Eszem. Néha alszom. Látogasson meg! Egy poloskafészekben lakom, egy öreg faházikóban, a Folton Lane-en, ami valójában csak egy sikátor. Pontosan az Esmeraldai Vasüzlet Társaság mögött. Áll egy budi az udvaron, a konyhában mosakszom, egy bádogmosogatóban. Egy törött rugójú díványon alszom. A legfrissebb holmim is legalább húszéves. Ez a város a gazdagoké. Jöjjön, látogasson meg. Egy gazdag ember hátsó udvarán élek. A szemétdombon.
– Valami hiányzik abból a sztoriból, amit Mitchellről mesélt.
– Micsoda?
– Az igazság.
– Majd utánanézek az ágy alatt. Lehet, hogy egy kicsit poros.
A rámpa felől egy behajtó kocsi erős motorzaja hallatszott. A garázsmester megfordult, kiment, és csöngetett a liftért. Furcsa szerzet volt, nagyon furcsa. Annyi bizonyos, hogy érdekelt az alak. Meg szomorú képlet is volt egyben, néha már láttam ilyet. Fele szomorúság, fele elveszettség.
Sokáig jött lefelé a lift, s mire leért, már nem egyedül vártam rá. Egy százkilencven magas, jóképű, jó erőben lévő férfi állt mellettem: Clark Brandon. Bőrdzsekit viselt, alatta vastag, kék garbót, lehordott kord bricsesznadrágot és olyanfajta fűzős csizmát, amilyet agronómusok és térképészek hordanak nehéz terepen. Úgy nézett ki, mint egy fúrótorony személyzetének a góréja. Nem volt kétségem afelől, hogy egy óra múlva már szmokingban fog ülni az Üvegpalotában, és olyan benyomást kelt majd, mintha annak a góréja volna. Talán az is. Csupa pénz, csupa egészség, rengeteg idő, hogy mindkettőből a legtöbbet szerezze, és bárhová megy is, mindig ő lesz a tulajdonos.
Rám pillantott, és előreengedett a liftbe. A liftesfiú tisztelettudóan köszöntötte. Brandon

biccentett. Mindketten a hallban szálltunk ki. Brandon odament a pulthoz, a recepciós széles mosolyban részesítette. Ez új ember volt, nem az, akit tegnap láttam. Egy marék levelet nyújtott át neki. Brandon nekitámaszkodott a pult végének, egyenként feltépte a leveleket, majd beledobta okét a mellette álló szemétkosárba. A legtöbb levél így végezte. A közelben volt egy állvány, néhány utazási prospektussal. Kivettem egyet, rágyújtottam, és nézegettem az ismert képeket. Az egyik levél végre fölkeltette Brandon érdeklődését. Többször is elolvasta. Anélkül, hogy a válla fölött beleláttam volna, annyit tudtam kivenni, hogy rövid levél, kézzel írták, a szálloda levélpapírján. A férfi csak állt, kezében tartva a levelet. Aztán lenyúlt a papírkosárba, és kivette a borítékot. Tanulmányozta. Zsebre tette a levelet, és odament a recepcióhoz. Odanyújtotta neki a borítékot.

– Ezt nem a posta hozta. Nem látta véletlenül, ki adta le? Azt hiszem, nem ismerem az illetőt.

A recepciós ránézett a borítékra, és bólintott.

– Emlékszem, Mr. Brandon, egy férfi hagyta itt közvetlenül azután, hogy szolgálatba léptem. Egy középkorú, kövér, szemüveges férfi. Szürke öltöny és felöltő, szürke nemezkalap volt rajta. Nem idevalósi. Egy kicsit kopottas. Egy nulla – tette hozzá jellemzésként.

– Kérdezősködött felőlem?

– Nem, uram. Csak megkért, hogy tegyem be a borítékot a rekeszébe. Valami baj van, Mr. Brandon?

– Nem látszott dilisnek?

A recepciós megrázta a fejét.

– Csak annak, amit mondtam. Egy nullának.

– Azt írja, hogy ötven dollárért mormon püspököt csinál belőlem – kuncogott Brandon. – Nyilván valami félnótás. – Fölvette a pultról a borítékot, és zsebre tette. Félig elfordult, aztán megkérdezte. – Látta errefelé Larry Mitchellt?

– Amióta bent vagyok, nem, Mr. Brandon. De hát annak még alig két órája.

– Köszönöm.

Brandon odament a lifthez, és beszállt. Ez egy másik lift volt. A liftesnek fülig szaladt a szája, és mondott valamit Brandonnak. Brandon nem válaszolt, nem is nézett rá. A homlokát ráncolta. Összeráncolt homlokkal nem volt olyan jóképű. A srác nyelt egyet, és sértődött tekintettel összehúzta az ajtókat.

Visszatettem az utazási prospektust az állványra, és odamentem a pulthoz. A recepciós közönyös pillantást vetett rám. „Maga nincs ide bejelentkezve”, mondta a tekintete.

– Tessék, uram.

A haja már őszült, de jól tartotta magát.

– Éppen Mr. Mitchell felől akartam érdeklődni, de meghallottam, amit mondott.

– A házi telefon arra van – mutatta az állával. – A központos kapcsolja önnek.

– Kétlem.

– Hogy érti ezt?

Kigomboltam a zakómat, hogy elővegyem a levéltárcámat. Láttam, hogy a portás szeme a hónom alatt lévő revolver kidudorodó markolatára mered. Elővettem a levéltárcát, és kihúztam belőle egy névjegyet.

– Elképzelhető, hogy beszéljek a házi detektívjükkel? Már ha van itt ilyen?

Elvette a névjegyet, és elolvasta. Felpillantott.

– Foglaljon helyet a hallban, Mr. Marlowe.

– Köszönöm.

Még el sem fordultam a pulttól, amikor már a kezében volt a telefon. Átmentem a boltívek alatt, és leültem a fal mellett, ahonnan látni lehetett a pultot. Nem kellett sokáig várnom.

A férfi kemény, egyenes tartású, egyenes arcú volt. Az a fajta, aki sohasem barnul le, csak kivörösödik, majd ismét elhalványul. A haja rövid, szinte kefefrizura, vörhenyesszőke. Megállt a boltívek alatt, s tekintetét lassan körbehordozta a hallon. Énrám se nézett hosszabban, mint bárki másra. Aztán odajött, és leült a mellettem lévő székre. Barna öltönyt és barna-sárga kockás csokornyakkendőt viselt. A ruháját mintha ráöntötték volna. Vékony, szőke pofaszakálla volt. A hajában már mutatkozott néhány ősz szál.

– Javonen a nevem – mondta anélkül, hogy rám nézett volna. – Tudom, ki maga. Itt van a névjegye a zsebemben. Mi a problémája?

– Egy Mitchell nevű férfi, őt keresem.

– Miért?

– Üzleti ügyben. Van valami oka, amiért nem kereshetem?

– A világon semmi. Nincs a városban. Ma reggel elment.

– Én is így hallottam. Csak nem értem egészen. Tegnap jött haza. A Washington Expresszen. Los Angelesben beszállt a kocsijába, és idehajtott. Le volt égve. Úgy kellett kölcsönkérnie a vacsorapénzt. Az Üvegpalotában vacsorázott egy lánnyal. Jól berúgott. Én nem fogadnék el tőle csekket.

– Itt fizethet csekkel – mondta Javonen közömbösen.

A szeme úgy ugrált ide-oda a hallban, mint aki arra számít, hogy az egyik kanasztázó öreglány mindjárt revolvert ránt, és lelövi a partnerét, vagy hogy a kirakós játékkal szórakozó idős hölgyek elkezdik egymás haját tépni. Kétféle arckifejezése volt, állapítottam meg, egy kemény és egy még keményebb.

– Mr. Mitchellt jól ismerik Esmeraldában – tette hozzá kis szünet után.

– Az lehet, de nem a legjobb oldaláról. Felém fordult, és zord pillantást vetett rám.

– Én itt igazgatóhelyettes vagyok, Mr. Marlowe. És egyben én vagyok a biztonsági tiszt. Nem vitathatom meg magával valamelyik vendégünk reputációját.

– Nem is kell. Ismerem. Több forrásból. Láttam őt akció közben. Tegnap éjjel kizsarolt valakiből annyit, hogy elhúzhasson a városból. Információm szerint magával vitte a csomagjait is.

– Kitől kapta ezt az információt? – kérdezte szigorú tekintettel.

Álltam a tekintetét, de nem válaszoltam.

– Ezenfelül szolgálhatok még három talánnyal – mondtam. – Egy: tegnap éjjel nem aludt az ágyában. Kettő: valamikor ma jelentették az irodának, hogy a szobája megüresedett. Három: valaki az éjszakai személyzetből nem jelentkezik munkára ma éjjel. Mitchell nem rámolhatja egyedül az összes cuccot.

Javonen rám nézett, majd ismét körüljártatta pillantását a hallon.

– Van valamilyen igazolványa, amivel alátámaszthatja azt, amit a névjegy mond? Névjegyet bárki nyomtathat.

Elővettem a levéltárcámat, kihúztam belőle a működési engedélyem kicsinyített fotókópiáját, és odaadtam neki. Rápillantott, és visszaadta.

– Megvan a magunk szervezete a potyázók ellen – mondta. – Az ilyesmi bármelyik szállodában megesik. Nincs szükségünk a maga segítségére. És azt se szeretjük, ha fegyver van a hallban. A portás látta a magáét. Más is észreveheti. Kilenc hónappal ezelőtt volt egy rablási kísérletünk. Az egyik rabló meghalt. Én lőttem le.

– Olvastam róla az újságban – mondtam. – Napokig rettegésben tartott.

– Nem olvasott eleget. A rákövetkező héten, négy-ötezer dollárral megcsappant a bevételünk. Tucatjával jelentkeztek ki az emberek. Érti?

– Szándékosan hagytam, hogy a portás észrevegye a revolveremet. Egész nap Mitchell után kérdezősködtem, de csak komámasszony, hol az ollót játszottak velem. Ha kijelentkezett, miért

nem így mondják? Senki sem lett volna köteles elárulni nekem, hogy meglógott a számlával.
– Senki sem mondta, hogy meglógott a számlával, Mr. Marlowe. A számlája teljes egészében rendezve van. Nos, ezek után van még valami gondja?
– Miért volt titok, hogy Mitchell kijelentkezett?
Megvetően nézett.
– Ezt sem mondta senki. Maga nem figyel eléggé. Azt mondtam, hogy elutazott a városból. Azt mondtam, hogy a számlája teljes egészében rendezve van. Nem mondtam, hány csomagot vitt magával. Nem mondtam, hogy kijelentkezett. Nem mondtam, hogy elvitte mindenét. Tulajdonképpen mire akar kilyukadni az egésszel?
– Ki fizette helyette a számlát? Egy kissé elvörösödött.
– Nézze, pajtás, mondtam: rendezve van. Egyébként ő fizette ki. Személyesen, tegnap éjjel, teljes egészében, sőt még egy hétre előre is. Igazán türelmes voltam magával. Most pedig maga mondjon valamit. Mire gyanakszik?
– Semmire. Kidumálta belőlem, csak azt nem tudom, miért fizetett ki előre egy hetet.
Javonen elmosolyodott, de nagyon halványan. Nevezzük lefegyverző mosolynak.
– Nézze, Marlowe, én lenyomtam öt évet a katonai hírszerzésnél. Meg tudok ítélni egy embert, még egy olyat is, akiről beszélünk. Azért fizetett előre, mert így boldogabbnak érezte magát. Megnyugtató hatással volt rá.
– Máskor is fizetett már előre?
– Na, most már aztán...
– Fegyelmezze magát – szakítottam félbe. – Az az idősebb, sétapálcás úriember jó ideje érdeklődik a reakciói iránt.
Meggyőződés nélkül a hall túlsó részébe pillantott, ahol egy vékony, öreg, verteién férfi ült egy nagyon alacsony, hajlított hátú, párnázott széken. Állat kesztyűs kezére, kesztyűs kezét pedig egy sétabot kampójára támasztotta. Rezzenéstelen tekintettel nézett felénk.
– Vagy úgy, az az úr? – kérdezte Javonen. – El se lát idáig. Nyolcvanéves.
Felállt, és szembefordult velem.
– Nézze, Marlowe, meghallgattam – mondta halkan. – Maga magánnyomozó, megvan az ügyfele és az utasítása. Engem csak az érdekel, hogy megóvjam a szállodát. Legközelebb hagyja otthon a revolverét. Ha kérdése van, forduljon hozzám. Ne faggassa a személyzetet. Ennek híre megy, és mi nem szeretjük az ilyesmit. Ha elmondom az itteni zsaruknak, hogy maga bajkeverő, nem lesznek nagyon barátságosak!
– Megihatok még valamit a bárban, mielőtt elmegyek?
– De ne gombolja ki a zakóját.
– Öt év a katonai hírszerzésnél nagy gyakorlatot jelent – mondtam, és csodáló tekintettel néztem föl rá.
– Elégnek kellene lennie. – Kurtán biccentett, és elpályázott a boltívek alatt, egyenes háttal, szögletes vállakkal, leszegett fejjel, ösztövéren, jó kiállású férfi módjára. Simulékony munkaerő, kiszedett belőlem mindent, ami rá volt írva a hivatalos névjegyemre.
Aztán észrevettem, hogy az alacsony székben ülő öregfiú felemeli egyik kesztyűs kezét sétabotjának kampójáról, és egyik ujját begörbíti felém. A mellemre mutattam, és kérdőn néztem. Bólintott, hát odamentem.
Öreg volt, az igaz, de szó sem volt nála rövidlátásról, magatehetetlenségről vagy szenilitásról. Fehér haja csinosan elválasztva, hosszú, keskeny orrát erek hálózták, megfakult kék szeme még éles, bár a környékén már fáradt ráncokba ereszkedett a bőr. Az egyik fülében egy hallókészülék műanyaggombi a. A szarvasbőr kesztyű szára visszahajtva a csuklójára. Fényes fekete cipőjén szürke kamásnit viselt.

– Húzzon ide egy széket, fiatalember. – A hangja vékony volt és száraz, úgy recsegett, mint a bambuszlevél.
Leültem mellé. Rám sandított, a szája mosolyra húzódott.
– A mi kitűnő Javonen barátunk öt évet töltött a katonai hírszerzésnél, mint azt minden bizonnyal elmondta önnek.
– Igen, uram. Igen kitűnő iskolának mondják...
Legyintett.
– A katonai hírszerzés kifejezés önmagában hordozza a belső tévedést. Szóval maga arra kíváncsi, hogyan fizette ki Mr. Mitchell a számláját?
Rámeredtem. A hallókészülékre pillantottam. Megveregette a mellényzsebét.
– Sokáig nem hallottam semmit, amíg föl nem találták ezeket a dolgokat. Tudja, mindez egy sövénynél megtorpant hátasló műve. Én voltam a hibás, túl hirtelen vezettem rá. Még fiatal ember voltam, alig huszonöt éves. Nem tudtam elképzelni magam hallótölcsérrel, ami akkoriban divatozott, így hát megtanultam szájról olvasni. Bizonyos gyakorlatra van szükség hozzá.
– Mit tud Mitchellről, uram?
– Arra is rátérünk. Nem olyan sürgős. – Fölnézett, és bólintott.
– Jó napot, Mr. Clarendon! – mondta egy hang. Egy boy ment el mellettünk a bár felé. Clarendon a szemével követte.
– Ne izgassa magát Mitchellel – mondta. – Az egy selyemfiú. Hosszú, hosszú éveket töltöttem szállodák halljaiban, társalgókban, bárokban, verandákon, teraszokon és szállodák díszkertjeiben szerte a világon. A családom minden tagját túléltem. Ilyen haszontalanul és kíváncsiskodóan élem az életemet mindaddig, amíg egy nap majd hordágyra tesznek, és betolnak egy kórház szép, levegős sarokszobájába. Kimért, fehér köpenyes házisárkányok gondoznak majd. Feltekerik az ágyat, letekerik az ágyat. Tálcák érkeznek, rajtuk azokkal a rémes, mindenkitől utált kórházi ételekkel. Sűrűn mérik majd a pulzusomat és a hőmérsékletemet, mindig olyankor, amikor elszundítok. Csak fekszem, hallgatom a keményített szoknyák suhogását, a gumitalpú cipők elmosódott hangját a fertőtlenített padión, és látom az orvos mosolyának néma iszonyatát. Egy idő után oxigénsátrat emelnek fölém, paravánokat állítanak a kis fehér ágy köré, s én, anélkül, hogy tudatában lennék, megteszem azt, amit még a világon senki sem tett meg kétszer.
Lassan felém fordította a fejét, és rám nézett. – Nyilván túl sokat beszélek. Megtudhatnám a nevét, uram?
– Philip Marlowe.
– Én IV. Henry Clarendon vagyok. Oda tartozom, amit általában felső osztálynak szokás nevezni. Groton, Harvard, Heidelberg, Sorbonne. Uppsalában is töltöttem egy évet. Már nem emlékszem pontosan, miért. Nyilván, hogy kitöltsem a ráérő időmet. Szóval ön magánnyomozó. Tudja, megesik, hogy nemcsak saját magamról kezdek beszélni.
– igen, uram.
– Engem kellett volna kérdeznie. Persze ezt nem tudhatta.
Megráztam a fejem. Rágyújtottam, de előbb megkínáltam (IV.) Henry Clarendont. Egy erőtlen fejmozdulattal visszautasította.
– Mindazonáltal, Mr. Marlowe, van egy dolog, amit feltétlenül meg kell tanulnia. A világ minden luxusszállodájában van egy fél tucat idősebb semmittevő, férfi *és* nő egyaránt, aki csak üldögél, és bámul, mint a sül hal. Figyelnek, hallgatóznak, kicserélik a tapasztalataikat, mindenkiről megtudnak mindent. Semmi más dolguk nincs, mivel a szállodai életforma az unalom leghalálosabb formája. És egészen nyilvánvaló, hogy magát is untatom.
– Inkább Mr. Mitchellről szeretnék hallani, uram. Legalábbis ma este.
– Hát persze. Önző, lehetetlen alak vagyok, és úgy fecsegek, mint egy bakfis. Megfigyelte azt a

csinos fekete hajú nőt, aki ott kanasztázik? Azt, akin túl sok az ékszer, és a szemüvegének vastag aranykerete van, látja?
Nem mutogatott, még csak oda se nézett. De azért rájöttem, kiről beszél. Terebélyes nő volt, és egy kissé viharvertnek látszott. Ö volt a sok jegű és sok festékű.
– A neve Margo West. Hétszer vált el. Tele van pénzzel, és viszonylag jól néz ki, de képtelen megtartani egy férfit. De azért nem hülye, összeszűrheti a levet egy ilyen Mitchell-féle alakkal, adhat neki pénzt, kifizetheti a számláját, de sose menne hozzá. Tegnap este összevesztek. Ettől függetlenül azt hiszem, a nő fizette ki a számláját. Azelőtt is gyakran megtette.
– Én úgy tudtam, hogy Mitchell minden hónapban kap egy csekket a Torontóban élő apjától. Nem tart nála sokáig, ugye?
IV. Henry Clarendon keserű gúnnyal mosolygott rám.
– De kedves barátom! Mitchellnek nincs apja Torontóban. Nem kap havonta csekket. A nőkből él. Ezért lakik ilyen szállodákban. Egy luxushotelben mindig akad gazdag és magányos nőnemű lény, aki nem túl szép és nem túl fiatal, de vannak más erényei. Az esmeraldai holtszezonban, vagyis a Del Mar-i lóversenyek végétől január közepéig nagyon gyér a kínálat. Ilyenkor Mitchell is fölkerekedik, Mallorcára megy, ha teheti, Svájcba vagy Floridába. Esetleg, ha nincs túl sok pénze, valamelyik karib-tengeri szigetre. Idén nem volt sok szerencséje. Úgy értem, hogy csak Washingtonig futotta a pénzéből.
Rám pillantott. Udvarias pléhpofát vágtam, pontosan olyat, amilyet az ő normái szerint egy kedves, fiatalos fickónak vágnia kell ahhoz, hogy egy idős úriember, aki szeret beszélni, udvariasnak tartsa.
– Rendben van – mondtam. – A nő fizette ki a szállodaszámláját. De miért fizetett ki egy hetet előre?
Clarendon egymásra tette kesztyűs kezeit. Bökött egyet a sétabotjával, majd ráhajolt. A szőnyeg mintáit nézte. Végül összecsattantotta a fogait. Megoldotta a kérdést. Ismét fölegyenesedett.
– Valószínűleg végkielégítés volt – mondta szárazon. – Egy véget érő románc lezárása. Mrs. West, ahogy mondani szokás, csak azt kapta, amit érdemelt. Tegnap ugyanis ezzel a Mitchellel érkezett egy új vendég is, egy sötétvörös hajú lány. Gesztenyevörös... Nem sokat láttam őket együtt, de a kapcsolatuk egy kissé különös lehet. Mindkettőből valami feszültség sugárzott, érti, fiam?
– Ön szerint képes lenne Mitchell megzsarolni egy nőt?
Kuncogott.
– A csecsszopó gyereket is megzsarolná! Az a férfi, aki nőkből él, mindig zsarolja őket, jóllehet nem szokás ezt a szót használni. Lop is tőlük, ha valamilyen módon hozzáfér a pénzükhöz. Mitchell például beváltott két csekket Margo West aláírásával. Ez pontot tett a viszony végére. Afelől nem volt kétség, hogy a csekkek érvényesek. Csak épp a nőnek egyelőre esze ágában sem volt beváltani őket.
– Mr. Clarendon, minden tiszteletem az öné, de honnan a csudából tudja mindezt?
– Margo mondta el. A vállamon zokogott. – A csinos, fekete hajú nő felé pillantott. – A hölgy e pillanatban nem látszik olyannak, mintha igaz lenne, amit állítok róla. Pedig így van.
– És miért mondja el mindezt nekem? Kísérteties vigyorba torzult az arca.
– Nincs bennem tapintat. Én szeretném elvenni Margo W estet. Megfordítanám a sémát. Az én koromban egészen apró dolgok szórakoztatják az embert. Égy csicsergő madár vagy az a különleges mód, ahogy a stelícia virága nyílik. Miért van az, hogy fejlődésének egy bizonyos szakaszában hasábformát öltenek a bimbói? Miért nyílik olyan fokozatosan a bimbó? És miért van az, hogy a virágok mindig meghatározott, pontos rendben bukkannak elő, miközben a bimbó éles, kinyílhatatlan vége úgy néz ki, mint egy madár csőre? A kék és narancsszín szirmok miért

emlékeztetnek a paradicsommadár tollára? Miféle különös istenség alkotott ilyen bonyolult világot? – Egészen belelendült a költői és bölcsészeti kérdésekbe, ám nem vághattam közbe. – Valószínűleg alkothatott volna egyszerűbbet is. Mindenható az alkotó? Hogyan lehet az? Annyi a szenvedés, és csaknem mindig az ártatlanok szenvednek! Miért tereli maga mögé a görény által odvába szorított anyanyúl a kicsinyeit? És miért tűri, hogy a görény átharapja az ő torkát? Miért? Két hét múlva már meg sem ismerné a kölykeit! Hisz Istenben, fiatalember?
Hosszú kerülőút volt, de úgy látszott, végig kell járnom.
– Ha egy mindentudó és mindenható Istenre_ gondol, aki mindent pontosan így akart megalkotni, ahogyan van, akkor nem.
– Pedig hinnie kellene, Mr. Marlowe! Nagyon kényelmes! Mindannyian eljutunk ehhez a ponthoz, mert meg kell halnunk, és porrá kell lennünk. Lehet, hogy az egyén számára ez minden, lehet, hogy nem. A halál utáni léttel ugyanis komoly problémák vannak, fiam. Nem hiszem, hogy igazán jól erezném magam például olyan mennyországban, amelyben egy kongói négerrel, egy kínai kulival vagy éppenséggel egy hollywoodi producerrel kellene megosztanom a szobámat. Maga erre azt mondja, sznob vagyok, és a véleményem ízetlen. Lehet. De azt sem tudom elképzelni, hogy a mennyben egy hosszú fehér szakállú, jóakaratú illető elnököljön, akit Mr. Istennek hívnak. Ezek teljesen értetlen elmék zagyva elképzelései. Viszont egyetlen ember vallásos elképzeléseit sem lehet megkérdőjelezni, bármilyen hülyeségek is! Természetesen semmi okom sincs biztosra venni, hogy a mennybe kerülök. Ami azt illeti, ez meglehetősen ködösen hangzik. – Rám bökött az ujjával. – Másfelől viszont hogyan higgyek egy olyan túlvilágban, ahol a keresztelés nélkül elhalt csecsemő állítólag ugyanazt a pozíciót foglalja el, mint egy bérgyilkos vagy egy náci haláltábor parancsnoka? Milyen különös, hogy az ember, e mocskos kis állat legnagyobb vágya, legfontosabb törekvése, nagy és önzetlen hősiessége, hétköznapi bátorsága e kíméletlen világban mind erre irányul! – Közben a szőnyeg egyik pontjára bökött botjával, mintha az a pont volna a vádlott. – Milyen különös, hogy ezek a dolgok sokkal fontosabbak számára, mint evilági sorsa! Kell, hogy legyen ennek valami magyarázata, fiam! De ne mondja azt, hogy a becsület csupán kémiai reakció! Vagy azt, hogy aki tudatosan az életét áldozza valakiért, csupán egy viselkedési sémát követ! Boldog lehet az Isten, ha azt látja, hogy egy megmérgezett macska magányosan, görcsökben fetrengve döglődik a palánk mögött? Elégedett lehet az Isten attól, hogy az élet kegyetlen, és csak a legrátermettebb marad életben? Jó, a legrátermettebb, de mire? – lélegzetet vett, és válaszolt önmagának. – Nem, távolról sem boldog. Ha az Isten a szó szoros értelmében mindenható és mindentudó, eszébe sem jutott volna, hogy önmagát gyötörje a világmindenség megteremtésével. Persze ahol nincs mit elhibázni, ott nincs meg a siker lehetősége sem! Ahogy nincs művészet az anyaggal való küzdelem nélkül. Mondja, istenkáromlás az a feltételezés, hogy Istennek is vannak rossz napjai? Amikor semmi se sikerül neki? Vagy éppen az Isten napjai nagyon, de nagyon hosszúak? Hirtelen eszembe jutott szavai hallatán, hogy mindez egy korlátolt elme küzdelme azzal, ami határtalan. Foglalkozási beidegződésem pedig azt zakatolta, hogy ügyelnem kell, mert itt valami fura homály húzódik a mélyben.
– Ön bölcs ember, Mr. Clarendon. Mondott valamit egy viselkedési sémáról.
Halványan elmosolyodott.
– Ön azt hiszi, hogy elvesztettem a fonalat szavaim túl hosszúra nyúlt soraiban. Nem, fiam, nem vesztettem el. Az ilyen nő, mint Mrs. West, előbb-utóbb mindig felhagy azzal, hogy látszatra elegáns szerencsevadászokhoz, csinos barkójú tangótáncosokhoz, gyönyörű izomzatú szőke síoktatókhoz, letűnt francia és olasz arisztokratákhoz vagy talmi közép-keleti hercegecskékhez menjen férjhez. Ráadásul mindig rosszabbhoz, mint az előző. Szertelenségében az ilyen nő még odáig is elmehet, hogy megesküszik egy ilyen Mitchell-féle férfival. Ha hozzám jönne, egy

unalmas vénemberhez menne férjhez. De legalább úriemberhez.
– Ez így igaz – bólintottam. Kajánul elmosolyodott.
– Ez a kijelentés arról szól, hogy már csömöre van IV. Henry Clarendontól. Nem hibáztatom. Nos, tehát, Mr. Marlowe, miért érdeklődik Mitchell iránt? Persze ezt nem mondhatja el nekem, igaz?
– Nem, uram, nem mondhatom el. Azt szeretném tudni, miért ment el olyan gyorsan azután, hogy megjött. Ki fizette a számláját és miért? Mrs. West volt-e, vagy esetleg egy olyan jól eleresztett alak, mint Clark Brandon? És ha igen, miért kellett egy hetet előre kifizetni?
Vékony, szőrehagyott szemöldöke fölfelé görbült.
– Brandon egy telefonnal elintézhette Mitchell számláját. Mrs. West inkább odaadja a fiúnak a pénzt, fizessen Mitchell saját kezűleg. De egy hétre előre? Miért mondta ezt magának a mi Javonen barátunk? Ön mire következtet ebből?
– Van valami Mitchell körül, amiről a szálloda nem akar tudni. Valami, ami nyilvánosságot jelentene, olyasfélét, amit utálnak.
– Például?
– Gyilkosságot..., öngyilkosságot... vagy valami ilyesmit... Ez csupán feltételezés. Észrevette már, hogy ha egy vendég kiugrik egy jónevű szálloda ablakán, szinte sosem említik a helység nevét? Mindig azt írják, egy belvárosi, egy jól ismert, egy elegáns szállodáról van szó. Vagyis olyasféléről, mint ez. És ha egy igazán elegáns helyről van szó, zsarut se látni soha, sem a hallban, sem a folyosókon, függetlenül attól, hogy mi történt odafent.
A tekintete oldalra fordult, az enyém meg követte az övét. A kanasztázó társaság szedelőzködött. Az ékszerkirakat- és jéghegytulajdonos Margo West a bár felé sétált az egyik férfival. Szájából úgy állt ki a cigarettaszipka, mint egy orrárboc.
– Tehát? – kérdezte az öregúr kissé szórakozottan.
– Tehát – folytattam célratörően –, ha Mitchell fenntartotta a szobáját, bármelyik legyen is az...
– Négyszáztizennyolcas – szögezte le Clarendon nyugodtan. – A tenger felőli fronton. Holtszezonban napi tizennégy dollár. Szezonban tizennyolc.
– Nem mondhatnám, hogy olcsó egy ilyen kaliberű pasasnak – szóltam közbe. – De tegyük fel, hogy fenntartotta. Tehát bármi történt is, Mitchell csupán néhány napra távozott. Ma reggel hétkor behurcolta a holmiját a kocsiba, és elment. Igen különös időpont a távozásra, ha tekintetbe vesszük, hogy előző este tökrészegre itta magát.
Clarendon hátradőlt, kesztyűs kezét ernyedten ölébe ejtette. Láttam, hogy kezd fáradni.
– Ha így történt, nem lett volna jobb a szállodának, ha elhiteti magával, hogy végleg elment? Akkor maga valahol máshol keresné. És ezt is kell tennie, ha csakugyan keresi.
Fakó szemébe néztem. Mosolygott.
– Maga nem kelt bennem jó benyomást, Mr. Marlowe. Csak beszélek, beszélek... de nem csupán azért, hogy a saját hangomat halljam. Egyébként nem is hallom. A beszéd lehetőséget ad arra, hogy tanulmányozzam az embereket anélkül, hogy udvariatlannak tűnnék. Tanulmányoztam magát. Az intuícióm, már ha ez a megfelelő szó, azt súgja, hogy ön csak nagyon felületesen érdeklődik Mitchell iránt. Különben nem beszélne ilyen nyíltan róla.
– Ez bizony meglehet – mondtam. Új bekezdéshez értünk a kristálytiszta prózában. IV. Henry Clarendont ezzel leköteleztem. Egy szóval sem kellett többet mondanom.
– Most eltűnök – szólt és bólintott. – Fáradt vagyok. Fölmegyek a szobámba, és ledőlök egy kicsit, örültem, hogy megismerhettem, Mr. Marlowe. – Lassan föltápászkodott, s a botra támaszkodva kiegyenesedett. Nehezen ment neki. Eléje léptem.
– Sohase fogok kezet – rázta a fejét. – A kezem ronda és fáj. Ezért viselek kesztyűt. Viszontlátásra. És ha nem találkoznánk többé, hát sok szerencsét!

Előreszegett fejjel, lassú léptekkel eltávolodott. Láttam, hogy a séta ennek az idős úrnak nem szórakozás. A hall közepéről a boltívek alá vezető két lépcsőfokot két részletben mászta meg. Köztük pihenőt tartott. Mindkét alkalommal a jobb lábát mozdította először. A bot keményen leszorítva, a bal oldala mellett. Átment a boltívek alatt, figyeltem, hogy halad a lift felé. Megéri a pénzét – ez volt a véleményem IV. Henry Clarendonról.
Odasomfordáltam a bárhoz. Mrs. Margo West ott ült a borostyánszínű árnyékban az egyik kanasztajátékossal. A pincér éppen akkor tette eléjük az italukat. Nem nagyon törődtem velük, mivel egy kis bokszban ült valaki, akit jobban ismertem. Ráadásul egyedül ült.
Ugyanaz a ruha volt rajta, csupán a szalagot vette ki vállára eresztett hajából.
Leültem. Odajött a pincér, rendeltem. Elment. A láthatatlan hangszórókból halk, fülbemászó zene hallatszott.
Egy kicsit elmosolyodott.
– Ne haragudjon, amiért kijöttem a sodromból – mondta. – Nagyon goromba voltam. Tudom.
– Felejtsük el. Én voltam az oka – mentegetőztem.
– Engem keresett? Azért jár itt, a hallban?
– Nem kifejezetten.
– Elvitte a... jaj, elfelejtettem: – A retiküljéért nyúlt, és az ölébe vette. Belekotort, aztán átcsúsztatott egy meglehetősen kis tárgyat az asztal fölött, ami persze nem volt olyan kicsi, hogy a tenyere eltakarja. Egy úticsekkfüzetet. – Ezt magának ígértem.
– Nem.
– Tegye el, maga őrült! Nem akarom, hogy a pincér meglássa.
Elvettem a csekkfüzetet, és belecsúsztattam a zsebembe. Benyúltam a belső zsebembe, és előhúztam egy kis nyugtatömböt. „Átvettem Miss Betty Mayfieldtől (Hotel Casa de Poniente, Esmeralda, Kalifornia) ötezer dollárt, az American Express Company százas címletű úticsekkjeinek formájában, amelyeket a tulajdonos aláírt, és amely csekkek a tulajdonos birtokában maradnak, s kérésére bármikor a rendelkezésére állnak, amíg a tiszteletdíjamról, illetve egy általam elfogadott megbízásról meg nem állapodunk.” Aláírás.
Aláírtam ezt a zagyvalékot, és odanyújtottam neki a tömböt, hogy nézze meg.
– Olvassa el, és írja alá maga is. Elvette, és közelebb tartotta a fényhez.
– Fárasztó ember maga – mondta. – Mit akar ezzel?
– Én őszinte vagyok. És szeretném, hogy ezt maga is elhiggye.
Elvette a tollat, amelyet odanyújtottam. Aláírta és visszaadta a tömböt. Kitéptem az eredetit, és odaadtam neki. A blokkot eltettem.
Megjött a pincér, letette az italomat. Nem várt a pénzre. Betty megrázta felé a fejét. A pincér elment.
– Miért ne, kérdezi meg tőlem, hogy megtaláltam-e Larryt?
– Ha akarja... Megtalálta Larryt, Mr. Marlowe?
– Nem. Meglógott a szállodából. A negyediken volt a szobája, ugyanazon a szárnyon, ahol a magáé. Valószínűleg majdnem alatta. Fogta a kilenc csomagját, és elfüstölgött a Buickjával. A házidetektív, akinek Javonen a neve, és aki ráadásul igazgatóhelyettesnek és biztonsági tisztnek nevezi magát, megelégedett azzal, hogy Mitchell kifizette a számláját. Sőt a szobáját is egy héttel előre. Ő nem aggódik. Engem pedig egyáltalán nem tudott szeretni.
– Miért, van valaki, aki szereti magát? Nyeltem egyet. Veszélyes vizekre eveztem, hagyjuk abba.
– Maga szeret engem, ötezer dollár erejéig.
– Hát maga tényleg nem normális. Gondolja, hogy Mitchell visszajön?
– Mondtam, hogy előre kifizetett egy hetet. Némán belekortyolt a poharába.
– Ezt mondta. De ez mást is jelenthet.

– Persze. Érdemes ezen elrágódni... például az jut eszembe, hogy nem ő fizette ki a számláját, hanem valaki más. És annak a valakinek időre volt szüksége, hogy elvégezzen valamit. Mondjuk, hogy eltüntesse azt a hullát, amelyik tegnap éjszaka a maga erkélyén hevert. Ha egyáltalán volt ott hulla.
– Jaj, hagyja már abba!
Fölhajtotta az italát, elnyomta a cigarettáját, fölállt, és otthagyott a számlával. Kifizettem, és minden különösebb ok nélkül visszamentem a hallba. Talán merőben ösztönösen. Ekkor megláttam Goble-t, amint beszáll a liftbe. Meglehetősen feszültnek látszott az arca. Amint megfordult, egy pillanatra a szemembe nézett. Vagy csak úgy tűnt? Mindenesetre nem adta jelét, hogy látna. A lift ajtaja bezárult.
Kimentem a kocsihoz, és visszahajtottam a Rancho Descansadóhoz. Végigfeküdtem a heverőn, és elaludtam. Sűrű nap volt ez a mai. Talán, ha pihenek, kitisztul az agyam, és lesz valami halvány gőzöm arról, hogy mihez kezdjek.

18

Egy órával később leparkoltam a vasbolt előtt. Nem ez volt az egyetlen vaskereskedés Esmeraldában, de csak ennek az egynek a hátsó frontja néz a Polton's Lane nevű sikátorra. Kelet felé indultam, és számoltam az üzleteket. A sarokig hét volt belőlük, valamennyi krómozott keretű kirakattal, csillogó ablakokkal. A sarkon egy ruhaüzlet állt, sálak, kesztyűk és divatékszerek hevertek a lámpa alatt. Az árak nem voltak feltüntetve. Befordultam a sarkon, és dél felé tartottam. Vaskos eukaliptuszfák nőttek ki az aszfaltból. Alacsonyan elágazó törzsük súlyosnak és keménynek látszott, szöges ellentétben a Los Angeles környékén burjánzó, magas, vékonyka zöldségekkel. Követtem a kerítések vonalát, néztem a törött rekeszeket, a dobozrakásokat, szemetesbödönöket, a porlepte parkolóhelyeket, az elegancia hátsó udvarát. Számoltam az épületeket. Könnyű volt. Nem kellett kérdezősködnöm. Egy kis favázas kalyiba tenyérnyi ablakában égett a lámpa. A viskó előtt törött korlátú tornác húzódott. Valamikor festették, és bizonyosan karbantartották, de ez még a távoli múltban történhetett, mielőtt a telket és házikót fölfalták az üzletek. Egykor talán még kertje is volt. A tető zsindelyei meghasadoztak. A bejárati ajtó piszkos, mustársárga színű. A szorosan bezárt ablakon vastagon állt a mocsok. A belső oldalán lógott egy szakadt, szürkés, avított vászonroletta. A tornácra két lépcső vezetett fel, de az egyik már régóta derékban eltört, át kellett lépni. A faház mögötti vasüzlet rakodóudvarának szélén állt egy bódé, nyilván az egykori budi. De láttam, hol törték át a vízcső számára a málladozó falat. Egy szegény ember beruházása egy gazdag ember birtokán. Egyszemélyes nyomornegyed.
Fölléptem a rozoga tornácra, és bekopogtam az ajtón. Nem volt csengő. Senki sem felelt. Lenyomtam a kilincset. Nem volt bezárva. Belöktem az ajtót, és bementem. Ismerős érzés fogott el: valami kellemetlent találok odabent.
Egy csavart talpazatú, ütött-kopott, megrepedezett papírernyőjű lámpában egy villanykörte égett. Egy heverő, rajta egy koszos pokróc. Egy öreg nádfonatú szék, egy hintaszék, egy asztal, mocskos viaszosvászonnal. Az asztalon egy kávéscsésze, mellette kiterítve az El Diariónak, egy spanyol nyelvű napilapnak az egyik száma, egy csészealj csikkekkel, egy mocskos tányér, egy kis rádió, amelyből szólt a zene. A zene elhallgatott, és egy férfi reklámokat kezdett recsegni spanyolul. Elzártam. Úgy zuhant le a csönd, mint egy tollpárna. Egy ébresztőóra tiktakolt a félig nyitott ajtó mögül. Aztán egy vékony lánc csörrent, szárnycsapkodás, és egy rekedtes hang hadarása:
– Quién es? Quién es? Quién es? – kérdezgeti egyfolytában, hogy ki az? Mindezt dühös

majommakogás követi. Aztán megint csönd.
A sarokban álló nagy kalitkából egy papagáj kerek, dühös szeme néz. Olyan messzire oldalaz ülőfáján, amennyire csak tud.
– Amigo (barátom) – mondom neki, hogy megnyugtassam.
Beteges kacajt hallatva fölrikolt.
– Fogd be a csőröd, cimbora – feleselek.
A papagáj az ülőfa túlsó végéig hátrál, szemelgetni kezd egy fehér csészéből, pimaszul köpködi a zabszemek héját. Egy másik edényben víz, az *is* tele zabszemekkel.
– Lefogadom, hogy még csak szobatiszta sem vagy – mormogom.
A papagáj rám mered, és ide-oda sasszézik. Elfordítja a fejét, és a másik szemével is megnéz. Aztán előrehajlik, szétterjeszti farktollait, és rájön, ki vagyok.
– Nedo! (Ostoba!) – rikoltozza. – Fuera! (Kurafi!) – nyilván azt akarja, tűnjek el.
Valahol egy szivárgó csapból csöpög a víz. Az óra ketyeg. A papagáj harsányan utánozza a csepegést.
– Szép kis madár – mondom.
– Hülye vagy, hülye vagy – ismételgeti. Rávigyorgok, és belököm a félig nyitott ajtót, amely a konyhába vezet. A mosogató előtt a padlóig kopott a linóleumborítás. Egy rozsdás, háromlángú gáztűzhely, egy polc, rajta néhány tányér és a vekker, a sarokban egy összeszegecselt állványon melegvíztároló, az az ősrégi típus, amelyik fel szokott robbanni, mert nincs biztonsági szelepe. Hátul egy keskeny ajtó, zárva, benne a kulccsal, és egyetlen, bezárt ablak. A helyiség közepén egy villanykörte lóg. A mennyezet megrepedezett és foltos a beázásoktól. Mögöttem a papagáj céltalanul ide-oda csoszog az ülőfáján, és időnként unottan fölrikolt.
A bádogmosogató szárítóján egy rövid gumicső, mellette pedig egy üvegből készült fecskendő, tövig nyomott dugattyúval. Bennehagyva a tű is. A mosogatóban három hosszú, keskeny, üres fiola. Láttam már ilyen fiolákat.
Kinyitom a hátsó ajtót, kilépek az udvarra, és odasétálok a modernizált budihoz. Lejtős teteje elöl talán két és fél méter magas, hátul már csak embermagasságú. Kifelé nyílik az ajtaja, miután a bódé túl kicsi ahhoz, hogy befelé nyíljék. Zárva van, de a zár régi. Nem nagyon áll ellen.
A férfi papucsának orra hegye szinte érinti a földet. A feje fent a sötétségben néhány centire a tetőt aládúcoló kis gerendától. Egy fekete huzalon lóg. Valószínűleg egy darab villanydrót. Lábujjai a föld felé mutatnak, mintha csak lábujjhegyre akarna állni. Elég volt megérinteni a férfit, hogy tudjam, már merev, nem érdemes levágni.
Nagyon biztosra ment. Megállt a konyhában a mosogató előtt, a gumicsővel elszorította a karját, ökölbe szorította a kezét, hogy kiugrassa a vénáját, aztán belenyomta a morfiumszulfáttal teli fecskendő tartalmát. Minthogy mindhárom fiola üres, nagyon valószínű, hogy legalább az egyik tele volt. Nem fecskendezhetett be kevesebbet az elegendőnél. Aztán letette az injekciós tűt, és eloldotta a gumicsövet. Közvetlenül a vénába adott nagy löket gyorsan hat. Kiment a budiba, fölállt az ülőkére, és a nyaka köré hurkolta a drótot. Ekkorra már kótyagos lehetett. Állt, és várta, hogy megroggyanjon a térde, hogy aztán a testsúlya elvégezze a többit. Valószínűleg nem tudott már semmiről. Valószínűleg aludt már.
Rácsuktam az ajtót. Nem mentem vissza a házba. Ahogy elhaladtam a kis ház mellett, a papagáj meghallotta a lépteimet, és rám rikoltott:
– Quién es? Quién es? Quién es?
Ki az? Senki, pajtás. Csak léptek az éjszakában.

Csendesen lépegettem, minden különösebb cél nélkül, de tudtam, hová fogok kilyukadni. Mindig is tudtam. A Casa del Ponienténél. Beültem a Grand Streeten álló kocsimba, néhány háztömbnyit céltalanul keringtem, aztán máris ott álltam a bár bejárata közelében, a megszokott parkolóhelyen. Miközben kiszálltam, a mellettem lévő kocsira pillantottam. Goble fekete, ócska tragacsa volt az. Ez a Goble úgy tapad, mint a leukoplaszt.

Más alkalommal talán megdolgoztattam volna az agyamat, hogy mit keres ott, most azonban komolyabb gondjaim voltak. El kellett mennem a rendőrségre, hogy bejelentsem az akasztott embert. De fogalmam se volt, mit mondjak nekik. Miért mentem be abba a házba? Azért, mert ha a garázsmester igazat mondott, látta hajnalban elmenni Mitchellt. De miért volt ez lényeges? Mert magam is Mitchellt keresem. Szerettem volna néhány bizalmas szót váltani vele. Miről? És innentől kezdve nem tudtam úgy válaszolni, hogy az el ne vezessen Betty Mayfieldhez: kicsoda, honnan jött, miért változtatta meg a nevét, mi történt odafent Washingtonban vagy Virginiában vagy bárhol, ami menekülésre kényszerítette.

Ötezer dollár volt a zsebemben úticsekkekben a pénzéből, és még csak formálisan sem volt a kliensem. Rendesen leragadtam.

Kisétáltam a szirtek pereméig, és hallgattam a hullámverést. Nem láttam semmit, csak a parti sziklákon megtörő hullámok tajtékát. A kis öbölben nem törtek meg a hullámok, szelíden siklottak. Teliholdra lehetett számítani, de még nem jött föl a fehér korong.

Kissé távolabb állt valaki, aki ugyanazt csinálta, amit én. Egy nő. Vártam, hogy mozduljon. Ha megmozdul, kiderül, hogy ismerem-e. Nincs két ember, aki ugyanúgy járna, mint ahogy nincs két pontosan egyező ujjlenyomat sem.

Rágyújtottam, hagytam, hogy az öngyújtó lángja az arcomba világítson, és a nő máris ott volt mellettem.

– Talán ideje már, hogy ne koslasson többé utánam!

– Maga az ügyfelem. Megpróbálom megvédeni.

Azt már nem tettem hozzá, hogy magam sem tudom, miért akarom megvédeni. Majd egyszer, a hetvenedik születésnapomon valaki elárulja nekem.

– Nem kértem, hogy védjen meg. Nem vagyok az ügyfele. Miért nem megy haza, ha van egyáltalán otthona, és miért nem hagyja abba mások zaklatását?

– Maga az ügyfelem, ötezer dollár erejéig. Valamit tennem kell érte – ha nem is többet, mint hogy növesztem a bajszomat.

– Lehetetlen fráter! Azért adtam magának a pénzt, hogy hagyjon békén. Maga a legszörnyűbb alak, akivel életemben találkoztam. Pedig találkoztam már néhány dilissel.

– És mi van azzal az exkluzív toronyházzal Páóban? Ahol selyempizsamában fogok lebzselni, játszadozom a maga hosszú, selymes hajával, miközben a komornyik ezüstneművel terít, s olyanféle cinkos mosoly játszadozik az ajkán, mint egy buzeráns fodrászbajnokén, amikor egy tévésztárt táncol körül?

– Jaj, fogja már be a száját!

– Nem volt megalapozott ajánlat, ugye? Csak futó ötlet vagy még az sem. Csak trükk, hogy rám törjön álmomban, hogy elloholjak hullát nézni...

– Vágták már magát szájon?

– Gyakran. De néha sikerült lebeszélnem **az** illetőt.

Magamhoz öleltem. Megpróbált lefejteni magáról, de nem a körmével. Megcsókoltam a feje búbját. Hirtelen rám csimpaszkodott, és fölfelé fordította az arcát.

– Na, jó. Csókoljon meg, ha ez kielégíti. Gondolom, jobban örülne, ha mindez egy ágyban történne.

– Én is csak férfi vagyok.

– Ne játssza meg magát. Maga egy mocskos, pitiáner kis szaglász. Csókoljon meg.
Megcsókoltam.
– Ma éjjel felakasztotta magát – mondtam, miközben szinte az ajkához ért az ajkam.
Heves mozdulattal hátrakapta a fejét.
– Kicsoda? – kérdezte elfúló hangon.
– Az éjszakai garázsmester. Maga valószínűleg sose látta. Marihuánán élt. Ma este azonban nagy adag morfiumhoz jutott, és felakasztotta magát a viskója mögötti budiban. Egy sikátorban a Grand Street mögött.
Most már remegett. Úgy kapaszkodott belém, mintha attól félne, hogy összeesik. Mondani akart valamit, de a hangja elakadt valahol félúton.
– Ö volt az, aki azt mondta, hogy látta ma reggel elmenni Mitchellt kilenc kofferral. Nem tudtam, hogy hihetek-e neki. Elmondta, hol lakik, és ma este odamentem hozzá, hogy egy kicsit elbeszélgessünk. Most pedig mennem kell a rendőrségre, és el kell mondanom. De hogy mondhatok bármit anélkül, hogy szóba hoznám Mitchellt, aztán pedig magát?
– Kérem, nagyon kérem, engem hagyjon ki ebből! – suttogta. – Adok még pénzt! Minden pénzt megadok, amit csak kér.
– Az isten szerelmére, Betty! Már eddig is többet adott, mint amennyit megtarthatnék. Nem pénzt akarok! Valamiféle magyarázatot, hogy mi a fenét csinálok itt és miért. Nyilván hallott már a foglalkozási etikáról. Néhány foszlánya még megvan bennem. Maga az ügyfelem?
– Igen. Feladom. – Rövid szünet után hozzátette. – Ugye a végén mindenki feladja maga ellen?
– Távolról sem. Sokszor leráznak. Elővettem a zsebemből a csekkfüzetet, rávilágítottam a ceruzalámpámmal, és öt szelvényt kitéptem. Összecsuktam a füzetet, és odaadtam neki.
– Ötszáz dollárt megtartok. Ez törvényes. Most pedig mondja el, miről van szó.
– Nem. Arról a férfiról senkinek sem kell beszélnie.
– De kell. Most rögtön el kell mennem a zsarukhoz. El kell mennem. És nincs olyan sztorim, amit három percen belül meg ne fúrnának. Tessék, itt vannak a csekkjei. És ha még egyszer megpróbálja visszaadni, elverem a pucér fenekét.
Kikapta a kezemből a csekkfüzetet, és elrohant a sötétségben a szálloda felé. Csak álltam ott, és teljesen hülyének éreztem magam. Nem tudom, meddig ácsoroghattam, de végül zsebre gyűrtem az öt csekket, fáradt léptekkel visszamentem a kocsimhoz, és elindultam. Tudtam, hogy oda kell mennem.

20

Egy Fred Pope nevű férfi, egy kis motel tulajdonosa, egyszer régen elmondta nekem, mi a véleménye Esmeraldáról. Idősebb, beszédes típus volt, de mindig érdemes volt odafigyelni arra, amit mond. Néha a legkevesebbet ígérő ember is elejt egy-két olyan adatot, ami hasznosítható az én mesterségemben.
– Harminc éve élek itt – mesélte. – Amikor ide jöttem, száraz asztmám volt. Most nedves asztmám van. Emlékszem arra az időre, amikor ez a város még olyan csendes volt, hogy a kutyák a főút közepén aludtak, és ki kellett szállni a kocsiból, már annak, akinek volt kocsija, hogy félrelökje őket az útból. Azok meg csak vicsorogtak az emberre. A vasárnap olyan volt, mintha mindenkit eltemettek volna. Úgy be volt zárva minden, mint egy bank széfje. Ha az ember végigsétált a Grand Streeten, még annyi szórakozást sem talált, mint egy hullaházban. Egy csomag cigarettát se lehetett kapni, s a csendben a légy zümmögését is hallani lehetett. Én meg az öreg oldalbordám, aki már tizenöt éve meghalt, cribbage-t szoktunk játszani. Volt egy kis csehónk, ott állt abban az utcában, amelyik a szirtek mentén húzódik. Ültünk és csak figyeltünk,

hátha történik valami, mondjuk arra sétál egy öreg szivar, és kopogtat a sétabotjával. Nem tudom, hogy a Hellwig család akarta-e így, az öreg Hellwig rosszindulatának volt-e az eredménye. Akkoriban ő még nem lakott itt. Nagymenő volt a mezőgazdasági gépellátásban. Traktorkirály.
– Inkább volt annyi esze – szóltam közbe –, hogy tudja, az ilyen hely, mint Esmeralda, idővel értékes befektetés lesz.
– Meglehet – ingatta a fejét Fred Pope. – Bárhogy volt is, tulajdonképpen ő építette ki a várost. És rövidesen ideköltözött, föl arra a dombra, ahol a nagy, műmárvány házak állnak, a zsindelytetősek. Csuda elegáns hely. Az öreg Hellwignek teraszos kertje volt, virágzó bokrokkal és kovácsoltvas kapuval.
Ezeket, ahogy hallottam, Olaszországból hozatták. És nemcsak ez az egy kertje volt, hanem egy fél tucat. Volt annyi földje, hogy a szomszédok ne lógjanak a szájába. Megivott naponta két üveg bundapálinkát. Volt egy húga, Miss Patricia Hellwig. Igazi előkelő nő volt, ma is az. Akkoriban Esmeralda már kezdett megtelni. Először csak vénasszonyok érkeztek a férjeikkel, és mondhatom magának, ugyancsak jó üzlet volt a temetkezés. Meghalt az a sok megfáradt vénség, akiket aztán itt temetett el szerető özvegyük. Azok az átkozott nők túl sokáig élnek. Az enyém nem.
Elhallgatott, s egy pillanatra elfordította a fejét, mielőtt folytatta.
– Akkoriban villamos járt ide San Diegóból, de a város még mindig csendes volt, túlságosan is csendes. A háború azonban mindent megváltoztatott. Most már vannak káromkodó kölykeink és vadóc iskolásaink, akik farmerben és mocskos trikóban járnak. Vannak művészeink és kocsmatöltelékeink, és jól menő kocsmáink, ahol egy pohár húszcentes whiskyt szódával nyolcvanöt centért adnak. Vannak éttermeink és italboltjaink, de még mindig nincsenek hirdetőtábláink, játékbarlangjaink meg autóscsárdáink. Tavaly megpróbáltak felállítani egy pénzbedobós távcsövet a parkban. Hallania kellett volna, hogy sápítozott a városi tanács. A biztonság kedvéért leszavazták. De ez a hely már akkor sem az a nyugalmas fészek. Az üzleteink ugyanolyan elegánsak, akár Beverly Hillsben.
És itt van Miss Patrícia Hellwig, aki egész életében úgy dolgozik, mint a güzü, hogy mindenfélét adjon a városnak. Hellwig öt éve meghalt. Az orvosok megmondták neki, hogy vagy felhagy a piával, vagy nem él még egy évet se. Azt mondta, hogy ha nem ihat bármikor, akkor egyáltalán nem iszik. Abbahagyta, és egy év múlva meghalt.
– Az orvosok megmondták, mibe halt bele, csakhogy szerintem Miss Hellwig is megmondta, minek tartja őket. Az orvosokat egyébként kirúgták a kórházból és ezzel Esmeraldából. De ez mit se számít. Még mindig van vagy hatvan orvosunk. A város tele van Hellwigekkel, akad néhány más név is, de szegről-végről ez is ugyanaz a család. Vannak, akik gazdagok, és vannak, akik dolgoznak. Szerintem Miss Hellwig keményebben dolgozik, mint a többség. Most nyolcvanhat éves, de szívós, mint az öszvér. Nem rág bagót, nem iszik, nem dohányzik, nem káromkodik, és nem használ szépítőszereket. Adott a városnak kórházat, magániskolát, könyvtárat, művészeti központot, nyilvános teniszpályákat, és a jó ég tudja, mit még. És még mindig egy harmincéves Rolls-Royce-on fuvarozzák, ami persze körülbelül olyan zajos, mint egy svájci óra. A polgármester itt lakik egy ugrásnyira az egyik Hellwigtől. Ha jól tudom, Miss Hellwig építtette a városházát is, aztán eladta a városnak egy dollárért. Belevaló asszony. Hadd mondjak magának valamit: a zsidókról azt tartják, hogy ha az ember nem vigyáz, átverik, és még a szemét is kilopják. Ez hülyeség. A zsidó élvezi a kereskedést: szereti az üzletelést, de csak a felszínen kemény. Egy zsidó üzletemberben olyan lény lakik, akivel igazán öröm kereskedni. A zsidó emberséges. Mások kevésbé. Ha azt akarja, hogy hidegvérrel megnyúzzák, hát van mostanában néhány ilyen ember a városban. Csontig megvágja az ügyfelét, és még az elsősegélyt is felszámítja hozzá. Kiveszik az emberből még az utolsó dollárját is, és hozzá úgy néznek, mintha maga lopta volna el tőlük.

21

A rendőrség egy hosszú, modern épület egyik részében helyezkedett el, a Hellwig és az Orcutt Street sarkán. Leparkoltam, bementem, még mindig nem tudva, hogyan adom elő a sztorimat, de tudatában annak, hogy el kell mondanom.

A szolgálati helyiség kicsi volt, de nagyon tiszta. A pultnál ülő ügyeletes tiszt inge patyolat, az egyenruhája pedig olyan, mint amit tíz perccel ezelőtt vasaltak. A falon egy sor hangszóró arra a célra, hogy közvetítse az egész országból beérkező rendőrségi- és seriffjelentéseket. A pulton álló ferde táblácska felirata szerint az ügyeletes tiszt neve Griddell. Úgy nézett rám, ahogy minden rendőr szokott: várakozóan.

– Mit óhajt, uram? – Hűvös, kellemes hangja volt, s azt a fajta fegyelmezettséget sugározta, amit csak a legjobbaktól vár el az ember.

– Egy halálesetet kell bejelentenem. A Grand Streeten lévő vasüzlet mögött, egy Polton's Lane nevű sikátor egyik viskójában egy ember lóg egy budiban. Halott. Nincs remény a megmentésére.

– Szabad a nevét? – Már kezdte is nyomogatni a gombokat.

– Philip Marlowe. Los Angeles-i magánnyomozó vagyok.

– Megjegyezte a házszámot?

– Nem láttam, így nem is jegyezhettem meg. De pontosan az Esmeraldai Vasüzlet Társaság mögött van,

– Mentősök, figyelem! Sürgős! – szólt a mikrofonjába. – Egy kis házban, az Esmeraldai Vasüzlet Társaság mögött feltehetőleg öngyilkosság történt. Akasztott férfi a ház mögötti budiban. – Rám nézett. – Tudja a nevét?

Megráztam a fejem.

– Csak azt tudom, hogy ő volt az éjszakai garázsmester a Casa del Ponientében.

Lapozott néhányat egy könyvben.

– Ismerjük. Marihuánás priusza van. El sem tudom képzelni, hogyan tudta megtartani azt az állást, de már nyilván elege volt belőle. Errefelé nem sokat hoz a konyhára az ilyenfajta munka.

Egy gránitarcú, magas őrmester lépett be az irodába, gyors pillantást vetett rám, és kiment, egy kocsi elindult.

A szolgálatos tiszt felkattintott egy kapcsolót a kis telefonkezelő pulton.

– Kapitány, Griddell vagyok a pulttól. Egy bizonyos Mr. Philip Marlowe halálesetet jelentett a Polton's Lane-en. A mentő megy. Green őrmester úton van. Van két járőrkocsim a környéken.

Hallgatott egy pillanatig, aztán rám nézett. – Alessandro kapitány beszélni szeretne magával, Mr. Marlowe. Legyen szíves végig a folyosón, az utolsó ajtó jobbra.

Még a lengőajtónál tartottam, amikor már ismét a mikrofon fölé hajolt.

A jobb oldali utolsó ajtón két név állt. Alessandro kapitányé egy felcsavarozott táblán, Green őrmesteré egy cserélhető lapon. Az ajtó félig nyitva volt, így hát kopogtam, és beléptem. Az íróasztalnál ülő férfi ugyanolyan makulátlan, mint az ügyeletes tiszt. Egy kartonlapot tanulmányozóit nagyító-üveggel. A mellette lévő magnetofonból valaki pergamenszerű, boldogtalan hangon egy örömtelen történetet meséit. A kapitány körülbelül százkilencven magas, a haja vastag szálú, fekete, a bőre olajosán világos barna. Az egyensapkája a keze ügyében, az íróasztalon. Fölpillantott, elzárta a magnetofont, és letette a nagyítót meg a kartonlapot.

– Foglaljon helyet, Mr. Marlowe! Leültem. Egy pillanatig szótlanul nézett rám.

Meglehetősen szelíd, barna szeme volt, de a szája nem volt szelíd.

– Úgy értesültem, hogy ismeri Javonen őrnagyot a Casából.

– Találkoztam vele, kapitány. De nem vagyunk közeli barátok.

Halványan elmosolyodott.
– Hát ezt nemigen lehet elvárni. Nem repes a boldogságtól, ha magánnyomozók kérdezősködnek a szállodában. Valamikor katona volt. Mi még őrnagynak szólítjuk. Ez a világ legudvariasabb városa, ahol valaha is megfordultam. Piszokul udvarias banda vagyunk mi errefelé. Ugyanakkor azonban rendőrök is vagyunk. Most pedig halljuk, mi van Ceferino Changgal?
– Szóval ez a neve? Nem tudtam.
– Igen. Mi ismerjük. Megkérdezhetem, hogy ön mit keres itt Esmeraldában?
– Egy Clyde Umney nevű Los Angeles-i ügyvéd felfogadott, hogy menjek ki a Washington Express elé, és kövessek egy bizonyos illetőt, amíg az illető meg nem állapodik valahol. Azt nem közölték, hogy miért, de Mr. Umney azt mondta, hogy egy washingtoni ügyvédi iroda megbízásából jár el, és az igazi okot ő maga sem tudja. Elfogadtam a megbízást, mivel semmi törvényellenes nincs abban, hogy kövessünk valakit, ha nem avatkozunk a dolgába. Az illető Esmeraldában állapodott meg. Visszamentem Les Angelesbe, és megpróbáltam megtudni, miről lehet szó. Nem sikerült, így aztán elfogadtam annyit, amennyit méltányosnak tartottam, 250 dollárt, beleértve a költségeimet is. Mr. Umney nem volt nagyon megelégedve velem. A kapitány bólintott.
– Ez még nem magyarázza meg, hogy miért van itt, és mi köze Ceferino Changhoz. És mivel már nem dolgozik Mr. Umneynak, nincs immunitása, ha csak nem dolgozik egy másik ügyvédnek.
– Ha teheti, engedje, hogy megmagyarázzam, kapitány. Rájöttem, hogy az általam követett illetőt egy Larry Mitchell nevű férfi megzsarolta, vagy megpróbálta megzsarolni. A férfi a Casában lakik vagy lakott. Megpróbáltam megkeresni, de az egyetlen információm Javonentől és ettől a Ceferino Changtól származik. Javonen azt mondta, hogy Mitchell kijelentkezett, kifizette a számláját, a szobáját pedig még egy hétre előre is. Chang azt mondta nekem, hogy Mitchell ma reggel hétkor kilenc bőrönddel távozott. Volt valami gyanús Chang viselkedésében, ezért szerettem volna még egyszer elbeszélgetni vele.
– Honnan tudta, hogy hol lakik?
– Ő mondta. Megkeseredett ember volt. Azt mondta, hogy egy gazdag ember ingatlanában lakik, és úgy tűnt, dühös amiatt, hogy nem tartják karban.
– Ez nem elég, Marlowe.
– Tudom, magam sem gondoltam. Chang füvön élt. Neppernek adtam ki magam. Az én mesterségemben időnként színlelnie kell az embernek.
– Így már jobb. De valami még hiányzik. Az ügyfelének a neve, ha van ügyfele.
– Köztünk marad?
– Attól függ. Sose fedjük fel a zsarolás áldozatának a nevét, hacsak nem követett el bűntényt. De ha ez az illető el van ítélve, vagy bűntény elkövetésével vádolják, vagy szökési szándékkal lépte át az államhatárt, akkor nekem mint a törvény tisztjének, kötelességem jelenteni az illető jelenlegi tartózkodási helyét, és azt, hogy a nő most milyen nevet használ.
– A nő? Szóval már tudja. Akkor miért kérdezi? Egyébként nem tudom, miért menekül. Nem akarja elárulni. Mindössze annyit tudok, hogy bajban van és fél, és hogy ez a Mitchell tudott róla annyit, hogy a nő bácsinak szólítsa.
Intett, hogy oké. Egy fiókból cigarettát halászott elő, széles ajkai közé biggyesztette, de nem gyújtotta meg.
Megint mereven nézett rám.
– Rendben van, Marlowe, egyelőre hagyjuk ennyiben. De ha előkapar valamit, ez az a hely, ahová el kell hoznia.
Felálltam. Ő is felállt, és kezet nyújtott.

– Nem vagyunk gorombák. Csak a munkánkat végezzük. Ne legyen nagyon barátságtalan Javonenhez. A hotel tulajdonosa sok vizet zavar errefelé.
– Köszönöm, kapitány. Megpróbálok rendes kisfiú lenni, még Javonennel is.
Visszamentem a folyosón. A pultnál még ugyanaz a tiszt ült. Bólintott felém, én meg kimentem a sötétségbe, a kocsimhoz. Ültem, és keményen markoltam a volánt. Nem szoktam meg az olyan zsarukat, akik úgy bánnak velem, mintha jogom lenne élni. Még mindig csak ültem, amikor az ügyeletes tiszt kidugta a fejét, és odakiáltott, hogy Alessandro kapitány megint látni szeretne.
Amikor ismét beléptem a kapitány szobájába, éppen telefonált. Fejével intett az ügyfelek széke felé, hallgatta a telefont, és gyors jegyzeteket készített azzal a fajta rövidített írásmóddal, amit sok riporter használ. Egy kis idő múltán így szólt: – Kösz szépen. Jelentkezni fogunk.
Hátradőlt, az asztalra ejtette a tenyerét, és összeráncolta a homlokát.
– Most kaptam jelentést Escondidóból, a seriff helyettesétől. Megtalálták Mitchell kocsiját, látszatra elhagyottan. Gondoltam, hogy talán szeretne tudni róla.
– Köszönöm, kapitány. Hol találták meg?
– Innen körülbelül harminc kilométerre egy bekötő úton, ami a 395-ös országúira vezet. De nem ez a természetes útvonal ahhoz, hogy az ember eljusson a 395-ösre. A helyet Los Penasquitos Canyonnak hívják. Nincs ott semmi, csak egy külszíni fejtés, kopár föld és egy kiszáradt folyómeder. Ismerem a helyet. Ma reggel egy Gates nevű farmer arra ment egy kis furgonnal, terméskövet keresett egy fal építéséhez. Elhaladt egy kétszínű Buick mellett, amely az út szélén állt. Nem nagyon figyelt a kocsira, csupán azt jegyezte meg, hogy nincs összetörve, tehát csak leállította valaki. Valamivel később, aznap négy óra tájban Gates ismét arra ment egy újabb fuvar terméskőért. Ezúttal megállt, és jobban megnézte a Buickot. Nem volt benne a slusszkulcs, de az ajtók nem voltak bezárva. Sérülésnek semmi nyoma. Akkor fogta magát, és felírta a rendszámot meg a jogosítvány tartóban lévő nevet és címet. Mikor visszaért a farmjára, felhívta az escondidói seriffhivatalt. A seriff helyettesei persze ismerik a Los Penasquitos Canyont. Egyikük odament, és megnézte a kocsit. Tiszta volt, mint a patyolat. A seriffhelyettesnek sikerült felnyitnia a csomagtartót. Néhány szerszámon és pótkeréken kívül nem volt benne semmi, így aztán visszament Escondidóba, és idetelefonált. Épp most beszéltem vele.
Rágyújtottam, és megkínáltam Alessandro kapitányt, megrázta a fejét.
– Van valami elképzelése, Marlowe?
– Nincs több, mint magának.
– Azért csak mondja el!
– Ha Mitchellnek alapos oka volt arra, hogy eltűnjön, és ha volt egy barátja, aki fölszedte, olyan barátja, akit errefelé senki sem ismer, akkor beállította volna a kocsiját valamelyik garázsba. Ezzel nem keltette volna föl senkinek sem az érdeklődését. A garázsnak nem lett volna oka kíváncsiskodni. Csak tárolták volna a kocsit. Mitchell bőröndjei addigra már a barátja kocsijában lettek volna.
– Tehát?
– Tehát nem volt semmiféle barátja. Mitchell tehát eltűnt a levegőben, kilenc bőrönddel, egy teljesen elhagyott úton, amit jóformán senki sem használ.
– Folytassa innen! – A hangja most kemény volt. Él is volt benne. Felálltam.
– Ne akarjon megfélemlíteni, Alessandro kapitány! Nem tettem semmi rosszat. Eddig nagyon megértő volt. Kérem, ne vegyen a fejébe olyasmit, hogy közöm van Mitchell eltűnéséhez. Nem tudtam, és még mindig nem tudom, mi köze volt az ügyfelemhez. Csak azt tudom, hogy a lány rémült, magányos és boldogtalan. Ha megtudom, hogy miért, ha sikerül megtudnom, vagy elmondom magának, vagy nem. Ha nem mondom, csak a fejemre kell olvasnia a nagykönyvet. Nem ez lesz az első ilyen alkalom az életemben. Nem vagyok eladó, még jó rendőrtiszteknek

sem.
– Reméljük, hogy nem így fog alakulni, Marlowe.
– Én *is* remélem, kapitány. És köszönöm, hogy így bánt velem.
Visszaballagtam a folyosón, odabiccentettem a pultnál ülő ügyeletes tisztnek, aztán megint bemásztam a kocsimba. Húsz évvel öregebbnek éreztem magam.
Tudtam, és egészen bizonyosan Alessandro kapitány is tudja, hogy Mitchell már nem él, hogy nem ő vezette a kocsiját a Los Penasquitos Canyonba, hanem valaki más, miközben Mitchell holtan feküdt a hátsó ülés előtti padlón.
Nem lehetett másképp értelmezni a dolgot. Vannak dolgok és vannak tények, statisztikai értelemben, papíron, magnószalagon, nyilvántartásba véve. És vannak dolgok, amelyek csakis azért tények, mert megtörténtek, különben semmi értelmük.

22

Olyan, mint egy váratlan sikoly az éjszakában, de hangtalan. Szinte mindig éjszaka fordul elő, mert a sötét órák a veszély órái. Én azonban tapasztaltam már fényes nappal is azt a különös, megvilágosodott pillanatot, amikor megmagyarázhatatlan módon rádöbbenek valamire. De általában nincs rá más magyarázat, csak a hosszú évek és hosszú feszültség, a jelen esetben pedig az a hirtelen bizonyosság, amit a bikaviadorok az „igazság pillanatának” neveznek.
Nem volt más magyarázata, semmi értelmes magyarázata. De eloltottam a fényszórókat, levettem a gyújtást, aztán legurultam vagy ötven métert, és erősen behúztam a kéziféket.
Fölsétáltam az irodához. Az éjszakai csengő fölött pislákolt a halvány fény, de az iroda zárva volt. Még csak fél tizenegyre járt. Hátrakerültem, és a fák között osontam tovább. Két parkoló kocsira bukkantam. Az egyik egy bérelt autó volt, olyan névtelen, mint egy pénzdarab egy parkolóórában, de lehajolva el tudtam olvasni a rendszámát. A mellette lévő kocsi Goble kis fekete tragacsa. Úgy tűnt, szinte csak az imént láttam a Casa del Ponienténél. Most itt állt. Továbbhaladtam a fák között, míg oda nem értem a szobám alá. Sötét volt, némaság. Nagyon lassan felmentem a néhány lépcsőn, és az ajtóra tapasztottam a fülemet. Egy kis ideig semmit sem hallottam. Aztán elfojtott zokogást, férfisírást, nem nőét. Aztán egy vékony hangú, halk, kotkodácsoló vihogást. Aztán valami nagy ütést. Aztán semmit.
Visszamentem, le a lépcsőkön, át a fák között a kocsimhoz. Kinyitottam a csomagtartót, és elővettem egy feszítővasat. Ugyanolyan óvatosan, mint az előbb, sőt még óvatosabban, visszamentem a szobámhoz. Megint hallgatóztam. Csönd. Semmi. Az éjszaka csöndje. Fogtam a zseblámpát, rávillantottam az ablakra, aztán arrébb húzódtam az ajtóból. Egy-két percig semmi sem történt. Aztán résnyire kinyílt az ajtó.
Erősen megtaszítottam a vállammal, és teljesen belöktem. A férfi hátratántorodott, majd felnevetett. A derengő fényben észrevettem pisztolyának halvány csillanását. A csuklójára vágtam a feszítővassal. Felordított. Rávágtam a másik csuklójára is. Hallottam, hogy koppan a fegyver a padlón.
A kapcsolóért nyúltam, és villanyt gyújtottam. Berúgtam az ajtót.
Sápadt képű, üres tekintetű, vörös hajú férfi volt. Az arca eltorzult a kíntól, de a szeme kifejezéstelen maradt. Akármennyire megsérült is, tartotta magát.
– Nem lesz hosszú életű, hapsikám – mondta.
– Maga viszont egyáltalán nem fog élni! Takarodjon az utamból!
Sikerült röhögnie.
– A lába mag megvan – mondtam. – Hajlítsa be térdben, és feküdjön le, hogy megmaradjon az arca.

Megpróbált leköpni, de ki volt száradva a torka. Térdre rogyott, karjait kinyújtva. Most már nyögdécselt. Hirtelen összecsuklott.
Goble az ágyon feküdt. Az arca egyetlen seb és véraláfutás. Az orra betört. Nem volt eszméletén, és úgy vette a levegőt, mintha félig megfojtották volna,
A vörös hajú még mindig ájult volt, a pisztolya ott hevert mellette a padlón. Levettem a derékszíját, és összeszíjaztam a bokáit. Aztán megfordítottam, és átkutattam a zsebeit. Volt egy levéltárcája, benne 670 dollár, egy Richard Harvest névre kiállított jogosítvány, és egy kis San Diegó-i szálloda címe. A noteszében vagy húszféle bank számozott csekkjét, meg egy sorozat hitelkártyát találtam, fegyverviselési engedélyt azonban nem.
Otthagytam fekve, és lementem az irodához. Megnyomtam az éjszakai csengő gombját, és rajta tartottam az ujjam. Egy kis idő múlva egy alak közeledett. Jack volt az pizsamában, fürdőköpenyben. A feszítővas még mindig a kezemben volt.
Meglepetten nézett rám.
– Valami baj van, Mr. Marlowe?
– Nem, dehogy. Csak egy piti gengszter várt rám a szobámban, hogy megöljön. Meg egy másik darabokra tört férfi az ágyamon. Nincs a világon semmi baj. Talán errefelé ez a normális állapot.
– Hívom a rendőrséget.
– Hát ez piszok rendes lenne magától, Jack. Amint látja, még élek. Tudja, mit kellene csinálni ebből a motelből? Át kellene alakítani kutyakórházzá.
Kinyitotta az ajtót, és bement az irodába. Amikor meghallottam, hogy a rendőrséggel beszél, visszamentem a szobámba. A vörös hajúnak volt vér a pucájában. A falhoz támaszkodva sikerült neki ülő helyzetbe tornásznia magát. A szeme még mindig kifejezéstelen volt, és a szája vigyorgásra görbült.
Odamentem az ágyhoz. Goble-nak nyitva volt a szeme.
– Nem sikerült – suttogta. – Nem vagyok olyan jó, mint hittem. Kivertek az első ligából.
– A zsaruk már úton vannak. Hogy történt?
– Belesétáltam. Nem panaszkodom. A pofa egy bérgyilkos. Szerencsém van. Még lélegzem. Idefuvaroztatta magát velem. Leütött, megkötözött, aztán egy kis időre elment.
– Valaki biztos felszedte a pofát. Egy bérelt kocsi áll a magáé mellett. Ha a Casánál hagyta, akkor hogyan jött vele ide vissza a pofa?
Goble lassan felém fordította a fejét, és rám nézett.
– Azt hittem, nyílt eszű gyerek vagyok. Most már tudom, hogy nem így van. Nincs más vágyam, mint visszamenni Kansasba. A kisfiúk nem tudják megverni a nagyfiúkat. Szerintem maga megmentette az életemet.
Megérkeztek a rendőrök.
Először két járőrkocsis fiú, jóképű, hideg tekintetű, komoly férfiak, az állandó makulátlan egyenruhában, az örökös fapofával. Utánuk egy nagydarab, kemény őrmester jött be, aki azt mondta, hogy az ő neve Holzminder őrmester, és hogy ő a szolgálatban levő járőrkocsik parancsnoka. Ránézett a vörösre, aztán odament az ágyhoz.
– Hívjátok a kórházat! – szólt hátra kurtán a válla fölött.
Az egyik zsaru kiment a kocsihoz. Az őrmester Goble fölé hajolt.
– Elmondaná nekem, mi történt?
– A vörös hajú összevert. Először elvette a pénzemet. Revolvert nyomott a hátamba a Casánál. Arra kényszerített, hogy idehozzam. Aztán összevert.
– Miért?
Goble valami sóhajfélét hallatott, és feje a párnára hanyatlott. Elájult, vagy csak színlelte. Az őrmester felegyenesedett, és hozzám fordult.

– Mi a maga sztorija?
– Nincs semmiféle sztorim, őrmester. Az ágyon fekvő férfi tegnap velem vacsorázott. Néhányszor találkoztunk. Azt mondta, hogy Kansas Citybe való, magánnyomozó. Fogalmam sincs, mit keres errefelé.
– Na és ez? – intett az őrmester a vörös felé, akinek a száján még mindig valami természetellenes, epilepsziás vigyor ült.
– Sose láttam még. Nem tudok róla semmit, csak azt, hogy egy pisztollyal várt rám.
– A feszítővas a magáé?
– Az enyém, őrmester.
A másik zsaru visszajött, és odabólintott az őrmesternek.
– Jönnek.
– Szóval a feszítővas a magáé – mondta hidegen az őrmester. – Na, és mire kellett?
– Mondjuk, hogy volt egy olyan érzésem, hogy vár valaki idebent.
– Próbáljuk meg úgy elképzelni, hogy nem érezte, hanem már tudta. És hogy jóval többet tudott.
– Próbáljuk meg úgy, hogy nem nevez hazugnak, amíg nem tudja, miről van szó! És próbáljuk meg úgy, hogy maga nem olyan átkozottul kemény csak azért, mert van három stráf ja. És próbáljunk meg még valamit. Lehet, hogy ez a tag gengszter, de mindkét csuklója el van törve. És tudja, mit jelent ez, őrmester? Azt, hogy soha többé nem fog fegyverrel bánni. – Így súlyos testi sértéssel vádoljuk magát.
– Ha maga szerint így van...
Megjött a mentő. Először Goble-t vitték ki, aztán a mentős rögzítőkötéssel látta el a vörös csuklóit. A lábáról pedig levették a szíjat. A vörös rám nézett, és röhögött.
– Legközelebb kitalálok majd valami eredetit, haver! De jól csinálta, csakugyan jól.
Kiment. Bevágódott a mentőautó ajtaja, s elhalt a motorzúgás. Az őrmester már leült, letette a sapkáját. A homlokát törülgette.
– Próbáljuk meg még egyszer – mondta –, mint ember az emberrel. Az elejétől. Mintha csak meg akarnánk érteni egymást. Benne van?
– Igen, őrmester. Benne vagyok. Köszönöm, hogy megadja a lehetőséget.

23

Természetesen a rendőrségen kötöttem ki. Alessandro kapitány már nem volt ott. Holzminder őrmester előtt kellett aláírnom a vallomásomat.
– Feszítő vas, mi? – mélázott. – Uraságodnak óriási mázlija van. Ötször is lelőhette volna magát, mielőtt ráhúzott.
– Szerintem nem, őrmester. Elég rendesen nekilöktem az ajtót. És nem is ütöttem rá teljes erővel. De hát lehet, hogy nem is akart lelőni. Nem hiszem, hogy a saját szakállára dolgozott volna.
Egy kis ideig folytattuk még, aztán elengedtek. Túl késő volt már ahhoz, hogy mást csináljon az ember, mint hogy lefeküdjön. Túl késő, hogy bárkivel is beszélgessen. Akárcsak ahhoz, hogy magamra csukjam a postahivatal előtt álló tiszta telefonfülkék egyikének ajtaját, és felhívjam a Casa del Ponientét.
– Miss Mayfieldet kérem. Miss Betty Mayfieldet. 1224-es szoba.
– Nem csöngethetek föl ilyen későn egy vendéget.
– Miért? Béna a csuklója? – Ezen az éjszakán igazán kemény gyerek voltam. – Gondolja, hogy hívnám, ha nem volna sürgős?
A telefon kicsöngött. Almos hangon szólt bele.
– Marlowe vagyok. Nagy baj van. Fölmenjek magához, vagy maga jön le hozzám?

– Micsoda? Miféle baj?
– Most az egyszer egyszerűen csak higgye el nekem. Megvárhatom a parkolóban?
– Felöltözöm. Adjon egy kis időt. Odamentem a kocsimhoz, és elhajtottam a Casához. A harmadik cigarettámat szívtam, és egy ital után vágyakoztam, amikor gyors, zajtalan léptekkel odasietett a kocsihoz, és beszállt.
– Nem tudom, mi ez az egész – kezdte, de félbeszakítottam.
– Maga az egyetlen, aki tudja. És ma este el fogja mondani nekem. És ne próbáljon megint megsértődni. Nem fog beválni.
Belendítettem a kocsit, gyors tempóban hajtottam a csendes utcákon, azután le a dombon, be a Rancho Descansadóba, és leparkoltam a fák alatt. Szó nélkül kiszállt. Kinyitottam az ajtót, és felgyújtottam a villanyt.
– Iszik valamit?
– Igen.
– Bekábítózott?
– Ha altatóra gondol, nem. Elvoltam Clarkkal, és nagyon sok pezsgőt ittunk. A pezsgőtől mindig elálmosodom.
Töltöttem két pohárral, és az egyiket odanyújtottam neki. Leültem, és hátrahajtottam a fejemet.
– Bocsásson meg – mondtam. – Egy kicsit fáradt vagyok. Minden két-három napban egyszer le kell ülnöm. Gyengeség, tudom, már meg próbáltam úrrá lenni fölötte, de már nem vagyok olyan fiatal, mint voltam. Mitchell halott.
Torkán akadt a lélegzet, és remegni kezdett a keze. Lehet, hogy el is sápadt. Nem tudtam volna megmondani.
– Halott? – suttogta. – Halott...
– Előfordul az ilyesmi. Mint Lincoln mondotta volt, egy ideig bolonddá lehet tenni az összes detektívet, és némely detektívet örök időkig, de nem lehet...
– Fogja be a száját! Fogja be rögtön! Mi az istent képzel, ki maga?
– Csak egy fickó, aki rettentően igyekszik, hogy eljusson oda, ahol valami jót tehet magának. Egy pasas, elegendő gyakorlattal és megértéssel, aki tudja, hogy maga valami csúnya lekvárba keveredett. És segíteni akarok magának, bár maga engem nem segít.
– Mitchell halott – mondta halk, fojtott hangon. – Nem akartam undok lenni. Hol?
– Elhagyatva találták a kocsiját egy olyan helyen, amit maga nem ismer. Los Penasquitos Canyonnak hívják. Kopár vidék. A kocsiban nem volt se ember, se bőrönd. Csupán egy üres kocsi, amely egy alig használt út szélén áll.
A poharába bámult, és ivott egy nagy kortyot.
– Maga azt mondta, hogy halott.
– Heteknek tűnik, de valójában csak néhány órája, hogy maga idejött, és a lábaim elé terítette Riót, hogy megszabadítsam Mitchell hullájától.
– De nem volt... akarom mondani, biztos, hogy csak álmodta...
– Hölgyem, ön hajnali háromkor szinte sokkos állapotban állított be ide. Leírta nekem, hol van a hulla, és hogyan fekszik egy széken a maga kis teraszán, így hát visszamentem magával, és azzal a végtelen elővigyázatossággal, amelyről oly nevezetes a szakmám, fölmásztam a tűzlépcsőn. Mitchell sehol, maga pedig alszik a kis ágyacskájában, altató tablettáinak ölelésében.
– Hagyja abba a színészkedést! – csattant fel. – Tudom, hogy mit szeretett volna: miért nem maga ölelgetett? Akkor talán nem lett volna szükségem az altatóra.
– Egyszerre egy dolgot, ha megengedi. És az első dolog az, hogy maga igazat mondott, amikor idejött. Mitchell csakugyan holtan feküdt az erkélyen. Miközben azonban maga idejött, és palimadarat csinált belőlem, valaki elvitte a hullát. Ez a valaki levitte a kocsijába, aztán

összecsomagolta a bőröndjeit, és levitte azokat is. Mindehhez időre volt szükség. És nemcsak időre. Alapos indítékra is. Na és ki az, aki megtesz ilyesmit, csupán azért, hogy megkímélje magát egy hulla bejelentésével járó kellemetlenségektől?
– Jaj, hallgasson már! – Fölhajtotta az italát, és félretette a poharat. – Fáradt vagyok. Megengedi, hogy lefeküdjek az ágyra?
– Ha nem veszi le a ruháját, akkor nem.
– Rendben van, levetkőzöm. Erre hajtott, nem igaz?
– Lehet, hogy nem fog magának tetszeni az az ágy. Ma éjjel Goble-t verték össze rajta. Egy Richard Harvest nevű bravó. Rendesen megkínozta a fiút. Ugye emlékszik Goble-ra? Az a pufók férfi, aki abban a kis fekete kocsiban követett minket tegnap este.
– Nem ismerek semmiféle Goble-t. És nem ismerek semmiféle Richard Harvestet. Honnan ismeri maga ezeket? És mit kerestek ezek a maga szobájában?
– A bérgyilkos rám várt. Miután hallottam, mi történt Mitchell kocsijával, előérzetem támadt. Még generálisoknak és más fontos embereknek is vannak előérzeteik. Miért ne lehetnének nekem is? A trükk csak az, hogy mikor higgyen neki az ember. Ma éjjel szerencsém volt. Hittem az előérzetemnek. A bérgyilkosnál revolver volt, nálam viszont feszítővas.
– Micsoda hatalmas, erős, verhetetlen férfi – mondta kesernyésen. – Nem érdekel az ágy. Levetkőzhetek már?
Odaléptem hozzá, fölrántottam és megráztam.
– Hagyja abba a hülyéskedést, Betty! Ha a gyönyörű fehér testére vágyom, nem-akkor fogom megkívánni, amikor éppen magának dolgozom! Tudni akarom, hogy mitől fél! Hogy az istenbe tegyek bármit is, ha ezt nem tudom? Csak maga mondhatja meg.
Zokogni kezdett a karjaim között!
A nőknek nagyon kevés védelem áll rendelkezésükre, de bizonyos előadásmód esetén elvannak azzal a kevéssel is.
Szorosan magamhoz öleltem.
– Sírjon csak, Betty, zokogjon. Csak rajta, én türelmes vagyok. Ha nem lennék az... nos, szóval, ha nem lennék türelmes...
Eddig jutottam. Szorosan, remegve tapadt hozzám. Fölemelte az arcát, és addig húzta lefelé a fejemet, amíg meg nem csókoltam.
– Van valakije? – kérdezte halkan az ajkaim közölt.
– Volt.
– De olyan valaki, aki más.
– Volt egyszer, egy rövid pillanatra. De az már nagyon régen történt.
– Tegyél magadévá! A tiéd vagyok, egészen a tiéd! Tegyél magadévá!

24

Arra ébredtem, hogy dörömbölnek az ajtón. Bambán kinyitottam a szemem. Betty olyan erősen kapaszkodott belém, hogy alig tudtam mozdulni. Gyengéden lefejtettem magamról a karjait. Még mindig mélyen aludt.
Kimásztam az ágyból, magamra kaptam egy fürdőköpenyt, és odamentem az ajtóhoz: nem nyitottam ki.
– Mi a baj? Alszom.
– Alessandro kapitány azonnal kéreti az irodájába. Nyisson ajtót!
– Sajnos, nem tehetem. Meg kell borotválkoznom, le kell zuhanyoznom, meg a többi.
– Nyissa ki az ajtót! Green őrmester vagyok.

– Ne haragudjon, őrmester, de nem tehetem. De a lehető legrövidebb időn belül ott leszek.
– Nővel van?
– Őrmester, az ilyen jellegű kérdések nem tartoznak a tárgyhoz. Ott leszek.
Hallottam, hogy lemegy a tornác lépcsőin. Hallottam, hogy valaki nevet.
– Hát ennek a pofának aztán van mit a tejbe aprítani. Kíváncsi lennék, hogy a szabadnapjait mivel tölti...
Hallottam, hogy eltávolodik a rendőrautó. Bementem a fürdőszobába) lezuhanyoztam, megborotválkoztam és felöltöztem. Betty még mindig a párnájába temetkezett. Néhány szót firkantottam egy cetlire, és a párnámra tettem. „A zsaruk látni akarnak. Mennem kell. Tudod, hol a kocsim. Itt a kulcs.”
Halkan kimentem, bezártam az ajtót, és megkerestem a bérgyilkos bérautóját. Az ilyen Richard Harvest-kaliberű végrehajtók nem izgatják magukat a slusszkulccsal. Egész készletet hurcolnak magukkal mindenféle kocsihoz.
Alessandro kapitány pontosan úgy nézett ki, mint az előző nap. Nyilván mindig ugyanúgy nézett ki. Egy idősebb, kőarcú, utálkozó tekintetű férfival volt.
A kapitány a fejével intett szokott székem felé. Bejött egy egyenruhás zsaru, és egy csésze kávét tett elém. Gúnyosan rám vigyorgott és kiment.
– Bemutatom Mr. Henry Kingsolvingot a karolinai Westfieldből, Marlowe. Észak-Karolinából. Nem tudom, hogyan talált ide, de idetalált. Azt állítja, hogy Betty Mayfield megölte a fiát.
Nem szóltam semmit. Nem volt mit mondanom. Belekortyoltam a kávéba. Túl forró volt, de egyébként jó.
– Adna nekem egy kissé bővebb tájékoztatást, Mr. Kingsolving?
– Ez kicsoda? – A férfi hangjának ugyanolyan éle volt, mint az arcának.
– Egy Philip Marlowe nevű magánnyomozó. Los Angeles környékén működik. Azért van itt, mert Betty Mayfield az ügyfele. Úgy tűnik, hogy önnek sokkal drasztikusabb elképzelései vannak Miss Mayfieldről, mint neki.
– Nekem semmiféle elképzelésem nincs róla, kapitány – mondtam. – Csak szeretném néha megszorongatni. Hízelgő rám nézve.
– Egy gyilkos nő hízelgő magára nézve? T ugatott rám Kingsolving.
– Nos, én nem tudtam, hogy gyilkos, Mr. Kingsolving. Számomra mindez újdonság. Lenne szíves elmesélni?
– Az a nő, aki Betty Mayfieldnek nevezi magát, ez volt a lánykori neve, a fiam, Lee Kingsolving felesége volt. Én sohase helyeseltem ezt a házasságot. Afféle háborús hülyeség volt. A fiam nyakcsigolyatörést szenvedett a háborúban, és a gerincoszlopa védelmére gyógyfűzőt kellett viselnie. A nő egy éjszaka levette róla a fűzőt, és addig heccelte, amíg a fiam rá nem vetette magát. A fiam, mióta hazajött a frontról, sajnos erősen ivott. Akkor is részeg volt. Megbotlott, és keresztülesett az ágyon. Bementem a szobába, és a nő éppen akkor próbálta visszatenni a fiamra a nyakgépet. A fiam ekkor már halott volt.
Szárazon, keményen, ellentmondást nem tűrő módon mondta el mindezt.
Alessandro kapitányra néztem.
– Készül erről felvétel, kapitány? Bólintott.
– Minden szóról.
– Rendben van, Mr. Kingsolving. Ha van még, én hallgatom.
– Persze hogy van. Westfieldben nagy befolyással rendelkezem. Enyém a bank, a vezető napilap és az ipar legnagyobb része! A westfieldi emberek a barátaim! A menyemet letartóztatták, gyilkosság vádjával bíróság elé állították, és az esküdtszék bűnösnek is nyilvánította.
– Az esküdtszék csupa westfieldiből állt, Mr. Kingsolving?

– Azokból. Természetesen!
– Nem tudom, uram, de nekem úgy tűnik, ez egy ember városa.
– Ne szemtelenkedjen, fiatalember!
– Bocsánat, uram. Befejezné?
– A mi államunkban van egy különleges törvény, és én kevéssé hiszek másfajta igazságszolgáltatásban. A védőügyvéd általában felmentő ítéletért folyamodik az esküdtszékhez... Az én államomban a bírónak az esküdtszék véleménye ellenére is joga van dönteni. A bíró szenilis volt. Élt a jogával. Miután az esküdtszék kimondta a lányra, hogy bűnös, a bíró hosszú beszédben kifejtette, hogy az esküdtszék nem mérlegelte kellőképpen azt a lehetőséget, hogy a fiam részeg dühében maga vette le a nyakgépét, hogy halálra rémítse a feleségét! Azt mondta, hogy az eset kapcsán annyi keserűség gyülemlett föl, amennyi csak lehetséges! Azt mondta, hogy az esküdtszék elmulasztotta kellő alapossággal mérlegelni azt a lehetőséget, hogy a menyem pontosan azt csinálta, amit csinált: megpróbálta visszatenni a fiamra a nyakgépet. Anullálta az esküdtszék ítéletét, és fölmentette a vádlottat! Én megmondtam a menyemnek, hogy megölte a fiamat, és nem fogom hagyni, hogy egy nyugodt helyet találjon ezen a földön. Ezért vagyok itt!
A kapitányra néztem. A semmibe meredt. Megszólaltam.
– Bármi is az egyéni meggyőződése, Mr. Kingsolving, Mrs. Lee Kingsolving, akit én mint Betty Mayfieldet ismerek, bíróság előtt állt, és felmentették. Maga gyilkosnak nevezte őt. Ez becsületsértés... Egymillió dollárra fogjuk perelni.
Szinte groteszk módon felkacagott.
– Maga vidéki senki! – Szinte üvöltött. – Abban a városban, ahonnan én jövök, magát sittre vágnák mint csavargót.
– Legyen egymillió-kétszázötvenezer – mondtam. – Én nem vagyok olyan értékes, mint a menye.
Kingsolving hirtelen Alessandro kapitányhoz fordult.
– Mi folyik itt? – ugatta. – Maguk itt mind szélhámosok?
– Kivel beszél, Mr. Kingsolving?
– Egy francot se érdekel, hogy ki maga – dühöngött Kingsolving. – Rengeteg szélhámos rendőr van.
– De nem árt előbb megbizonyosodni felőle, mielőtt szélhámosnak nevezi őket – mondta Alessandro, szinte derűsen. Aztán rágyújtott, kifújta a füstöt, *és* keresztülmosolygott rajta. – Nyugalom, Mr. Kingsolving. Maga szívbajos típus. A tünetei kedvezőtlenek. Az izgalom nagyon árt magának. Valamikor orvosnak készültem, csak aztán valahogy zsaru lett belőlem. Azt hiszem, a háború zökkentett ki.
Kingsolving felállt. Nyál csöppent az állára. Megköszörülte a torkát.
– Még nem hallotta a befejezést – vigyorogta.
Alessandro bólintott.
– A rendőrmunka egyik érdekessége, hogy az ember sose tudja semminek se a végét. Mindig túl sok az elvarratlan szál. Tulajdonképpen mit akar tőlem? Tartóztassak le valakit, akit a bíróság fölmentett, csak azért, mert maga nagymenő a karolinai Westfieldben?
– Megmondtam neki, hogy nem hagyok neki nyugtot – mondta dühösen Kingsolving. – A világ végére is követem. És gondoskodom róla, hogy mindenki megtudja, hogy ez a nő kicsoda!
– És kicsoda, Mr. Kingsolving?
– Egy gyilkos! Aki megölte a fiamat, és akit egy hülye bíró fölmentett!
Alessandro kapitány ebben a pillanatban teljes magasságával föléje tornyosult.
– Tűnjön el innen, jóember – mondta hidegen. – Untat! Éveim során már mindenféle szeméttel

találkoztam. A legtöbbje szegény, hülye hátsó udvari kölyök volt. Ez az első alkalom, hogy egy gazdag, befolyásos emberrel találkozom, aki éppen olyan hülye és veszélyes, mint egy tizenöt éves bűnöző. Lehet, hogy a magáé Westfield, itt, ebben a városban azonban egy szivarja sincs! Takarodjon innen, mielőtt letartóztatom azért, mert egy rendőrtisztet megakadályozott hivatása teljesítésében.

Kingsolving szinte tántorogva lépkedett az ajtóhoz, még a kilincsbe is belekapaszkodott, pedig tárva-nyitva volt az ajtó. Alessandro utánanézett. Lassan leült.

– Ez kemény volt, kapitány – szóltam.

– Az hát. Ha bármi, amit mondtam neki, arra készteti, hogy szembenézzen önmagával, már jó.

– Ez a fajta nem teszi. Elmehetek?

– Igen. Goble nem akar vádat emelni. Még ma visszautazik Kansasba. Majd megkapargatjuk egy kicsit ezt a Richard Harvestet, de mit érünk vele? Leültetjük egy kis időre, de van még száz másik, aki kapható az efféle munkára.

– És mit tegyek Betty Mayfielddel?

– Az a gyanúm, hogy már meg is tette – mondta fapofával.

– Addig nem, amíg nem tudom, mi történt Mitchellel – mondtam ugyanolyan fapofával.

– Csak annyit tudok, hogy eltűnt. Ez még nem rendőrségi ügy.

Felálltam. Egymásra néztünk. Kimentem.

25

Úgy aludt, mint egy kislány, hangtalanul, békés arccal. Egy pillanatig figyeltem, aztán rágyújtottam, és kimentem a konyhába. Miután föltettem a kávét az alumínium kávéfőzőben, visszamentem, és leültem az ágyra. A cetli meg a kocsi kulcsa még ott volt a párnán.

Gyengéden megráztam. Kinyitotta a szemét, hunyorgott.

– Hány óra van? – kérdezte kinyújtóztatva meztelen karjait. – Istenem, úgy aludtam, mint a bunda.

– Ideje, hogy felöltözzön. Föltettem egy kis kávét. Voltam a rendőrségen. Az apósa itt van a városban, Mrs. Kingsolving!

Hirtelen felállt, visszafojtott lélegzettel meredt rám.

– Alessandro kapitány, a helyi rendőrparancsnok egykettőre leépítette. Nem bánthatják magát. Emiatt volt az egész félelem?

– Elmondta... elmondta, hogy mi történt Westfieldben?

– Azért jött ide, hogy elmondja. Olyan dühös, hogy a saját torkát is átharapná. De kit érdekel? Ugye, nem tette meg?

– Nem – lobbant rám a tekintete.

– Az se számít, ha megtette. De ebben az esetben kevésbé boldogítana engem az elmúlt éjszakánk. Hogyan szagolta ki Mitchell?

– Véletlenül ott volt, vagy valahol a környéken. Úristen, hetekig tele voltak vele a lapok. Nem volt nehéz rám ismernie. Az itteni újságok nem hozták?

– Hozniuk kellett, már csak a szokatlan jogeset miatt is. De ha így volt is, én nem olvastam. Azt hiszem, kész a kávé. Hogyan kéri?

– Tisztán. Cukor nélkül.

– Nagyszerű. Nincs se kondenztejem, se cukrom. Miért nevezte magát Eleanor Kingnek? Nem, ne válaszoljon! Hülye vagyok. Az öreg Kingsolving ismeri a lánykori nevét.

Kimentem a konyhába, és mindkettőnknek kitöltöttem egy csésze kávét. Az ágyhoz vittem az övét, a magam csészéjével meg leültem egy székre. Találkozott a tekintetünk, s megint idegen

volt.
Letette a csészéjét.
– Ez jó volt. Elfordulna, amíg összekapom magamat?
– Persze. – Fölvettem az asztalról egy ponyvaregényt, és úgy tettem, mintha olvasnék. Valami magándetektívről szólt, akinek az volt minden titkos álma, hogy halott, kínzások nyomait viselő meztelen nőt akaszt a zuhanyozó csövére. Ekkor Betty már a fürdőszobában volt. A papírkosárba hajítottam a könyvet, nem lévén kéznél alkalmas pöcegödör. Aztán arra a gondolatra jutottam, hogy kétféle nővel szerelmeskedhet az ember. Olyanokkal, mint Helen Vermilyea, akik teljesen, abszolút kitárulkozással adják oda magukat, még csak nem is gondolnak a testükre. És vannak olyanok, akik félig öntudatlanul, egy kissé mindig vonakodva teszik. Eszembe jutott egy lány Anatole France egyik történetéből, aki ragaszkodott ahhoz, hogy levegye a harisnyáját. Úgy vélte, ha magán tartaná, kurvának erezné magát. Igaza volt.
Betty kijött a fürdőszobából, üdén, mint a frissen fakadt rózsa. A sminkje tökéletes volt, a szeme ragyogott, minden hajszála a helyén.
– Visszavinne a szállodába? Szeretnék beszélni Clarkkal.
– Miért, tán beleszeretett?
– Azt hittem, magába vagyok szerelmes.
– Az csak egy sikoly volt az éjszakában – mondtam. – Ne próbáljuk többnek venni, mint ami. Van még kávé a konyhában.
– Nem, köszönöm. Reggeli előtt nem. Maga még sose volt szerelmes? Arra gondolok, hogy akart-e már együtt lenni egy nővel mindennap, minden hónapban, minden évben?
– Menjünk.
– Hogyan lehet egy ilyen kemény férfi ilyen szelíd? – kérdezte csodálkozva.
– Ha nem lennék kemény, már nem élnék. Ha pedig sose lettem volna szelíd, nem érdemelném meg, hogy éljek.
Fölsegítettem a kabát ját, és kimentünk a kocsimhoz. Útközben a szálloda felé egy szót sem szólt. Mikor odaértünk, besiklottam a már ismerős parkolóhelyre, kivettem a zsebemből az öt összehajtott úticsekket, és odanyújtottam neki.
– Remélem, hogy utoljára adogatjuk ezeket oda-vissza – mondtam. – A végén még elrongyolódnak.
Rájuk nézett, de nem vette el.
– Úgy gondoltam, hogy ez a maga honoráriuma – mondta meglehetősen élesen.
– Ne vitatkozzék, Betty! Nagyon jól tudja, hogy nem fogadhatok el pénzt magától.
– Ma éjszaka óta?
– Semmi óta. Egyszerűen nem fogadhatom el. Ez minden. Nem tettem magáért semmit.
Nem válaszolt, így hát én folytattam:
– Most mihez kezd? Hová megy? Már biztonságban van.
– Fogalmam sincs. Majd kitalálok valamit.
– Szerelmes Brandonba?
– Talán.
– Brandon egy exgengszter. Lefizetett egy bérgyilkost, hogy elijessze Goble-t. A bérgyilkos kész volt arra, hogy megöljön engem. Igazán úgy gondolja, hogy szeretni tudna egy ilyen embert?
– A nő a férfit szereti. Nem azt, hogy kicsoda. Egyébként lehet, hogy nem is tudott róla.
– Isten áldja, Betty. Megadtam magának, ami csak tőlem telt, de ez mind nem volt elég.
Lassan kinyújtotta a kezét, és elvette a csekkeket.
– Szerintem maga bolond. Azt hiszem, maga a legbolondabb ember, akivel valaha is találkoztam.

Kiszállt a kocsiból, s gyors léptekkel eltávolodott, mint mindig.

26

Adtam neki időt, hogy elhagyja a hallt, és fölérjen a szobájába, aztán bementem a hallba, s Mr. Clark Brandont kértem a házi telefonon. Arra jött Javonen, és szigorúan rám pillantott, de nem szólt semmit.

Egy férfi szólt a telefonba. Kétségtelenül Brandon.

– Ön nem ismer engem, Mr. Brandon, bár egy liftben utaztunk tegnap reggel. A nevem Philip Marlowe. Los Angeles-i magánnyomozó vagyok, és Miss Mayfield barátja. Szeretnék beszélgetni önnel, ha rám tud szánni egy kis időt.

– Úgy rémlik, hallottam már valamit magáról, Marlowe. De éppen indulni készülök. Mit szólna ahhoz, ha hat óra tájban innánk valamit?

– Szeretnék visszamenni Los Angelesbe, Mr. Brandon! Nem tartom fel sokáig.

– Rendben van – mondta kelletlenül. – Jöjjön föl!

Ő nyitott ajtót, a magas, nagydarab, kitűnő kondícióban lévő izmos férfi, aki nem volt se lágy, se kemény. Nem nyújtott kezet. Félreállt, én bementem.

– Egyedül van, Mr. Brandon?

– Persze. Miért?

– Nem szeretném, ha rajtunk kívül más is hallaná, amit el akarok mondani.

– Hát akkor mondja, essünk túl rajta.

Leült egy székre, a lábait egy puffra helyezte. Aranyszopókás cigarettáját arany öngyújtóval gyújtotta meg. Nagymenő.

– Először egy Los Angeles-i ügyvéd megbízásából jöttem ide, azért, hogy kövessem Miss Mayfieldet, megállapítsam, hová megy, aztán jelentsem. Nem tudtam, mi a célja a dolognak, az ügyvéd azt állította, hogy ő sem tudja. Csak annyit mondott, hogy egy befolyásos washingtoni irodát képvisel.

– Tehát követte. És?

– Megismerkedett Larry Mitchellel vagy azővele, és Mitchell valamivel zsarolta.

– Nőkkel ezt időnként megteszi – mondta hidegen Brandon, – Ebben specialista.

– De már nem teszi többé, ugye? Hideg, üres tekintettel nézett rám.

– Hogy érti?

– Nem csinál többé semmit. Nem él.

– Hallottam, hogy kijelentkezett, és elment a kocsijával. Mi közöm nekem ehhez?

– Nem kérdezi, honnan tudom, hogy Mitchell már nem él?

– Nézze, Marlowe! – Ráérős mozdulattal leverte a hamut a cigarettájáról. – Lehet, hogy nem érdekel. Mondja meg, mit akar tőlem, vagy tűnjön el.

– Összeakadtam egy Goble nevű férfival is, aki azt mondta, hogy Kansas City-beli magánnyomozó, és volt egy névjegye, ami vagy bizonyította ezt, vagy sem. Goble sokat untatott. Állandóan a sarkamban volt. Állandóan Mitchellről beszélt. El nem tudtam képzelni, mi után szaglászik. Aztán egyik nap ön a recepciónál kapott egy névtelen levelet. Újra meg újra elolvasta. Megkérdezte a portást, hogy ki hagyta ott a levelet. A portás nem tudta. Maga még az üres borítékot is kihalászta a papírkosárból. És amikor beszállt a liftbe, nem látszott boldognak.

Brandon kezdett kevésbé elégedettnek látszani. A hangjában él volt.

– Maga túlságosan kíváncsi! Gondolt már erre?

– Csacsi kérdés. Hogyan élnék meg különben?

– Jobb, ha elmegy innen, amíg még tud járni. Ránevettem, és ettől igazán begurult. Talpra ugrott,

s hosszú léptekkel elindult felém.
– Nézze, fiacskám! Én elég nagyfiú vagyok ebben a városban. Nem tűröm, hogy ilyen senkik erőszakoskodjanak velem! Kifelé!
Felálltam.
– Bocsánat. Abban voltam, hogy négyszemközt elintézhetjük. Nehogy azt higgye, hogy meg akarom zsarolni, mint Goble tette! Én éppen ilyen dolgokat nem teszek. De ha kidob, anélkül, hogy meghallgatna, el kell mennem Alessandro kapitányhoz. Ő meg fog hallgatni.
Fenyegetően állt egy hosszú pillanatig. Aztán egy érdekes mosolyszerűség jelent meg az arcán.
– Szóval, ő meg fogja hallgatni. Na és akkor mi van? Egy telefonomba kerül, hogy áthelyezzék innen.
– Na, nem! Alessandro kapitányt nem. Nem az a gyűrődős fajta. Szigorúan bánt Henry Kingsolvinggal is ma reggel. Pedig Henry Kingsolving sem az az ember, aki hozzászokott, hogy bárhol bárki is szigorúan bánjon vele.
– Jézusom – mondta, még mindig vigyorogva. – Valamikor ismertem olyan fiúkat, mint maga. Olyan régóta élek itt, hogy már elfelejtettem. Még léteznek ilyenek? Rendben van, hallgatom.
Visszaült a székébe, egy dobozból egy újabb aranyvégű cigarettát vett elő, és rágyújtott.
– Rágyújt?
– Nem, köszönöm. Ezt a fiút, ezt a Richard Harvestet, azt hiszem, hiba volt fölfogadni. Nem elég jó erre a munkára.
– Közel sem elég jó, Marlowe. Közel sem. Csak egy kis szadista, így van ez, ha az ember kijön a gyakorlatból. Elveszti az ítélőképességét. Anélkül is elijeszthette volna Goble-t, hogy egy ujjal hozzáérjen. Na és az, hogy odavitte a maga szobájába, kész röhej! Micsoda amatőr! Most nézze meg a fiút! Többé nem használható semmire. Iszik valamit?
– Nem egészen így gondoltam, Brandon. Hagyja, hogy befejezzem. Amikor megismerkedtem Betty Mayfielddel, azon az éjszakán, amikor maga kihajította Mitchellt az Üvegpalotából, és hozzátehetem, nagyon ügyesen csinálta, Betty odajött hozzám a Rancho Descansadóba. Azt hittem, ez egyike a maga üzleteinek. Betty azt mondta, hogy Mitchell holtan fekszik egy széken az erkélyén. Nagy dolgokat ajánlott azért, hogy csináljak valamit a hullával. Átjöttem ide, de az erkélyen nem volt egy fia halott sem. Másnap reggel az éjszakai garázsmester elmondta nekem, hogy Mitchell a kocsijával és kilenc bőrönddel együtt elment. Mitchell kifizette a számláját, sőt a szobáját még egy hétre előre is. Ugyanaznap megtalálták az üres kocsit, a Los Penasquitos Canyonban. Se bőröndök, se Mitchell.
Brandon keményen nézett rám, de nem szólt semmit.
– Miért nem merte Betty Mayfield elmondani nekem, hogy mitől fél? Azért, mert gyilkosság vádjával állt bíróság előtt Westfieldben, és egy bíró, akinek abban az államban joga van hozzá, megváltoztatta az esküdtszék ítéletét. Henry Kingsolving, Betty férjének az apja azonban kijelentette, hogy bárhová is megy, követni fogja, és nem hagy neki nyugtot. Betty talál egy hullát az erkélyen. Ha a zsaruk nyomozni kezdenek, feltárul az egész történet. Betty fél, és össze van zavarodva. Nem hiszi, hogy másodjára is szerencséje lehet. Végtére is az esküdtszék halálra ítélte.
– Mitchell a nyakát törte – mondta Brandon halkan. – Kiesett az erkélyem korlátján. Betty nem törhette ki Mitchell nyakát. Jöjjön ki ide. Megmutatom magának.
Kimentünk a tágas, napsütötte teraszra. Brandon odament a korláthoz, én áthajoltam fölötte, lenéztem, és pontosan magam alatt egy széket láttam Betty Mayfield erkélyén.
– Ez a fal nem nagyon magas – mondtam. – Nem elég magas ahhoz, hogy biztonságos legyen.
– Egyetértek – mondta Brandon nyugodtan. – Most tételezzük fel, hogy Mitchell itt állt – odaállt háttal a korlátnak, aminek a teteje alig ért a dereka közepéig. – Mitchell szintén magas ember

volt. Piszkálta Bettyt, hogy közeledjen, hogy elkaphassa. Betty jól megtaszította, mire Mitchell átesett a korláton. És Mitchell történetesen úgy esett, hogy kitörte a nyakát. Betty férje pedig pontosan így halt meg. Furcsa, hogy ezek után pánikba esett?
– Nem vagyok biztos abban, hogy bárkit is hibáztatok, Brandon. Még magát sem.
Arrébb lépett a korláttól, kinézett a tengerre, és egy pillanatig hallgatott. Aztán megfordult.
– Hacsak azért nem – mondtam –, hogy eltüntette Mitchell hulláját.
– Hogy az istenbe tehettem volna?
– Maga egyebek között horgászember. Lefogadom, hogy pontosan itt, ebben a lakásban van egy hosszú, erős kötele. Maga erős ember is. Le tudott mászni Betty erkélyére, megkötötte a kötelet Mitchell hóna alatt, és volt annyi ereje, hogy leengedje őt a földre a sövény mögé. Kivette Mitchell zsebéből a kulcsát, átment a szobájába, összecsomagolta a holmiját, és a liften vagy a tűzlépcsőn levitte a garázsba. Ez három forduló lehetett. Magának nem túl sok. Aztán kivitte a kocsit a garázsból. Valószínűleg tudta, hogy az éjszakai garázsmester kábítós, és ha ő tudta, hogy maga tud erről, nem beszélhetett. Ez hajnaltájban történt. Maga ezután a kocsival annyira megközelítette a helyet, ahol Mitchell feküdt, amennyire csak tudta, berakta a hullát, és elhajtott a Los Penasquitos Canyonba.
Brandon keserűen felkacagott.
– Szóval ott vagyok a Los Penasquitos Canyonban egy kocsiban egy hullával és kilenc bőrönddel. Hogyan keveredek ki onnan?
– Helikopteren.
– És ki vezeti?
– Maga. Egyelőre még nem nagyon ellenőrzik a helikoptereket, de nemsokára megteszik, mert egyre több lesz belőlük. Előre elintézhette, hogy odahozzanak egyet magának a Los Penasquitos Canyonba, és szerezhetett valakit, aki elfuvarozta a pilótát. Egy olyan pozícióban lévő ember, mint maga, Brandon, szinte bármit megtehet.
– Na és aztán?
– Berakta Mitchell tetemét és kilenc bőröndjét a helikopterbe, kirepült a tenger fölé, beledobta a hullát meg a bőröndöket, aztán visszahúzott. Csinos, tiszta, jól szervezett munka volt.
Brandon rekedtes hangon felnevetett, túlságosan is rekedtesen. Kényszeredett hangzása volt.
– Maga tényleg azt hiszi, olyan hülye vagyok, hogy megteszem mindezt egy lányért, akivel csak most találkoztam?
– Ugyan. Gondolja át még egyszer, Brandon! Saját magáért tette. Elfeledkezik Goble-ról! Az a kis alak Kansas Cityből jött! És maga is!
– És mi van, ha igen?
– Semmi. Vége a vonalnak. Goble nem szórakozásból jött ide. És nem Mitchellt kereste, bár ismerte. Ők ketten úgy hitték, hogy aranybányára bukkantak. Maga volt az aranybánya. Mitchell azonban meghalt, és Goble megpróbálta egyedül folytatni. Mintha egy légy csiklandozta volna a tigris bajszát. De lenne szíves megmagyarázni, hogyan esett le Mitchell a teraszáról? Hiányzik magának, hogy utánanézzenek a múltjának? Ami olyan ködös, hogy a rendőrség azt hiszi majd, hogy maga lökte át Mitchellt a korláton? És ha nem tudják is bebizonyítani, mi lenne magával ezek után Esmeraldában?
Halk lépésekkel fel-alá sétált a teraszon. Odaállt elém, arca tökéletesen kifejezéstelen volt.
– Megölhettem volna magát, Marlowe. De az itt töltött évek során valahogy nem vagyok már az a régi fiú, aki voltam. Valóban, nem tudtam másként védekezni, mint hegy megölöm. Mitchell az emberiség alja volt, nők zsarolója. Lehet, hogy maga egész jól következtette a történteket, de nem bánom. És van még egy lehetőség, higgyen nekem, csak egy lehetőség, hogy beleestem Betty Mayfieldbe. Nem várom, hogy elhiggye, de azért még lehetséges. Szóval, mennyi?

– Miért mennyi?
– Azért, hogy ne menjen a zsarukhoz.
– Már mondtam, hogy semmi. Csak tudni akartam, hogy mi történt. Nagyjából igazam volt?
– Halálpontosan, Marlowe. Beletalált. Még el is kaphatnak miatta.
– Lehet. Én most eltűnök a képből. Amint mondtam, szeretnék visszamenni Los Angelesbe. Talán megbíz valaki valami olcsó kis munkával. Meg kell élnem, nem?
– Hajlandó kezet fogni velem?
– Nem. Maga bérgyilkost fogadott.
– Nem gondoltam, hogy bárkit is megöl az a hülye.
– Maga bérelte föl.

27

Mikor kiszálltam a liftből, Javonen már várt rám.
– Jöjjön be a bárba! – mondta. – Beszélni akarok magával.
Bementünk a bárba, ami abban az időpontban nagyon csendes volt. Leültünk egy sarokasztalhoz.
– Ugye, utál engem? – kérdezte halkan Javonen.
– Nem. Magának megvan a munkája. Nekem is. Az enyém zavarja magát. Nem bízik bennem. Ettől még nem utálom.
– Megpróbálom megóvni a szállodát. Maga kit próbál megóvni?
– Én sose tudom. Gyakran, amikor tudom, nem tudom, hogy hogyan. Csak lődörgök ide-oda, és feltűnést keltek. Gyakran teljesen hasznavehetetlen vagyok.
– Én is így hallottam, Alessandro kapitánytól. Ha nem vagyok indiszkrét, mennyit keres ezzel a munkával?
– Hát ez nem volt egészen szokványmunka, őrnagy. Ami a tényeket illeti, nem kerestem semmit.
– A szálloda ötezer dollárt fog fizetni magának azért, mert megóvta az érdekeit.
– A szálloda Mr. Clark Brandont jelenti. – Feltételezem. Ö a góré.
– Egész csinosan hangzik, ötezer dollár. Nagyon szépen. Útközben Los Angeles felé a fülembe cseng majd. – Fölálltam.
– Hova küldjem a csekket, Marlowe?
– A rendőrök önsegélyező alapja bizonyára örülne neki. A zsaruk nem keresnek jól. Ha bajban vannak, az alaphoz kell fordulniuk. Igen, azt hiszem, az alap nagyon hálás lenne magának.
– Maga nem?
– Maga őrnagy volt a katonai elhárításnál. Nyilván nagyon sok lehetősége volt a panamázásra. Én viszont a magam módján csinálom tovább.
– Figyeljen ide, Marlowe. Maga egy kötözni való bolond. Akarom mondani, hogy...
– Tartsa meg magának, Javonen. Figyelmes hallgatóságra fog találni. És sok szerencsét.
Kimentem a bárból, és beültem a kocsimba. Elhajtottam a Rancho Descansadóhoz, összecsomagoltam, és az irodánál megálltam, hogy kifizessem a számlákat. Jack és Lucille a szokásos helyén fogadott. Lucille rám mosolygott.
– Nincs számla, Mr. Marlowe. Utasítottak. És elnézését kérjük az éjszaka történtekért. Bár azt hiszem, ezzel nem sokra megy – mondta Jack.
– Mennyi lenne a számla?
– Nem sok. Tizenkettő ötven.
Letettem a pénzt a pultra. Jack ránézett, és összeráncolta a homlokát.
– Mondtam, hogy nincs számla, Mr. Marlowe.
– Miért nincs? Elfoglaltam a szobát.

– Mr. Brandon...
– Vannak emberek, akik sohasem tanulnak... Örültem, hogy megismerhettem magukat. Kérek erről egy nyugtát. Elszámolható.

28

Nem mentem többel, mint száznegyvennel Los Angeles felé. Na, jó, mondjuk egyszer-kétszer tartottam a százhatvanat is néhány másodpercig. Visszatérve a Yucca Avenue-ra, beállítottam az Oldsot a garázsba, és megnéztem a levélszekrényemet. Semmi. Mint rendesen. Fölmásztam a falépcsők hosszú során, és kinyitottam az ajtómat. Minden ugyanolyan. A szoba poros, fojtogató és személytelen, mint mindig. Kinyitottam néhány ablakot, és kimentem a konyhába, hogy keverjek egy italt. Leültem a heverőre, és a falat bámultam. Bárhová mentem is, bármit csináltam is, ide térek vissza. Egy semmitmondó ház semmitmondó szobájának üres fala elé.

Anélkül, hogy belekortyoltam volna, az éjjeliszekrényre tettem a poharat. Az alkohol nem segít. Semmi sem segít, csak a belső tartás. Az nem kér semmit senkitől.

Megszólalt a telefon.

– Marlowe!

– Mr. Philip Marlowe?

– Igen.

– Párizs keresi. Mr. Marlowe. Kérem, tegye le, nemsokára kapcsolom.

Lassan letettem a telefont, és észrevettem, hogy remeg a kezem. Túl gyorsan hajtottam, túl keveset aludtam.

Negyedórán belül jött a kapcsolás.

– Párizs van a vonalban, uram! Kattanás.

– Linda vagyok. Linda Loring. Emlékszel még rám, kedves?

– Hát azt hiszed, elfelejthetlek?

– Hogy vagy?

– Fáradtan, mint mindig. Most fejeztem be egy nagyon fárasztó ügyet. És te hogy vagy?

– Magányosan. Hiányzol. – Hogy miket tud mondani... – Megpróbáltalak elfelejteni. Nem voltam rá képes. Csodásán szerettük egymást.

– Annak már másfél éve. És csak egyetlen éjszaka volt – éreztem, hogy kissé kiszárad a torkom.

– Hű voltam hozzád. Nem tudom, miért, hiszen a világ tele van férfiakkal. De én hű maradtam hozzád.

– Én nem voltam hű hozzád, Linda. Nem hittem, hogy látlak még egyszer az életben. Nem tételeztem föl, hogy te hűséget vársz tőlem.

– Ezt nem is vártam. Nem. Csak azt igyekszem valahogy elmondani, hogy szeretlek. Kérlek, vegyél feleségül. Akkor azt mondtad, fél évig se tartana. De miért ne próbálnánk meg? Ki tudja, talán örökké tartana. Kérlek! Mit tegyen egy nő azért, hogy megszerezzen magának egy férfit, akit akar?

– Nem tudom. Még azt se tudom, honnan tudja egy nő, hogy akar egy férfit. Két különböző világban élünk. Te gazdag vagy, aki megszokta a jólétet. Én megfáradt pasas vagyok, bizonytalan jövővel. Az apád bizonyára azt mondaná erre, hogy még az ágybéli munkára sem vagyok jó.

– Te nem félsz az apámtól. Te nem félsz senkitől. Csak a házasságtól. Az apám első látásra fel tudja mérni az embereket. Kérlek, kérlek, kérlek! A Ritzben lakom. Azonnal küldök neked egy repülőjegyet.

Nevettem.

– Te küldesz jegyet nekem? Hát mit gondolsz, miféle fiú vagyok? Én küldök jegyet neked! És addig lesz időd meggondolni magad.
– De kedvesem. Nincs szükségem arra, hogy te küldj... Nekem van...
– Persze, ötszáz repülőjegyre is van pénzed. De ez az én jegyem lesz, érted? Fogadd el, vagy ne is gyere.
– Megyek, kedvesem. Megyek! ölelj a karodba, ölelj szorosan. Nem akarlak birtokolni! Csak szeretni akarlak.
– Itt leszek. Én mindig itt vagyok.
Egy kattanás, aztán egy berregő hang, és megszakadt a vonal.
A pohárért nyúltam. Körülnéztem az üres szobában, de már nem volt üres. Volt benne egy hang, és egy karcsú, sudár, szeretni való nő. Sötét haja szétterült a párnán. Egy asszony lágy, kedves illata, egy nő, aki szorosan hozzád tapad, az ajka lágy és hívogató, a szeme félig lehunyva.
Megint csöngött a telefon.
– Tessék – szóltam bele.
– Clyde Umney vagyok, az ügyvéd. Azt hiszem, nem kaptam magától semmiféle kielégítő jelentést. Nem azért fizetem, hogy szórakozzon! Pontos és részletes jelentést akarok a tevékenységéről, méghozzá azonnal. Teljes részletességgel tudni akarom, mit csinált azután, hogy visszament Esmeraldába.
– Szórakoztam egy kicsit, a magam szakállára. Fülsértően robbant a hangja.
– Részletes jelentést kérek magától, azonnal. Különben gondoskodom róla, hogy elbúcsúzhasson az engedélyétől!
– Tanácsolok magának valamit, Mr. Umney. Menjen az édesanyja örömébe!
Valamiféle dühös ordítás hallatszott, miközben letettem, de az is lehet, hogy elképedt nyikorgás volt. De amint letettem, szinte azon nyomban újból csörögni kezdett.
Alig hallottam. A levegő tele volt muzsikával.

A fecsegő férfi

1

Valamivel négy után szabadultam az esküdtszékről, akkor fogtam magam, és a hátsó lépcsőn fölsettenkedtem Fenweather irodájába. Fenweather, az államügyész komoly férfiú volt, az arca finom vonású, a halántéka pedig éppen úgy őszült, ahogyan azt a nők szeretik.
– Szerintem hittek magának – mondta az asztalán fekvő tollal babrálva. – Még az is előfordulhat, hogy délután már Manny Tinnent vádolják a Shannon-gyilkossággal. Ha így lesz, ajánlom, hogy attól a pillanattól kezdve ügyeljen a bőrére.
Ujjaimmal végigmorzsolgattam egy cigarettát, majd ajkaim közé vettem.
– Ne állítson rám senkit, Mr. Fenweather! Elég jól ismerem ennek a városnak a sikátorait, a maga emberei meg amúgy sem kísérgethetnének olyan közelről, hogy hasznukat vehetnem.
Kibámult az egyik ablakon.
– Mennyire ismeri Frank Dorrt? – kérdezte anélkül, hogy rám nézett volna.
– Kisszerű politikus. Hozzá kell fordulni, ha játékbarlangot vagy kuplerájt akar nyitni az ember...
– Helyes – mondta hirtelen, és felém fordította a fejét.
– Sokan meglepődtek, hogy most Tinnenre jár rá a rúd – folytatta halkabban. – Ha Frank Dorrnak érdekében állt, hogy megszabaduljon Shannontól, annak a bizottságnak a góréjától, amelytől állítólag a koncessziókat kapja, akkor elképzelhető, hogy meg is próbálkozott vele.

Nekem egyébként azt mondták, hogy Manny Tinnennel is voltak ügyletei. A maga helyében én legalább az egyik szememet ezen a Dorron tartanám.
Elvigyorodtam.
– Én csak egyetlen ember vagyok – mondtam. – Frank Dorr pedig nagyon sok helyen otthon van. De azért megteszem, ami tolom telik.
Fenweather felállt, és az asztal fölött felém nyújtotta a kezét.
– Két napig nem leszek a városban – mondta. – Ha ez a vádemelés keresztülmegy, ma este indulok. Legyen óvatos... és ha bármi történne, keresse meg Bernie Ohlsot, az ügyészség főfelügyelőjét.
– Jó.
Kezet fogtunk, aztán kijöttem, elhaladtam egy fáradtnak látszó leányzó melleit, aki tarkójának egyik elszabadult hajtincsét tekergette ujja köré. Felnézett rám, és fáradt mosolyban részesített.
Fél öt után egy-két perccel értem vissza az irodámba. A kis fogadóhelyiség folyosóra nyíló ajtaja előtt megálltam néhány másodpercre, aztán benyitottam és beléptem. Természetesen senki sem volt odabent, csak az avítt, vörös kanapé, két szék, egy tenyérnyi szőnyeg és egy kisasztal, azon pedig néhány régi képeslap. A fogadóhelyiséget a kuncsaftok számára hagytam nyitva. Hadd jöjjenek be, üljenek le és várjanak. Ha egyáltalán jön kuncsaft.
Keresztülmentem a helyiségen, s kinyitottam az irodámba nyíló ajtózárát. Az ajtón ez állt:

PHILIP MARLOWE
MAGÁNNYOMOZÓ

Lou Harger egy kárpitozatlan széken ült. Kanárisárga kesztyűs kezében egy sétabot kampóját szorongatta, fején, egész a tarkójára tolva, egy zöld, pörgekarimás kalap. A kalap alól olajosán sima, fekete haj hullott alá, s nőtt le mélyen a nyakszirtjére.
– Adj' isten. Épp magát várom – mondta, *s* bágyatagon elmosolyodott.
– Nocsak, Lou! Hogy kerülsz ide?
– Nyilván nem volt bezárva az ajtó. Vagy talán volt nálam egy kulcs, ami passzolt a zárba. Baj?
Megkerültem az íróasztalt, és leültem a forgószékbe. A kalapom az asztalra tettem, az egyik hamutartóból kivettem egy buldogorrú pipát, és nekifogtam megtömni.
– Amíg csak te jössz be így, semmi vész – mondtam. – Bár abban a hitben voltam, hogy jobb a záram.
Telt, vörös ajkaival rám mosolygott. Nagyon jóképű srác volt.
– Vállal még melót?
– Vállalok, ha akad nekemvaló.
Rágyújtottam a pipára, hátradőltem, s mereven bámultam Lou világos olajbarna arcát, egyenes, sötét szemöldökét. Sétabotját az íróasztalra tette, sárga kesztyűit az üveglapon csattogtatta. Ajkait hol beszívta, hol lebiggyesztette.
– Volna egy kis bulim a maga számára. Nem főnyeremény. De egy szódavízrevalót kihozhat belőle. Ma este bedobom magam a Las Olindasban – mondta. – Canales krimójában.
– Zöld a lámpa?
– Aha... Azt hiszem, szerencsém lesz... És szeretném, ha lenne mellettem egy stukkeres muki.
A legfelső fiókból elővettem egy csomag bontatlan cigarettát, és odacsúsztattam elé.
– Mi az ábra?
Kinyitotta a dobozt, félig kipöckölt egy cigarettát, azt bámulta. Volt valami a modorában, ami nem tetszett.
– Már egy hónapja takarékon vagyok. Nem kerestem annyit, amennyivel kedvére flangálhat az ember a városban. Az ítélet hatálytalanítása óta nagyon rám szállt az óberhé.

– A működési engedély itt sem kerül többe, mint máshol – szóltam közbe. – És itt legalább az egészet ugyanannak a cégnek tejeli le az ember.
Lou Harger ajkai közé biggyesztett egy cigit.
– Igen, Frank Dorrnak – morogta. – Annak a dagadt, rohadt vérszopónak!
Nem szóltam semmit. Kinőttem már abból a korból, amikor az embert még szórakoztatja, ha olyasvalakit szid, aki ellen úgysem tehet semmit.
– Bizonyos értelemben kész röhej – mondta Lou a füstfelhőn át. – Canales vett egy új kereket... valamelyik panamistától a seriff hivatalában. Elég jól ismerem Pinót, Canales főkrupiéját. Ugyanarról a pörgettyűről van szó, amit tőlem zabráltak el. Meg van buherálva... és én tudom, hogyan.
– Canales meg nem... – bólogattam. – Tőle távol áll az ilyesmi.
Lou nem nézett rám.
– Egész rendes kis csődület szokott lenni nála – mondta. – Van egy kis táncparkett meg egy öttagú mexikói banda. Az ürgék táncolnak egyet, aztán máris mennek vissza eret vágatni magukon.
– Na és te mit teszel? – kérdeztem.
– Nevezhetjük éppenséggel szisztémának *is* – mondta halkan, és hosszú szempillái alól rám nézett.
Elfordítottam róla a tekintetemet, és körüljárattam a szobán. Rozsdavörös szőnyeg, reklám falinaptár, zöld iratszekrény, rajta rádió, a sarokban egy fogas, néhány szék, az ablakokon tüllfüggönyök. A függönyök szegélye elkoszolódott a huzatban való libegéstől. Egy kései napsugárpálca hevert keresztben az íróasztalon, s mutatott rá, milyen poros.
– Szóval, ha jól látom az ábrát – mondtam –, arról van szó, hogy szerinted a rulettkerék meg van spécizve, és te annyit fogsz nyerni, hogy Canales bepipul. Ezért azt szeretnéd, ha lenne egy testőröd. Az én fülemnek ez egy kicsit flúgosan hangzik.
– Nincs ebben semmi flúg – felelte Lou. – Minden rulettkerék hajlamos arra, hogy egy bizonyos ritmus szerint működjön. És ha az ember nagyon jól ismeri...
Elmosolyodtam, megvontam a vállam.
– Lehet, de ez engem nem érdekel. Nem ismerem annyira a rulettet. Különben sem ez a lényeg.
– Hanem? – kérdezte Lou alig hallhatóan.
– Nem rajongok a gorilláskodásért... de talán ez sem a lényeg. Ha jól látom, nekem azt kell eljátszanom, hogy azt hiszem, tiszta a játék. Tegyük fel, hogy ezt mégsem hiszem, átverlek, és bíróság elé kerülsz. Vagy tegyük fel, én mégis hiszem, csak éppen Canales nem, és begurul.
– Épp ezért van szükségem egy stukkeres gyerekre – felelte Lou szoborszerű mozdulatlanságban, csupán az ajkait mozgatva.
– Lehet, hogy elég kemény gyerek vagyok egy ilyen melóra, bár efelől nem vagyok biztos – mondtam őszintén –, de ez még mindig nem az a része a dolognak, ami izgat.
– Spongyát rá – mondta Lou. – Nekem már az is elég hervasztó, hogy maga begyulladt.
Mosolyogtam még egy darabig, figyeltem, hogy babrálnak sárga kesztyűi az asztal lapján.
– Te vagy a legutolsó ember a világon, aki képes arra, hogy így szakítson le nagy dohányt – mondtam lassan. – És én lennék a világon a legutolsó, aki odaáll a hátad mögé, miközben csinálod.
– Értem – mondta Lou. Cigarettájáról egy kis hamu esett az íróasztalra. Lehajtotta a fejét, hogy lefújja, majd úgy folytatta, mintha valami vadonatúj témáról lenne szó.
– Velem lesz Miss lenn is. Magas, vörös, príma töltöttgalamb. Valamikor fotómodell volt. Ő fogja lekötni Canalest, hogy ne lihegjen a nyakamba. Szóval, megmalmozzuk. Gondoltam, elmondom magának.

Egy percig hallgattam.
– Te tudod a legjobban, hogy épp most tálaltam ki a bíróságon. Elmondtam, hogy úgy láttam, Manny Tinnen hajolt ki abból a kocsiból, és ő vágta el a kötelet Art Shannon csuklóján, miután ólommal telepumpál tan kilökték az úttestre.
Lou halványan rám mosolygott.
– Most, hogy elintézték, könnyebb sora lesz a nagymenő panamistáknak, azoknak, akik elhappolják a koncessziókat, de nem mutatkoznak a nyílt színen. Azt mondják, Shannon becsületes hapsi volt, és a bizottságot is kordában tartotta. Hányinger, ahogy kicsinálták.
Megráztam a fejemet. Erről nem akartam társalogni.
– Canales körül mindig lebzsel egy rakás bravó – mondtam. – És talán a pasas nem is bukik a vörösökre.
Lou lassan felállt, kezébe vette a sétabotját. Mereven bámulta egyik sárga ujjhegyét. Az arca szinte álmatag volt. Botját lóbálva indult el az ajtó felé.
– Hát – mondta vontatottan –, majd benézek valamikor.
Megvártam, amíg a kilincsgombra teszi a kezét, csak akkor szólaltam meg.
– Nem szeretném, ha fasírtban válnánk el, Lou. Ha olyan nagy szükséged van rám, benézek a Las Olindasba. Pénzt viszont nem fogadok el érte, és a mennybélire kérlek, ne bámulj rám többet, mint amennyit feltétlenül kell.
Lassan megnyalta ajkait, nem nézett a szemembe.
– Kösz, cimbora! Rettentően vigyázok majd! Kiment, sárga kesztyűje eltűnt az ajtófélfa mögött.
Jó öt percig üldögéltem még mozdulatlanul, amíg teljesen át nem tüzesedéit a pipám. Letettem, ránéztem a karórámra, s fölálltam, hogy bekapcsoljam a rádiót. A hangszóróból egy harang utolsó kondulása hallatszott, majd megszólalt egy férfihang.
– Szokásos kora esti hírösszeállításunkat hallják. A mai délután egyik fontos eseménye volt, hogy az esküdtszék vádat emelt Maynard J. Tinnen ellen. Tinnen jól ismert, befolyásos ember a városházán, emellett nagyvilági férfi. A vádindítvány, amely számos barátját megdöbbentette, csaknem teljes egészében azon a tanúvallomáson alapul, amelyet...
Éles hangon megszólalt a telefonom.
– Egy pillanat türelmet kérek, Mr. Femveather keresi – mondta a fülembe egy kimért női hang.
Fenweather nyomban meg is szólalt.
– Vádindítvány elfogadva. Vigyázzon a srácra.
Mondtam neki, hogy épp most hallottam a rádióban. Beszéltünk még egy kurta percig, aztán letette, mondván: azonnal indulnia kell, hogy elérje a gépét.
Megint hátradőltem, és hallgattam tovább a rádiót, de nemigen figyeltem oda. Arra gondoltam, mekkora ökör ez a Lou Harger...

2

A keddi naphoz képest elég jó ház volt, de nem táncolt senki. Tíz körül az öttagú banda elunta, hogy tovább erőltesse a rumbákat, amelyekre senki sem figyelt. A marimbás ledobta az ütőit, és benyúlt a széke alá a pohárért. A többi cigarettára gyújtott, s üldögélt unottan.
Jómagam fél könyékkel támaszkodtam a bárpultra, amely a helyiségnek ugyanazon az oldalán volt, mint a zenekar dobogója. Egy tequilás pohárkával karikákat rajzolgattam a pult tetejére. Minden figyelmem a három rulettasztal egyikére, a középsőre összpontosult.
A mixer a pult másik oldaláról odahajolt hozzám.
– Az a lángoló fejű madár megkopasztja őket – mondta.
Anélkül, hogy ránéztem volna, bólintottam.

A vörös hajú lány valóban magas volt. A mögötte álló emberek feje között ki is látszott. Lou Harger előkelő formájú fejét láttam mellette. Úgy rémlett, mindenki állva játszik.
– Nem száll be? – kérdezte a mixer.
– Kedden soha. Egy keddi napon egyszer rám járt egy kicsit a rúd.
– Vagy úgy... Mondja, maga szereti ezt a piát? – Ittam még egy kis tequilát, és elhúztam a számat.
– Létezik, hogy valaki szántszándékkal találta ki ezt a löttyöt?
– Ezt nem tudnám megmondani uraságodnak.
– Mi a plafon errefelé?
– Sajna, ennek se vagyok a megmondhatója. Gondolom, ahogy a górának tetszik.
A rulettasztalok egymás mellett álltak a túlsó fal közelében. Alacsony, karcsú fémkorlát futott végig előttük, a játékosok a korláton kívül álltak.
A középső asztalnál valami civakodás támadt. Az asztal két végénél vagy fél tucat ember fölmarkolta a zsetonjait, és távolabb húzódott.
Aztán egy tiszta, nagyon udvarias, enyhe akcentussal beszélő hang hallatszott.
– Kérem, hölgyem, szíveskedjék egy kis türelemmel lenni... Mr. Canales azonnal itt lesz.
Odamentem, beálltam tolongani a korláthoz. Két krupié állt mellettem összehajolva, oldalra pislogva. Egyikük lassan előre-hátra húzogatta gereblyéjét a mozdulatlanul álló kerék mellett. A vörös hajú lányt nézték.
A lány mélyen kivágott, fekete estélyi ruhát viselt. A válla formás volt, de az arca nem igazán szép, bár csinos. Az asztal szélének támaszkodott, szemben a kerékkel. Hosszú szempillái meg-megrebbentek. Hatalmas rakás pénz és zseton tornyosult előtte.
Monoton hangon beszélt, mintha már sokadszorra ismételné mondandóját.
– Nyomás, pörgessék meg azt a kereket! Bekampózni gyorsan tudnak, de leperkálni, az már nem tetszik annyira!...
A krupié hidegen, nyugodtan mosolygott. Magas, fekete hajú férfi volt.
– A bank nem tudja állni a tétjét – mondta higgadt szabatossággal. – Esetleg Mr. Canales... /
– A maguk dohánya, pénzeszsákok! Nem akarják visszakapni? – kérdezte a lány.
Lou Harger ott állt mellette, az ajkát nyalogatta, majd a lány karjára tette a kezét, s kiguvadó szemekkel bámulta az asztalon heverő pénzrakást.
– Várd meg Canalest... – mondta halkan.
– A francba Canalesszel! Nyerésben vagyok... és úgy is akarok maradni.
Kinyílt egy ajtó, s egy nagyon vékony, nagyon sápadt férfi lépett be rajta. Egyenes szálú, fakó haja volt, magas, csontos homloka, unott, kifürkészhetetlen tekintete. Határozott, vékony vonallá nyírott bajuszának két szára csaknem derékszöget zárt be egymással. Jó két-három centivel lenövesztette őket a szája sarka alá. Keleties benyomást keltett. A bőrén volt valami zsíros, fényes sápadtság.
Besiklott a krupiék mögé, megállt a középső asztal sarkánál, rápillantott a vörös hajú lányra, majd két ujjával végigsimított bajusza két végén. A körmei vörösen fénylettek.
Váratlanul elmosolyodott, de egy pillanat múltán már úgy festett, mint aki még soha életében nem mosolygott. Unott, gunyoros hangon szólalt meg.
– Jó estét, Miss Glenn! Engedje meg, hogy adjak valakit ön mellé, aki hazakíséri! Nem szívesen hallanám, hogy az a sok pénz nem a megfelelő zsebekbe került.
A vörös hajú lány ránézett, éppenséggel nem elragadtatottan:
– Nem megyek el.
– Nem megy? – kérdezte Canales. – Hanem mit óhajt csinálni?
– Föltenni ezt a rakás dohányt. Dupla vagy semmi!

A tömegre halálos csend telepedett. A légy zümmögését is meg lehetett volna hallani. Harger arca lassan elefántcsontfehérre sápadt.
Canales arcáról semmit sem lehetett leolvasni. Felemelte a kezét, finom, megfontolt mozdulattal egy nagy levéltárcát vett elő a szmokingjából, és odadobta a magas krupié elé.
– Tíz lepedő – mondta tompa, csikorgó hangon. – Nálam ez a plafon.
A magas krupié fölvette a tárcát, kinyitotta, kivett belőle két vékony köteg ropogós bankjegyet, átpörgette őket, becsukta a tárcát, s az asztal szélén odacsúsztatta Canalesnek.
Canales nem mozdult, hogy eltegye. Senki sem mozdult, csak a krupié.
– Tegye a vörösre – mondta a lány.
A krupié az asztal fölé hajolt, és nagy gondosan nekifogott, hogy felrakja a lány pénzét és zsetonjait. A vörös rombuszra tolta a tétet. A kezét a kerék peremére helyezte.
– Ha senkinek nincs ellene kifogása – mondta Canales, anélkül, hogy bárkire nézett volna –, ez most csak kettőnk menete.
Fejbólintások. Senki sem szólt. A krupié megpörgette a kereket, s bal csuklójának könnyed mozdulatával útjára indította a vájatban a golyót. Aztán levette a kezét a kerékről, s szembetűnően az asztal lapjára fektette mindkettőt.
A vörös hajú lány szeme felvillant, ajkai lassan szétnyíltak.
Gurult, gurult a golyó, nekiütközött az egyik csillogó fémrombusznak, legurult a kerék peremére, végigcsörömpölt a számok melletti fogazaton. Hirtelen, egy száraz kattanással megszűnt a mozgás. A golyó a dupla nulla mellé hullott, a vörös huszonhetesbe. A kerék megállt.
A krupié fölemelte gereblyéjét, a két bankjegyköteget lassan áttolta az asztal másik oldalára a lány tétje mellé, majd az egész kupacot letolta a játékmezőkről.
Canales a belső zsebébe tette a tárcáját, sarkon fordult, lassan visszament az ajtóhoz, és kilépett rajta.
Lefeszegettem görcsbe merevedett ujjaimat a korlátról, a jónép pedig megrohanta a bárpultot.

3

Egy kis asztalkánál ültem az egyik sarokban, az újabb pohárka tequilát kóstolgatva, amikor Lou odalépett. A zenekar éppen valami pattogós tangócskát pötyögtetett, amire egyetlen pár manőverezett nagy öntudatosan a táncparketten.
Loun krémszínű, felhajtott gallérú felöltő volt, nyaka körül mérföld hosszú, fehér selyemsál. Ezúttal fehér sertésvelúr kesztyűt viselt. Az egyiket az asztalra tette, és odahajolt hozzám.
– Több mint huszonkétezer – mondta halkan. – Ez már pénz!
– Csinos summa, Lou – feleltem. – Milyen kocsival jöttél?
– Látott valamit, ami nem stimmelt?
– A játékban? – vontam meg a vállamat. – Nézd, Lou... rulettben nem vagyok jó, de ami a madarad modorát illeti, abban sok minden gyanús.
– Ne nevezd madárnak – mondta Lou kicsit idegesen.
– Rendben van, ő csinált palimadarat Canalesből. Milyen a kocsid?
– Buick kupé. Kékeszöld, két keresőlámpája van, a lökhárítókon meg olyan kis rudakra szerelt lámpácskák. – A hangja még mindig ideges volt.
– Szép nyugisan hajts, egyenesen a város felé. Ne siess, várj meg, hadd csatlakozzam én is a menethez.
Mozdult a sárga kesztyű, Lou elment. A vörös hajú lányt sehol sem láttam. Lenéztem a karórámra. Amikor megint fölpillantottam, Canales állt az asztal túloldalán. Sztárbajsza fölött élettelenül meredt rám a szeme.

– Maga nem szereti ezt a helyet – mondta.
– Épp ellenkezőleg.
– Maga nem játszani jött ide.
– Kötelező? – kérdeztem szárazon.
Valami egészen halvány mosoly villant át az arcán. Egy kicsit közelebb hajolt, úgy válaszolt.
– Szerintem maga zsaru. Egy okos zsaru.
– Csak magánnyomozó – mondtam. – És nem is olyan okos. Ne tévessze meg a hosszú felső ajkam. Családi örökség.
Canales ujjai rágörbültek az egyik szék támlájára, azt markolászta.
– Ne jöjjön ide többet... semmilyen ürüggyel. – Nagyon halkan, szinte álmatagon beszélt. – Nem szeretem a palimadarakat.
Kivettem a számból a cigarettát, szemléltem egy ideig, csak aztán néztem Canalesre.
– Hallottam, ahogy az imént megsértették. Egész jól viselte... Szóval ezen most nem fogunk összeveszni.
Egy percig sötét tekintettel méregetett. Aztán sarkon fordult, s enyhén billegő vállakkal elpályázott. Egész talpra lépett, járás közben eléggé kifelé fordította lábfejeit. A járásában, akárcsak az arcában, volt valami keleties.
Fölálltam, a nagy, fehér, kétszárnyú ajtón át kimentem a félhomályos hallba, kivettem a kalapomat, kabátomat, fölvettem. Egy újabb kétszárnyú ajtón át széles verandára jutottam. Tengeri köd terjengett, csöpögtek tőle az épület előtt álló, szélfútta ciprusfák. A talaj hosszan, szelíd lejtővel ereszkedett a sötétségbe. Az óceán fölött köd terjengett.
Jövet az épület túloldalán, az utcán hagytam a kocsimat. Szemembe húztam a kalapom, zajtalanul kerülgettem a kocsifelhajtót borító pocsolyákat, majd a veranda sarkánál befordultam, és földbe gyökerezett a lábam.
Közvetlenül előttem egy férfi állt, revolverrel a kezében, de nem vett észre. Lelógatott kezében, felöltője szövetéhez szorítva fogta a fegyvert, hatalmas mancsában egészen kicsinek látszott. A csőről visszaverődő tompa fénysugár úgy hatott, mintha a ködből jött volna, mintha a köd része lett volna. A nagydarab férfi ugrásra készen állt, szinte mozdulatlanul.
Nagyon lassú mozdulattal fölemeltem a bal kezemet, kigomboltam a nagykabátom két felső gombját, belenyúltam, s elővettem egy hosszú golyós 33-ast, hathüvelykes csövűt.
Az előttem álló férfi megmozdult, bal kezét az arcához emelte. Megszívta a tenyerével takart cigarettát, s a felizzó parázs fényében látszott erőteljes álla, vastag, fekete szemöldöke és lapos bokszolóorra.
Aztán eldobta a csikket, és rálépett. Ugyanekkor egy könnyű lépés halk neszét hallottam a hátam mögül. Már késő volt megfordulni.
Egy sziszegő hangot hallottam, és hirtelen elvesztettem az eszméletemet.

4

Fázva, átnedvesedve tértem magamhoz, a fejem meg akkora volt, mint egy hordó. A jobb fülem mögött puha tiplire tapintottam, de nem vérzett. Nyilván gumibottal altattak el.
Felemelkedtem és láttam, hogy néhány méternyire állok a bekötő úttól, két, ködtől nyirkos fa között. A cipőm sarka sáros volt. Levonszoltak az útról, de nem túl messzire.
Megnéztem a zsebeimet. A pisztolyom persze eltűnt, de ezenkívül semmit sem vesztettem el, csupán a tévhitemet, hogy én itt egy laza, szórakoztató kiránduláson veszek részt.
Meresztgettem a szemem a ködbe, de nem láttam semmit, senkit. El is untam a dolgot, végigmentem a ház mellett, egészen egy ívet alkotó pálmasorig és egy ódon ívlámpáig, amely

egy sikátorszerűség torkolata fölött sziszegett és vibrált. Ott parkoltam le idejövet 1925-ös évjáratú Marmon túrakocsimat, ott is találtam. Elköhögtem vele egy széles, néptelen utcáig.
Innen a De Cazens Boulevard-ra hajtottam, ez volt a Las Olindashoz vezető főcsapás, s arról az emberről nevezték el, aki valamikor régen felépítette Canales mulatóját. Kis idő múltán következett maga a város: épületek, kihaltnak látszó üzletek, éjszaka is nyitva tartó benzinkút s végül egy kocsma.
Egy csillogó-villogó autó állt előtte. Beálltam mögé, s kiszálltam. Egy pasas ült a bárpult mellett hajadonfőtt, s egy kék köpenyes alkalmazottal társalgóit. Szemmel láthatóan jól elvoltak egymással. Elindultam befelé, de aztán megtorpantam, és még egyszer megnéztem magamnak a kocsit.
Buick volt, napvilágnál akár kékeszöld is lehetett. Két keresőlámpája volt, az elülső lökhárítóján pedig, vékony nikkelrudacskákon, két kis tojás alakú ködlámpa. A vezetőülés melletti ablak le volt tekerve. Visszamentem a Marmonhoz, kivettem belőle egy zseblámpát, aztán benyúltam a Buick műszerfalához, elfordítottam a kocsi jogosítványtartóját, rávillantottam a lámpát, majd gyorsan eloltottam.
A kocsi Louis N. Harger nevére volt bejegyezve.
Megszabadultam a zseblámpától, aztán bementem a kocsmába.
Az egyik oldalában palackozott italokat árultak, itt a kék köpenyes rám sózott egy félliteres Canadian Clubot: magammal vittem a bárpulthoz, és kinyitottam. Közvetlenül a kalaptalan férfi mellé telepedtem. Nagy körültekintéssel nekifogott, hogy a tükörből megnézzen magának.
Szereztem egy kétharmad részig feketekávéval teli csészét, s öntöttem bele egy jó adag rozspálinkát. Felhajtottam, vártam egy percet, hadd melegítsen át, aztán szemügyre vettem a kalap nélküli ipsét.
Lehetett úgy harmincnyolc éves, feje búbja egy kissé kopottas, képe egészségesen pirospozsgás, a tekintete viszonylag becsületes, a keze piszkos, és nem úgy festett, mint aki sok pénzt keres. Szürke, fémgombos, fésűsszövet zakó volt rajta, a nadrág nem passzolt hozzá.
– Magáé az a járgány odakint? – kérdeztem halkan, mintegy mellékesen.
Ült, mint egy szobor. A szája elkeskenyedett, ajka megfeszült, csak nagy nehezen tudta levenni tekintetét a tükörben látszó szememről.
– A bátyámé – felelt egy perc után.
– Meghívhatom egy pohárkára? A bátyja régi barátom – mondtam.
Lassan rábólintott, nyelt egyet, lassan kinyújtotta a kezét, de végül aztán elérte az üveget, és meglocsolta belőle a kávéját. Egy hajtásra lehúzta. Végignéztem, amint előkotor egy gyűrött cigarettáspaklit, meggyújt egy gyufaszálat a bárpulton, s valami egészen amatőr módon adja az unottat.
Odahajoltam hozza.
– Nem akarok balhét...
– Mi... mi van? – kérdezte.
A köpenyes a közelünkbe oldalazott. Kértem tőle még egy kávét. Miután megkaptam, addig meresztettem rá a szemem, míg odébb nem ment, s megállt a kirakat előtt, háttal nekem. Fölhígítottam egy kicsit a második kávét is, ittam egy kortyot.
– Annak a srácnak, akié a kocsi, nincs öccse. Jól tartotta magát, de azért felém fordult.
– Maga szerint sáros a járgány?
– Nem.
– Szóval nem lopták?
– Nem – feleltem. – Engem csak a meséje érdekel.
– Maga hekus?

– Olyasféle... de ez itt most nem razzia, ha ezért izgul.
Nagyot szívott a cigarettájából, kanalával az üres csészében kavargatott.
– Ezért kirúghatnak – mondta lassan. – De kellett az a százas. Tudja, én taxis vagyok.
– Gondoltam.
Meglepettnek látszott, felém fordult, és rám meredt.
– Tudja, mit? – szóltam. – Dobjon be még eggyel, és tálaljon ki szépen. Kocsitolvajok nem szokták a lopott járgányokat főútvonalakra állítani, s nem ülnek be melléjük egy kocsmába.
A segéd visszatért a kirakattól, nyüzsgött a közelünkben, szorosan dörgölte a kávéspitlit. Sűrű csend telepedett a helyiségre. A segéd letette a rongyot, elment a bolt hátsó részébe, s kihívóan fütyürészni kezdett.
A mellettem ülő pasas töltött magának még egy kis whiskyt, s bölcsen bólogatva felém megitta.
– Volt egy utam ide a környékre, és a fuvar megkért, hogy várjak. Ahogy ott állok, odahűz mellém egy pasas meg egy tyúk, és azt mondja a pasas, ad egy százast, ha fölteheti a sapkámat, és behajthat a kocsimmal a városba. Én meg csak üldögéljek itt egy órát, aztán vigyem a kocsiját a Towne Boulevard-ra, a Carillon szálló elé. Addigra már ott lesz a taxim...
– És mit mesélt be magának? – kérdeztem.
– Azt mondta, hogy egy játékbarlangból jön, ahol most az egyszer szerencséje volt. Fél, hogy kirabolják hazafelé menet. Szerinte egy ilyen halyen mindig vannak olyan alakok, akik a nyerőkre utaznak.
Kivettem egy cigit a paklijából, ujjaim között kiegyengettem.
– Hát, ezt a sztorit nemigen tudom megfúrni – mondtam. – Láthatnám a papírjait?
Tom Sneydnek hívták, és a Zöldtetős Taxivállalatnál dolgozott. Rácsavartam a kupakot az üvegre, a palackot becsúsztattam a felöltőm zsebébe, és kipengettem egy féldollárost a pulira.
A segéd odajött, visszaadott. Szinte reszketett a kíváncsiságtól.
– Jöjjön, Tom! – mondtam a füle hallatára.
– Menjünk el azért a taxiért! Nem hiszem, hogy tovább kellene itt szobroznia.
Kimentünk. Magam elé engedtem a Buickot, az meg vezetett. Elmaradoztak mögöttünk Las Olindas fényei, átvágtunk egy sor tengerparti kisvároson. Egy-két ablakban égett a villany. A gumik daloltak a nedves burkolaton, a kanyarokban kis borostyánszín lámpák kacsingattak rám a Buick hátsó lökhárítójáról.
West Cimaronnál a szárazföld felé kanyarodtunk, keresztülpöfögtünk Canal Cityn, majd San Angelóba értünk. Csaknem egy órába került, míg elértünk a Towne Boulevard 5340-hez. A Carillon Hotel nagy, zegzugos, palatetős épület, az alagsorában garázs van, az előkertjében pedig egy szökőkút, amelyet esténként halványzöld fénnyel szoktak kivilágítani.
A 469-es számú zöld tetejű taxi az utca túlsó, sötét oldalán parkolt. Nem láttam nyomát, hogy bárki is beledurrantott volna. Tom Sneyd az üvegfallal leválasztott sofőrfülkében megtalálta a sapkáját, majd türelmetlenül beült a kormánykerék mögé.
– Akkor kész is vagyunk? Leléphetek? – Csak úgy áradt a hangjából a megkönnyebbülés.
Mondtam neki, hogy részemről a fáklyásmenet, és odaadtam a névjegyemet. Tizenkét perccel múlt egy óra, amikor befordult a sarkon. Beültem a Buickba, ledöcögtem vele a garázs rámpáján, és egy színes bőrű fiú gondjaira bíztam, aki jövetelemkor a kocsikat törölgette lassú mozdulatokkal. Fölmentem az előcsarnokba.
A portás, egy aszkéta kinézetű fiatalember, éppen a kaliforniai törvénykönyv egyik kötetét olvasgatta. Azt mondta, Lou nincs a szállodában, és tizenegy óra óta nem is látta, mikor szolgálatba lépett. Miután röviden megvitattuk az óra kései és az én dolgom sürgős mivoltát, fölcsengetett Lou szobájába, de nem vették föl a telefont.
Kimentem, ültem néhány percig a kocsimban, cigarettáztam, és ittam néhány kortyot a Canadian

Clubból. Ezek után visszamentem a szállodába, és magamra csuktam egy telefonfülke ajtaját. A *Telegram*ot hívtam, kértem a városházi tudósítót, mire kapcsoltak egy Von Ballin nevezetű pofát. A fülembe vonyított, amikor megmondtam neki, ki vagyok.

– Maga még itt sétafikál? Hát ezt nevezem!... Én azt hittem, Manny Tinnen haverjai már rég hidegre tették!

– Még megtehetik, úgyhogy figyeljen. Ismer egy Lou Harger nevű tagot? A mulatóját egy hónappal ezelőtt rajtaütésszerűén bezárták.

Von Ballin azt felelte, nem ismeri személyesen Lout, de tudja, kiről van szó.

– Van a maguk zuglapjánál valaki, aki tényleg jól ismeri?

– Hát... van itt egy Jerry Cross nevezetű srác, ő állítólag az éjszakai élet szakértője. Mit akar tőle?

– Megkérdezni, hová menne ünnepelni – feleltem. Leadtam neki a sztorit, persze nem túl részletesen. Meghúztam azt a részt, amikor fejbe vágtak, meg a taxi-históriát is. – Itt a szállodában Lou nem mutatkozott – fejeztem be. – Szeretnék valahogy a nyomára bukkanni.

– Nézze, ha kedveli ezt a...

– Öt kedvelem, nem a szakmáját – vágtam közbe élesen.

Von Ballin odaordított valakinek, hogy vegye már föl a telefont, aztán halkan, szinte a kagylóba bújva suttogta: – Na, nyomja szépen! Halljam, mi az ábra!

– Mondom. De csak magának, nem az újságjának. Canales csehója előtt fejbe vágtak, és elvették a pisztolyomat. Lou meg a csaja menet közben elcserélte a kocsiját egy taxira. Aztán eltűntek a színről. Nekem nem tetszik az ügy. Lou nem volt annyira részeg, hogy ennyi dohánnyal a zsebében föl-alá furikázzon a városban. De még ha az lett volna is, a lány akkor se hagyta volna. Nem mai csirke.

– Majd meglátom, mit tehetek – mondta Von Ballin. – Amit eddig mondott, nem túl bizalomgerjesztő. Majd visszahívom.

Hazahajtottam, egy negyedórán át raktam a fejemre a forró törülközőket, aztán pizsamába bújtam, üldögéltem, forró citromos whiskyt iszogattam, és időközönként telefonáltam a Carillonba. Von Ballin fél háromkor hívott, azt mondta, nem volt szerencséje. Lout nem gyűjtötték be a zsaruk, nem volt föllelhető a baleseti ambulanciákon sem, s azokban a klubokban sem mutatkozott, amelyeket Jerry Cross végigzongorázott.

Háromkor csöngettem oda a Carillonba utoljára, aztán eloltottam a lámpát, és lefeküdtem.

Reggel egy ideig megpróbáltam kutatni a vörös hajú lány után. A telefonkönyvben huszonnyolc Glenn szerepelt, köztük három nő. Az egyik nem vette fel, a másik kettő biztosított, hogy az ő haja nem vörös. Az egyik meghívott, hogy nézzem meg, ha nem hiszem.

Megborotválkoztam, lezuhanyoztam, megreggeliztem, lesétáltam a hegyről egészen a harmadik keresztutcáig, a Condor Buildingig.

Miss Glenn ott ült irodám tenyérnyi fogadóhelyiségében.

5

Kitártam a belső szoba ajtaját, a lány bement, és leült arra a székre, amelyre Lou az előző délután. Blúz és kockás szövetszoknya volt rajta, bő kabát, és egy pörge kis kalap, annyira ódivatú, hogy szinte közhírré tette tulajdonosa sóherségét. Viszont szinte teljesen eltakarta a haját. A nő nem volt kifestve, harminc körülinek látszott, az arca kimerültséget tükrözött.

Keze, amellyel a cigarettát fogta, már-már túlságosan is rezzenéstelen volt: egy készenlétben álló kéz. Leültem, és vártam.

Csak bámult a fejem fölé a falra, és nem szólt semmit. Megtömtem a pipámat, pöfékeltem egy

darabig. Aztán fölálltam, odamentem a folyosóra nyíló ajtóhoz, és fölvettem két levelet, amelyeket a postanyíláson át csúsztattak be.
Visszaültem az íróasztalomhoz, átolvastam a leveleket, az egyiket kétszer is, mintha csak egyedül lennék. Miközben mindezt végbevittem, nem néztem egyenesen a lányra, nem is szóltam hozzá, de azért szemmel tartottam. Úgy festett, mint – aki éppen lelkierőt gyűjt valamihez.
Végül megmozdult. Kinyitotta nagy, fekete, műbőr retiküljét, elővett belőle egy vaskos borítékot, levette róla a gumikarikát, aztán csak ült, hátraszegett fejjel, szája sarkából vékony csíkban kanyargóit fölfelé a szürke cigarettafüst.
– Lou azt mondta, hogy ha egyszer gázba kerülök, magát keressem meg. Most gázban vagyok.
– Lou nagyon jó barátom – mondtam lassan –, és az ésszerűség határain belül bármit megtennék érte. Néha még azon túlmenően is... mint az este. Ettől függetlenül ez nem jelenti azt, hogy Lou meg én mindig egy csónakban evezünk.
Az üveg hamutartóba pottyantotta cigarettáját, nem nyomta el, A szemében hirtelen sötét láng villant fel, de nyomban ki is hunyt.
– Lou meghalt. – Teljesen színtelen volt a hangja.
Egy ceruzával a kezemben átnyúltam az asztal fölött, és addig böködtem a cigaretta parazsát, míg megszűnt füstölni.
A lány folytatta.
– Canales két gorillája kapta el, az én lakásomon... Egy golyót lőttek bele egy kis pisztolyból, ami nagyon hasonlított az enyémre, és később, amikor elkezdtem keresni, nem is találtam sehol... Ott virrasztottam a holtteste mellett egész éjszaka...
Egészen váratlanul ájult el. Szemei kifordultak, a feje lecsuklott, és az asztalra koppant. Mozdulatlanul hevert, ernyedt kezében a borítékkal.
Fölrántottam egy fiókot, elővettem egy üveg piát meg egy poharat, töltöttem egy jó adagot, s a nőt fölültettem a székben. A pohár peremét keményen odaszorítottam az ajkához. Összerázkódott, nyelt. Néhány csepp az állára került, de a szemébe visszatért az élet.
Otthagytam előtte a whiskyt, és visszaültem. A boríték teteje felnyílt, láttam benne a pénzt. Egy rakás dollár volt benne.
A lány álomszerű hangon beszélni kezdett.
– Nagy címletekben fizetett a pénztáros, de így is elég vastag köteg. Huszonkétezer van még benne. Néhány százast megtartottam. Lou ideges volt. Azt mondta, hogy Canales könnyedén elkaphat minket, és ha maga ott lenne a sarkukban, akkor se tehetne semmit.
– Canales minden jelenlevő szeme láttára veszítette el a pénzt. Nem rossz reklám, még akkor sem, ha fájt neki – szóltam.
Úgy folytatta, mintha meg se szólaltam volna.
– Miközben hajtottunk befelé a városba, észrevettünk egy várakozó taxit, és Lounak támadt egy ötlete. Megdumálta a taxist, hogy ad neki egy százast, ezért ő elmegy a taxijával San Angelóba, a taxis meg egy idő múlva odaviszi neki a Buickot. A hapsi ráállt. Átmentünk egy másik utcába, és cseréltünk. Nem szívesen ráztuk le magát, de Lou azt mondta, nem fog haragudni érte. Meg azt is mondta, hogy talán még összefutunk magával. Lou aztán nem a szállodába ment. Fogtunk egy másik taxit, és elvitettük magunkat az én lakásomra. A Hobart Armsnál lakom, a Louth Minteren, a nyolcszázas háztömbben. Fölmegyünk a lakásomba, fölgyújtom a villanyt, és ott áll két álarcos férfi. Az egyik egy vékony, alacsony pasas, a másik egy nagy mélák. Lou tett egy rossz mozdulatot, a nagydarab meg abban a pillanatban már lőtt is. Nem szólt nagyot, éppen csak, hogy csattant, Lou meg a padlóra rogyott, és nem mozdult többé.
– Lehet, hogy ugyanazok voltak, akik engem is palira vettek – szóltam közbe ismét.
Mintha nem hallotta volna ezt sem. Sápadt, nyugodt volt az arca, de kifejezéstelen, akár egy

gipszmaszk.
– Talán jót tenne még egy ujjnyi – mondta. Fölöntöttem mindkettőnknek, megittuk.
– Megmotoztak minket – folytatta a lány –, de a pénz nem volt nálunk. Előzőleg megálltunk, aztán borítékba tettük, és föladtuk egy postahivatalban. A két pasas átkutatta a lakást is, de mi persze akkor értünk haza, nem is lett volna időnk eldugni semmit. A nagydarab ököllel leütött. Mire magamhoz tértem, már elmentek, én meg ott maradtam kettesben a halott Louval a padlón.
Mutatta az ütés nyomát az állán. Látszott valami, de nem volt túl feltűnő. Pördültem egyet a székemmel, majd azt mondtam: – Ezek befelé jövet elveszítették magukat. Az okos fiúcskáknak egy taxit kellett volna hajkurászniuk azon az úton. De akkor honnan tudták, hová kell menniük?
– Az éjjel erre is rájöttem – felelte Miss Glenn. – Canales tudja, hol lakom. Egyszer hazakísért, és megpróbált rábeszélni, hogy engedjem be.
– Értem – mondtam. – De miért a maga lakására mentek, és hogyan jutottak be?
– Nem nagy ügy. Közvetlenül az ablakom alatt van egy párkány, azon el lehet araszolni a tűzlépcsőig. Nyilván volt olyan is, aki meg Lou szállodáját tartotta szemmel. Erre az eshetőségre mi is gondoltunk, az viszont nem jutott eszünkbe, hogy tudják, hol lakom.
– Mondja végig.
– A borítékot az én nevemre címeztük – magyarázta Miss Glenn. – Lou rendes srác volt, de egy lánynak vigyáznia kell magára. Ezért kellett ott maradnom egész éjjel, miközben Lou ott hevert mellettem holtan a padlón. Amíg meg nem jött a posta. Aztán átjöttem ide.
Felálltam, és kibámultam az ablakon. Szemben, az udvar túloldalán egy nő verte az írógépet. Hallottam a kopogását. Visszaültem, a hüvelykujjamat nézegettem.
– A stukkert otthagyták? – kérdeztem.
– Hacsak Lou alatt nem... Ott nem kerestem.
– Nagyon simán elengedték magát. Talán Canalesnek nincs is köze a dologhoz. Lou mindent kitálalt magának?
Szótlanul ingatta a fejét. A szem most palakék volt, elgondolkodó, már nem nézett olyan mereven.
– Na jó – mondtam. – Akkor csak azt árulja el nekem, miért gondolta úgy, hogy épp engem kell belekevernie.
Egy kicsit összehúzta a szemét, aztán kinyújtotta a kezét, és lassan elém tolta az asztalon a vaskos borítékot.
– Nem vagyok már gyerek, és nyakig ülök a pácban. A pénz fele az enyém, és szeretném simán elhúzni a csíkot. Riszteljünk. Szerintem Lou is azt mondaná, legyen a fele a magáé.
– Nagy dohány ez ahhoz, hogy egy privát nyomozót idegesítsen vele – vigyorogtam fáradtan. – Most, miután tegnap éjjel nem hívta ki a zsarukat, egy kicsit rosszabbak a lehetőségei. Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha átmegyek és megnézem, mi az ábra.
Miss Glenn hirtelen előrehajolt.
– Vigyázna a pénzre? Megtenné?
– Meg. Leugrom, és beteszem egy páncélrekeszbe. Az egyik kulcsot megtarthatja... a risztelésről majd később. Azt hiszem, nem volna buta ötlet Canalestől, ha eszébe jutna, hogy magát meglátogassa, de még ennél is jobb, ha maga most szépén meghúzza magát egy szállodában, ahol van egy barátom. Legalábbis addig, amíg körülszimatolok egy kicsit.
Bólintott. Föltettem a kalapomat, a borítékot az övem mögé tűztem. Miközben kifelé mentem, közöltem Miss Glennel, hogy ha netán úgy erezné, hogy ideges, a legfelső fiókban talál egy stukkert.
Amikor visszajöttem, úgy festett, mint aki azóta se mozdult. Ezzel szemben azt mondta, időközben felhívta Canales mulatóját, s hagyott neki egy üzenetet, amit érzése szerint meg fog

érteni.
A létező legmellékebb utcákon közelítettük meg a Brant sarkán álló Lorraine szállót. Az oda vezető út során nem lőtt ránk senki, és amennyire meg tudtam ítélni, uszályunk se akadt.
Tenyeremben egy összehajtogatott húszassal kezet ráztam Jim Dolannel, a Lorraine nappalos portásával. Zsebre vágta a kezét, majd közölte: örömmel gondoskodik róla, hogy „Miss Thompsont" ne háborgassák.
Elmentem. A déli lap egy sort se írt se Lou Hargerről, se a Hobart Arms-beli történetről.

6

A Hobert Arms csupán egy volt a tömböt alkotó bérházak közül, sárgásbarna homlokzatú, ötemeletes épület. A háztömb előtt, az utca mindkét oldalán rengeteg kocsi. Lassan hajtottam, szemlélődtem. A környékbeliek nem úgy festettek, mint akiket a legközelebbi múltban bármi is fölizgatott volna. Békés, napsütötte tájnak hatott, a parkoló kocsikban volt valami megállapodottság.
Bekanyarodtam egy sikátorba. Mindkét oldalán magas deszkapalánkok húzódtak, amelyekből egy rakás ócska garázs nyílt. Leparkoltam az egyik előtt, amelyen egy „KIADÓ" felirat virított, s két szemetesláda között besétáltam a Hobart Arms udvarára. Egy pasas éppen golfütőket rakott egy fekete kocsi csomagtartójába. Az előcsarnokban egy filippínó huzigált egy porszívót a szőnyegen, a telefonos pultnál egy fekete nő írogatott valamit.
Az önműködő liften mentem föl, majd addig bóklásztam egy folyosón, amíg el nem értem a bal oldali utolsó ajtót. Kopogtattam, várakoztam, megint kopogtattam, aztán Miss Glenn kulcsával bementem.
A padlón egyetlen hulla sem hevert.
Megnéztem magam a tükörben, amely tulajdonképpen egy lehajthatós ágy alja volt, majd keresztülmentem a szobán, és kinéztem az ablakon. Széles párkány húzódott alatta, egy vak is végigsétálhatott volna rajta. De poros felületén nem láttam semmit, ami lábnyomhoz hasonlítana.
A konyhában és az étkezőben nem volt semmi, ami ne lett volna odavaló. A hálószoba padlóját élénk mintázatú szőnyeg borította, a falai szürkére voltak festve. Az egyik sarokban, egy papírkosár körül, egy rakás szemét hevert, a toalettasztalon egy törött fésű, benne néhány szál vörös haj. A faliszekrényekben nem volt semmi, csupán néhány ginesüveg.
Visszamentem a nappaliba, benéztem a lehajthatós ágy mögé, ácsorogtam még vagy egy percig, aztán kimentem a lakásból.
A hallban ügyködő filippínó időközben már vagy háromméternyire előreküzdötte magát a porszívóval. Odahajoltam a pultra, közvetlenül a telefon kapcsolótáblája mellett.
– Miss Glenn?
– Ötszázhuszonnégyes – felelte a fekete nő, és kipipált egy tételt a mosatnivalók lajstromán.
– Nincs otthon. Nem látta az utóbbi időben? Felnézett rám.
– Nem is figyeltem. Miről van szó? Valami számláról?
– Csak baráti látogatás – feleltem, majd megköszöntem és elmentem. Ez a beszélgetés megerősítette, hogy Miss Glenn lakásában nem került sor bonyodalmakra. Visszamentem a sikátorban álló kocsimhoz.
Sehogy se tudtam pontosan úgy látni a történteket, ahogyan a vörös hajú nő előadta.
Keresztülhajtottam a Cordován, majd menteni még egy háztömbnyit, és megálltam egy nem éppen forgalmas bolt előtt, amely két óriási borsfa és egy porlepte kirakat mögött aludta álmát. Az egyik sarkában egy magányos telefonfülke állt. Egy öregember csoszogott elém reménytelen vágyakozással az arcán. Amikor meglátta, mit akarok, acélkeretes szemüvegét ismét az orra

hegyére csúsztatta, s visszaült az újságjához.
Bedobtam egy ötcentest, tárcsáztam, majd egy bádogkongású, nyúlós női hang a fülembe zengte: „Telegraaam”. Von Ballint kértem.
Miután kapcsolták és megtudta, kivel beszél, hallottam, hogy megköszörüli a torkát. Aztán, immár bele a kagylóba, nagyon tisztán és tagoltán a következőket mondta:
– Van egy hírem a maga számára, de nem jó. Rettenetesen sajnálom. A maga Harger barátja a hullaházban van. Alig tíz perce kaptuk a fülest.
Nekidőltem a fülke falának, éreztem, hogy égni kezd a szemem.
– Mi van még? – kérdeztem.
– Két rádiós zsaru találta meg egy ház előkertjében vagy valami ilyen helyen, West Cimarronban. Szíven lőtték. Még az éjjel történt, de valami miatt csak most azonosították.
– Szóval West Cimarron? Ez megmagyarázza a dolgot. Majd még benézek magához.
Megköszöntem neki az információt, letettem a telefont, aztán csak álldogáltam egy percig, néztem az üvegen át azt a középkorú, őszülő hajú férfit, aki az imént lépett be a boltba, s most az újságállványon turkált.
Bedobtam még egy ötcentest, felhívtam a Lorraine-t, és a portást kértem.
– Szólj már a telefonos lánynak, Jim, hogy kapcsolja nekem a vöröset!
Elővettem egy cigit, rágyújtottam, a füstöt a fülke üvegajtajára fújtam. A füst szétterült az üvegen, kavarogni kezdett a szűk térben. Kattanás hallatszott a vonalban, majd a telefonkezelő hangja.
– A hívott fél nem veszi fel.
– Adja vissza nekem Jimet – mondtam, majd miután megtörtént, így folytattam: – Szentelne rám annyi időt, hogy fölugrik és megnézi, miért nem veszi föl? Talán csak óvatos.
– Persze hogy fölugrok. Már tűzök is fölfelé a kulccsal.
Elöntött a veríték. A hallgatót letettem a kis polcocskára, és fölrántottam az ajtót. Az őszülő hajú férfi hirtelen fölkapta a fejét a képeslapokból, majd összeráncolta a szemöldökét, és az órájára nézett. Egy perc múltán megint magamra csaptam az ajtót, és fölvettem a kagylót.
Jim hangja mintha valahonnan nagyon messziről érkezett volna hozzám.
– Nincs ott. Talán elment sétálni.
– Lehet – feleltem. – Vagy éppen megkocsikáztatják.
Visszaakasztottam a hallgatót, és kivágódtam a fülkéből. Az őszülő hajú pasas úgy lecsapta a képeslapot, hogy a padlóra esett.
Miközben elmentem mellette, lehajolt, hogy fölvegye, majd közvetlenül a hátam mögött fölegyenesedett, és halk, de nagyon határozott hangon megszólalt.
– Ne hadonásszon, maradjon csöndben. Sétáljon a tragacsához. Üzleti ügy.
A szemem sarkából láttam, hogy az öregember rövidlátóan pislog felénk. De nem volt mit bámulnia, még ha el is látott volna odáig. Valami a hátamba bökött. Éppenséggel lehetett volna egy mutatóujj is, de én nem arra tippeltem.
A legteljesebb egyetértésben sétáltunk ki a boltból.
Hosszú, szürke kocsi állt közvetlenül a Marmon mögött. A hátsó ajtaja nyitva volt, fél lábbal a kocsi felhágóján egy szögletes arcú, ferde szájú férfi állt. A jobb keze a háta mögött volt, a kocsiban.
– Üljön be a kocsijába, és hajtson nyugat felé – szólt az én emberem. – Forduljon be az első sarkon, és menjen úgy negyven mérfölddel, de ne többel!
A keskeny utcában sütött a nap, béke honolt, suttogtak a borsfák. Egy rövid háztömbnyi távolságban, a Cordován tetőzött a forgalom. Vállat vontam, kinyitottam a kocsim ajtaját, és beültem a kormánykerék mögé. Az őszülő hajú villámgyorsan bevágódott mellém, figyelte a

kezemet. Meglendítette jobbját: egy stukkert szorongatott benne.
– Csak csínján a pedálokkal, pajtás. Csínján bántam velük. Alig léptem az önindítóra, kocsiajtó csapódott mögöttem, gyors lépteket hallottam, majd valaki beült a Marmon hátsó ülésére. Kiengedtem a kuplungot, és bekanyarodtam a sarkon. A visszapillantóban láttam, hogy mögöttem befordul a szürke kocsi is. Aztán lemaradt egy kissé.
Nyugat felé hajtottam egy utcán, amely párhuzamosan futott a Cordovával, majd, amikor már haladtunk vagy másfél háztömbnyit, hátulról egy kéz siklott le a vállamon, és elvette a revolveremet. Az őszülő hajú férfi kurta csövű revolverét a combján nyugtatva, szabad kezével gondosan végigtapogatott. Elégedetten dőlt hátra.
– Ezzel megvagyunk. Pattanjon át a főútvonalra, és taposson bele egy kicsit. Ez persze nem jelenti azt, hogy ha kiszúr egy járőrkocsit, szorítsa le az útról... Ha mégis ilyen ötlete támad...
Kanyarodtam egyet balra, egyet jobbra, fölmentem, hatvanra, és tartottam. Keresztülhajtottunk néhány csinos villanegyeden, aztán mind ritkábbakká váltak a házak. Amikor már csak egészen elvétve lehetett látni egyet-egyet, a szürke kocsi lemaradt, visszafordult a város felé, és eltűnt.
– Mire ez a leányrablás? – kérdeztem.
Az őszülő hajú férfi felnevetett, és megdörzsölgette széles, vörös állat.
– Egyszerű üzleti ügy. A nagyember beszélni akar magával.
– Canales?
– Canales? Ne röhögtessen! Azt mondtam, a nagyember!
Figyeltem a forgalmat, és néhány percig egy szót se szóltam.
– Miért nem a lakásban kaptak el vagy a sikátorban? – kérdeztem végül.
– Meg akartunk bizonyosodni róla, hogy nem fedezik.
– És ki az a nagyember?
– Majd megtudja... Kíváncsi még valamire?
– Igen. Rágyújthatok?
Tartotta a kormányt, amíg rágyújtottam. A hátsó ülésen ülő tag egész úton egy árva szót se szólt. Egy idő múltán az őszülő hajú fölállított, helyet cseréltünk, és onnantól ő vezetett.
– Nekem is ilyen kocsim volt hat évvel ezelőtt, amikor még csóró voltam – mondta joviálisán.
Nem jutott eszembe igazán csattanós válasz, így hát egyszerűen csak jó mélyen leszívtam a füstöt, és azon tűnődtem, hogy ha Lout West Cimarronban ölték meg, akkor miért nem szedték el a gyilkosok a pénzét? Ha pedig csakugyan Miss Glenn lakásán gyilkolták meg, akkor miért strapálta magát valaki, hogy visszavigye West Cimarronba?

7

Húsz perc elteltével már a hegyek lábánál jártunk. Fölkaptattunk egy emelkedőn, leereszkedtünk egy hosszú, fehér betonszalagon, áthajtottunk egy hídon, félig fölmentünk a következő emelkedőn, ahol aztán bekanyarodtunk egy köves útra, amely egy tölgycserjékkel és menzanitákkal benőtt dombnyúlvány mögött tűnt el. A hegy oldalát pampafűpamacsok borították, mint megannyi kis szökőkút. A kerekek csikorogtak a kavicsokon, meg-megcsúsztak a kanyarokban.
Széles verandával körülvett, terméskő lábazatú alpesi házhoz érkeztünk. Vagy harmincméternyire a ház mögött áramfejlesztő szélmalom kereke forgott lassan. Egy kék szajkó villant át az út fölött, meredeken repült az ég felé...
Az őszülő hajú férfi lassan a verandához kormányozta a kocsit, beállt egy vörösesbarna Lincoln kupé mellé, levette a gyújtást, és behúzta a Marmon kézifékjét. Kihúzta a slusszkulcsot, gondosan ráhajtogatta a bőrtokját, majd zsebre vágta.

A hátsó férfi kiszállt, kinyitotta nekem az ajtót, és tartotta. Revolver volt a kezében. Kiszálltam. Az őszülő hajú is. Mindhárman bementünk a házba.
Szépen lakkozott, egymásba eresztett fenyőgerendákból épült, nagy helyiségbe léptünk. Keresztülgyalogoltunk a padozatát borító indián szőnyegeken, aztán az őszülő férfi óvatosan bekopogott egy ajtón.
– Ki az? – kiáltott ki egy hang.
Az őszülő hajú férfi odahajolt az ajtóhoz, úgy mondta. – Beasley... meg az a pasas, akivel beszélni akart.
– Gyertek! – szólt a hang odabentről. Beasley kinyitotta az ajtót, betaszigált rajta, majd becsukta mögöttem.
Ez is tágas helyiség volt, fenyőgerendákból készült fallal, indián szőnyegekkel. A terméskő kandallóban hasábok sziszegtek-pattogtak.
Az egyszerű íróasztal mögött Frank Dorr, a politikus-machinátor ült.
Az a fajta ember volt, aki szereti, ha van előtte egy íróasztal, aminek nekitámaszthatja dagadt hasát, miközben mindenféléket babrál rajta, és nagyon bölcsnek látszik. Az arca kövér volt, bőre tisztátalan, apró, szúrós szemébe vékony, fehér haj tincs hullott. A keze kicsi volt, és nagyon finom. Slampos, szürke öltönyt viselt. Egy nagy, fekete perzsamacska feküdt előtte az asztalon. Dorr egyik ápolt, kis keze a tenyerébe törleszkedő macska fejét simogatta. A macska dús szőrű farka túlcsordult az asztal peremén, s függőlegesen folydogált lefelé.
– Üljön le – mondta Dorr, anélkül hogy pillantását levette volna a macskáról.
Leültem egy nagyon alacsony ülőkéjű bőrszékre.
– Hogy tetszik magának errefelé? – kérdezte Dorr. – Nem is rossz, ugye? Ez itt Toby, a barátnőm. Az egyetlen barátnőm. Ugye, te vagy az egyetlen, Toby?
– A hely tetszik, csak az nem, ahogyan ide kerültem – feleltem.
Dorr néhány centiméternyivel megemelte a fejét, s enyhén nyitott szájjal rám nézett.
– Én elfoglalt ember vagyok, barátocskám. Így egyszerűbb volt, mint odaállni vitatkozni. Iszik valamit?
– Persze hogy iszom.
Gyengéden két tenyere közé szorította a macska fejét, majd eltolta magától, s mindkét kezét széke karfájára helyezte. Nagyot taszított magán, egy kicsit bele is vörösödött, de végül felállt. Odakacsázott a beépített bárszekrényhez, elővett egy szögletes formájú csiszolt whiskysüveget meg két aranycirádás poharat.
– Ma nincs jég – mondta, miközben visszakacsázott az íróasztalához. – Kénytelenek vagyunk tisztán inni.
Kitöltött két adaggal, intett: odamentem, és elvettem az enyémet. Visszaült. Én is leültem, kezemben a pohárral. Dorr rágyújtott egy hosszú, barna szivarra, vagy öt centivel közelebb tolta hozzám a dobozt, hátradőlt, és tökéletesen ernyedten meredt rám.
– Maga az a tag, aki bemártotta Manny Tinnent – mondta. – De ez nem fog menni magának.
Belekortyoltam a whiskymbe. Elég rendes kortyolgatnivaló volt.
– Az élet olykor bonyolult – folytatta Dorr ugyanazon a nyugodt, laza hangon. – A politika, még ha nagyon szórakoztató is, az idegeire megy az embernek. Maga ismer engem. Kemény ember vagyok, és megszerzem, amit akarok. Már nincs olyan sok dolog, amit akarok, de ha egyszer akarok valamit, azt cefetül akarom. Hogy hogyan szerzem meg, az nem izgat különösebben.
– Tudom, maga erről híres – mondtam udvariasan.
Dorr szeme felvillant. Körülnézett, hol a macskája, a farkánál fogva odahúzta magához, az oldalára döntötte, és elkezdte a hasát dögönyözni. Úgy festett, a cicus élvezi.
Dorr rám nézett.

– Maga kinyírta Lou Hargert – mondta egészen halkan.
– Ezt miből gondolja? – kérdeztem minden különösebb hangsúly nélkül.
– Maga kinyírta Lou Hargert. Talán rá is szolgált a pasas, de maga volt, aki megtette. Egyetlen golyóval Ölték meg, egy harmincnyolcassal. Magának harmincnyolcasa van, és közismerten ügyesen bánik vele. Múlt éjjel ott volt Hargerrel a Las Olindasban, és látta, hogy nyert a pasas egy kalap pénzt. Maga elméletileg azért volt ott, hogy vigyázzon rá, de menet közben jobb ötlete támadt. West Cimarronban érte utol a pasast meg a nőt, elintézte Hargert, és zsebre vágta a pénzt.
Fölhajtottam a whiskymet, fölálltam, és töltöttem magamnak még egy pohárkával.
– Maga megállapodott a lánnyal – folytatta Dorr –, de a buli nem jött össze. A lánynak megjött az esze. De ez nem is érdekes, hiszen a rendőrség Hargerrel együtt megtalálta a maga fegyverét is. És magánál van a dohány.
– Kitűzték már a fejemre a vérdíjat? – kérdeztem.
– Amíg nem szólok, addig nem... És a stukkert se csatolták még a bizonyítékokhoz... Sok barátom van, ezt maga is tudja.
– Canales csehója előtt fejbe vágtak – mondtam lassan. – Megérdemeltem. Elvették a pisztolyomat. Nem értem utol Hargert, nem láttam többé. A lány ma reggel eljött hozzám egy borítékkal meg egy történettel, amely szerint Hargert az ő lakásában ölték meg. Így került hozzám a pénz... hogy vigyázzak rá. Nem mertem volna esküdni a lány meséjére, de hogy odahozta a pénzt, az azért sokat nyomott a latban. És Harger a barátom volt. Nekiálltam nyomozni.
– Ezt a zsarukra kellett volna bíznia – mondta Dorr vigyorogva.
– Elképzelhető volt, hogy a lányt belekeverték. Ezenkívül talán keresni – akartam néhány dollárt is, törvényesen. Előfordul az ilyesmi, még San Angelóban is.
Dorr a macska képe felé bökte az ujját, a cicus pedig közömbös képpel megharapta. Aztán elhúzódott az asztal sarkára, és a lábát kezdte nyalogatni.
– Huszonkét lepedő, és a csaj odanyomja magának, hogy üljön rajta – mondta Dorr. – Hát nem egy hülye tyúk? Szóval a dohány magánál van, Hargert pedig a maga stukkerével ölték meg. A csaj lelépett, de én visszahozathatom. Szerintem jó tanú lesz belőle, ha a szükség úgy hozza.
– Meg volt malmozva a kerék a Las Olindasban? – kérdeztem.
Dorr fölhajtotta a whiskyjét, majd ismét a szivar köré csücsörítette ajkait.
– Hát persze – mondta kedélyesen. – A krupié, egy Pino nevezetű keverte a kártyát. A kerék a dupla nullára volt bedrótozva. A régi trükk: rézgomb a padlón, rézgomb Pino cipőtalpán, drótok föl a lábszáron, elemek a farzsebben. Régi trükk.
– Canales nem úgy viselkedett, mint aki tud róla – mondtam.
– Tudta ő, hogy be van drótozva a kerék – vihogott Dorr. – Csak azt nem tudta, hogy a krupié a másik csapatban játszik.
– Nem szívesen lennék Pino bőrében – mondtam.
Dorr közömbös mozdulatot tett szivarjával.
– Őrá vigyáztak... Óvatosan, csöndben csinálták. Nem játszottak számokra, csak pariba fogadtak, és nem nyertek mindig. Nem is nyerhettek. Nincs olyan drótozott kerék, amivel mindig nyer az ember.
Vállat vontam, megkerültem a székemet. – Nagyon sokat tud az ügyről – mondtam. – Ez az egész buli arra ment ki, hogy rám tegyék a hámot?
Halványan elmosolyodott.
– Egy frászt. Egy része véletlen volt... ahogy az a legjobb tervnél is előfordul. – Megint hadonászni kezdett a szivarjával, halványszürke füstinda kunkorodott fölfelé apró szemei előtt. A külső szobából beszélgetés fojtott hangjai hallatszottak. – Megvannak a megfelelő embereim...

bár nem minden dolgukat kedvelem – tette hozzá közönyösen.
– Mint Manny Tinnen? – kérdeztem. – Sokat járkált a városházára, túl sokat tudott. Rendben van, Mr. Dorr. És mi az elgondolása, mit tehetek magáért? Akasszam föl magam?
Nevetett. Vidáman rázkódtak hájas vállai. Tenyérrel felém kinyújtotta egyik kis kezét. – Nem, ilyesmi eszembe se jut – felelte szárazon. – A másik jobb üzlet: az a mód, ahogyan a közvélemény megítéli a Shannon-gyilkosságot. Lehet, hogy az a tetű ügyész maga nélkül nem emelne vádat Tinnen ellen... De talán beadná a jónépnek, hogy magát azért nyírták ki, hogy befogják a száját.
Fölálltam a székemről, odamentem az asztalához, rátenyereltem.
– Ne marháskodjon! – mondta egy kissé élesen, elfúló lélegzettel. A keze egy félig nyitott fiók felé mozdult. Villámgyors kézmozdulata nem illett testének lomhaságához.
Lemosolyogtam a kezére, erre elhúzta a fióktól, amelyben egy pisztolyt láttam.
– Már kitálaltam az esküdtszéken – szóltam mosolyogva.
Dorr hátradőlt, és ő is mosolygott.
– Az ember néha hibázik. Még az okos privátzsaruk is... Meggondolhatja a dolgot...
– Nem – mondtam egészen szelíden. – Vádat emelnének ellenem hamis tanúzás miatt... és azt nem tudnám kivédeni. Szívesebben venném, ha gyilkossággal vádolnának, mert azt viszont ki tudom védeni. Főleg azért, mert Fenweather is ezt szeretné. Nem akarja, hogy kilőjenek mint tanút. A Tinnen-ügy nagyon fontos neki.
– Hát akkor meg kell próbálnia kivédeni, barátocskám – mondta Dorr nyíltan. – És ha kivakarta magát a vádból, még mindig lesz magán annyi sár, hogy ne akadjon esküdtszék, amelyik a maga puszta állítására elítéli Mannyt.
Lassan kinyújtottam a kezem, és megvakartam a macska fülét.
– Na, és mi lesz a huszonkét lepedővel?
– Ha benne van a buliban, az egész a magáé. Végül is nem az én pénzem... Ha pedig Manny tisztázódik, még a magaméból is hozzátehetek valamicskét.
Megvakargattam a macska álla alját. Dörömbölni kezdett. Fölemeltem, gyöngéden a karomra vettem.
– Ki ölte meg Lou Hargert? – kérdeztem, de nem néztem rá.
Dorr csak ingatta a fejét. Ránéztem, rámosolyogtam.
– Gyönyörű cicája van – mondtam. Dorr megnedvesítette az ajkát.
– Ha jól látom, ez a kis bestia kedveli magát.
Bólintottam, aztán a képébe vágtam a macskát.
Dorr felvisított, a keze fölemelkedett, hogy elkapja a cicust. A macska ügyesen megperdült a levegőben, s két kimeresztett körmű mellső mancsán landolt. Az egyik úgy hasította föl a bőrt Dorr képén, mint a banánhéjat. Dorr óriásit üvöltött.
Amikor Beasley és szögletes ábrázatú társa berontott, már a kezemben tartottam a fiókból kivett revolvert, s csövét Dorr nyakszirtjének nyomtam.
Egy pillanatig valamiféle élőképre emlékeztetett a szín. Aztán a cicus kitépte magát Dorr karjaiból, leugrott a padlóra, és besiklott az asztal alá. Beasley fölemelte bulldogorrú revolverét, de nem volt biztos benne, hogy mihez is kezdjen.
– Frankié kapja az elsőt, fiúk... – mondtam, revolverem csövét keményen Dorr nyakába mélyesztve. – Nem tréfálok.
– Ne ugráljatok! – nyögte oda Dorr a gorilláinak. Zsebkendőt húzott elő szivarzsebéből, elkezdte felitatni a felhasított arcából szivárgó vért. A ferde szájú pofa araszolva elindult a fal mentén.
– Ne higgyék, hogy nekem ez kéjmámor, de hülye sem vagyok. Ne mozduljanak!
A ferde szájú felhagyott a settenkedéssel, **és** ádáz pillantást vetett rám. A kezét leeresztve

tartotta.
Dorr félig hátrafordította fejét, a válla fölött próbált szóba elegyedni velem. Nem láttam, hogy milyen képet vág, de nem hatott begyulladtnak.
– Ezzel nem jut semmire – mondta. – Ha akartam volna, simán kinyírhattam volna. Mit akar? Ha lelő valakit, még nagyobb szarba keveredik, mint ha megteszi, amit kértem magától. Ha jól látom, patthelyzetbe kerültünk.
Ezen egy percig eltöprengtem, miközben Beasley kedvtelve méregetett, mint akinek teljesen megszokott dolog az ilyesmi. A másik pasasnak nem tellett bennem semmi kedve. Füleltem erősen, de a ház többi része teljesen némának tetszett.
– Elmegyek – mondtam. – Van revolverem, és olyan revolvernek látszik, amivel szükség esetén bárkit el tudok találni. Nem ez a szívem leghőbb vágya, de ha megmondja Beasleynek, hogy dobja ide a slusszkulcsomat, a másiknak pedig, hogy adja vissza a stukkert, amit elvett tőlem, elfelejtem az emberrablást.
Dorr lassú, vállvonásnak induló mozdulattal fölemelte a kezeit.
– És aztán?
– Gondolja csak át még egyszer – feleltem. – Ha én most elkezdek visszakozni, magával együtt engem is lapátra tehetnek... Ha viszont olyan kemény fiú, mint amilyennek hiszi magát, akkor néhány óra ide vagy oda igazán nem számít.
– Nem is rossz elképzelés – vihogott Dorr, majd Beasleyhez fordult. – Tartsátok felém a stukkereket, és adjátok oda neki a kulcsát. Meg a pisztolyát is, azt, amit ma vettetek el tőle;
Beasley sóhajtott, majd nagyon óvatosan a nadrágzsebébe nyúlt. A kulcstartómat a szobának az íróasztal felőli részébe hajította. A ferde szájú pasas felemelte a kezét, nagyon lassú mozdulattal zakója zsebébe csúsztatta. Ezalatt én Dorr háta mögött húztam meg magam. A ferde szájú elővette a pisztolyomat, a padlóra ejtette, és elrúgta magától.
Kiléptem Dorr háta mögül, fölvettem a padlóról a kulcsaimat meg a stukkeremet, majd oldalazva elindultam a szoba ajtaja felé. Dorr üres, semmitmondó tekintettel figyelt. Beasley egész testével követte mozgásomat, félreállt, amint az ajtóhoz közeledtem. A másik elég nehezen tudta visszafogni magát.
Odaértem az ajtóhoz, amikor Dorr álomszerű hangon megszólalt: – Maga pontosan olyan, mint egy nadrágtartó gumiszalagja. Minél messzebbre távolodik, annál gyorsabban csattan vissza.
– Vagy végképp elszakad, és akkor maga ott áll lecsúszott gatyában – feleltem. Kiléptem az ajtón, ráfordítottam a kulcsot, s felkészültem a golyókra, amelyek nem jöttek. A blöff azért jött be, mert Dorr hagyta, és kész!
Kiléptem a házból, beindítottam a Marmont, s nyomtam a gázt egész az országútig. Nem hallottam, hogy jönnének utánam.
Néhány perccel két óra után érkeztem a kis betonhídhoz, aztán egy darabig fél kézzel vezettem, mert a másikkal a verítéket törölgettem a tarkómról.

8

Az egyik ajtó üvegére, amely mögött nem égett a villany, ez volt írva: KIHALLGATÓ HELYISÉG. A másik egy irodahelyiségbe nyílt.
Vizenyős kék szemű ürge rakosgatott valami formanyomtatványokat az asztalon, rozsdaszín haja pontosan koponyája közepén volt szétválasztva. Felnézett, rám bámult, majd váratlanul elmosolyodott.
– Adj' isten, Landon – mondtam. – Emlékszik még a Shelby-ügyre?
A világoskék szemek felvillantak. Fölállt, kézfogásra nyújtott kézzel kerülte meg az asztalt.

– Persze. Miben lehetek a... – Hirtelen elhallgatott, s pattintott egyet az ujjaival. – Mi a manó! Maga az, aki megfingatta azt a csirkefogót!
A nyitott ajtón át a folyosóra pöcköltem a csikkemet.
– Nem azért jöttem – mondtam. –- Legalábbis most nem. Egy Louis Harger nevű emberről van szó... Agyonlőve szedték össze tegnap éjjel vagy ma reggel, tudomásom szerint West Cimarronban. Vethetnék rá egy pillantást?
– A jelenlevők nem fogják megakadályozni benne – felelte Landon.
Előrement: benyitottunk egy ajtón, átmentünk hivatalának túlsó végébe, egy helyiségbe: csupa fehér festék, fehér csempe és üveg. Az egyik fal mellett nagy rekeszek álltak kettős sorban, rajtuk üvegablakocskák, mögöttük fehér leplekbe bugyolált csomagok látszottak, hátrébb dérleple csövek.
Lepedővel letakart tetem feküdt egy asztalon, amelynek fejrésze meg volt emelve. Landon közömbös mozdulattal lehúzta a leplet egy férfi halott, dermedt, sárgás arcáról. A hosszú, fekete haj szétterült, még nyirkos volt a víztől. A félig nyitott szemek érdeklődés nélkül meredtek a plafonra.
Odaléptem hozzá, belenéztem az arcába, Landon lejjebb húzta a leplet, s ökle bütykeivel megkopogtatta a mellkast, amely tompán kongott, akár egy deszkalap. A szív fölött golyóütötte lyuk tátongott.
– Ügyes, precíz lövés – mondta.
Gyorsan elfordultam, elővettem egy cigit, morzsolgatni kezdtem az ujjaim között. A padlót bámultam.
– Ki azonosította? – kérdeztem.
– A zsebében voltak az iratai – felelte Landon. – Persze megnézzük az ujjlenyomatait is. Ismeri?
– Igen.
Landon hüvelykujja körmével gyengén megvakarta az álla tövét.
Visszamentünk az irodába, átnyálazott néhány papírt, kihúzott egyet a kupacból, és egy percig tanulmányozta.
– Egy rádiós kocsi találta meg nulla óra harmincötkor a West Cimarronból kifelé vezető üt szélén, kétszáz méternyire az elágazástól. Még nem ment híre a dolognak, de a járőr kocsi kapott valami fülest, és már keresik a zsiványokat.
– Meg tudja mondani, mióta halott? – kérdeztem.
– Nem túl régóta. Még meleg volt a teste, pedig arrafelé hidegek az éjszakák.
Ajkaim közé biggyesztettem meggyújtatlan cigarettámat, ahogy beszéltem, együtt mozgott a számmal.
– Lefogadom, hogy egy hosszú, harmincnyolcas golyót szedett ki belőle.
– Honnan tudja? – kérdezte nyomban Landon.
– Csak ráhibáztam. Olyasfajta lyuk.
Élénk, érdeklődő tekintettel méregetett. Megköszöntem neki a fáradozását, mondtam, hogy majd még benézek, kimentem a folyosóra, és rágyújtottam. Visszaballagtam a liftekhez, beszálltam az egyikbe, fölmentém a hatodikra, végigmentem egy folyosón, amely pontosan ugyanolyan volt, mint a földszinti, csak éppen nem boncteremben végződött. Néhány irodahelyiség nyílt róla, amelyekben az államügyész nyomozói tanyáztak.
Félúton a folyosón benyitottam az egyikbe.
Bernie Ohls rosszkedvűen tehénkédéit a fal mellett álló íróasztalnál. Ő volt az a főfelügyelő, akit Fenweather ajánlott, hogy keressem meg, ha baj van. Középtermetű, szőke férfi volt, a szemöldöke fehér, az álla kiugró, állcsúcsát mély barázda osztotta ketté. A szemközti falnál állt egy másik íróasztal is, két favázas szék, egy gumilapon egy réz köpőcsésze.

Ohls közönyösen biccentett, felállt és eltolta az ajtó reteszét. Aztán íróasztala fiókjából elővett egy rövid szivarokkal teli kis lapos bádogdobozt, kivett egy szivart, rágyújtott, s hátravetett fejjel rám bámult. Leültem az egyik székre, és hintázni kezdtem.
– Nos? – kérdezte Ohls.
– Lou Harger – feleltem. – Gondoltam, talán nem ő az.
– Egy frászt gondolta. Én is megmondhattam volna magának, hogy Harger az.
Valaki lenyomta az ajtó kilincsét, aztán kopogott. Ohlsot nem érdekelte. Az illető elment.
– Éjjel fél tizenkettő és nulla óra harmincöt között ölték meg – mondtam lassan. – Elég idő ahhoz, hogy ott csinálják ki, ahol megtalálták. Arra nem volt idő, hogy úgy csinálják, ahogy a lány mesélte. Nem volt rá idő.
– Lehet. Talán maga be tudja ezt bizonyítani – mondta Ohls. – És akkor talán azt is be tudja bizonyítani, hogy nem valamelyik barátja tette a maga fegyverével.
– Egy barátom valószínűleg nem az én pisztolyommal tenné, már hogyha csakugyan a barátom.
Ohls fél szájjal savanykásan elmosolyodott. – A legtöbb ember így vélekedne. Épp ezért tehette volna.
Visszaengedtem a padlóra a székem lábait. Rámeredtem.
– Idejönnék, és mesélnék magának a pénzről meg a pisztolyról... meg mindenről, ami gyanúba kever?
– Idejönne... – mondta Ohls kifejezéstelen hangon. – Főleg, ha tökéletesen biztos abban, hogy valaki már mindent elmondott nekem maga előtt.
– Dorr nem vesztegeti ilyesmire az idejét – feleltem.
Kivettem a számból a cigit, és a réz köpőcsésze felé pöcköltem. Aztán fölálltam.
– Na jó. Még nincs ellenem körözés kiadva... Ezért most átmegyek, és leadom a sztorimat.
– Üljön le egy percre! – mondta Ohls. Leültem. Kivette a szájából a kurta szivart, s dühödt mozdulattal elhajította magától. A szivar végiggurult a barna linóleumon, majd füstölögve megállapodott a sarokban. Ohls az asztal lapjára fektette karjait, mindkét kezének ujjaival dobolni kezdett. Az alsó ajkát lebiggyesztette, a felsőt fogához szívta.
– Dorr valószínűleg tudja, hogy maga most itt van – mondta. – Az egyetlen oka, hogy maga még nincs becsukva egy dobozba odalent, az, hogy még nem biztosak a dolgukban. A legjobb volna eltüntetni magát valahová, aztán bizakodni. Ha Fenweather elveszíti a választását, engem leradíroznak, mármint akkor, ha magával tartok.
– Ha Fenweather vádat emel Manny Timién ellen, nem fogja elveszíteni a választást.
Ohls újabb kurta szivart vett elő, és rágyújtott. Fölemelte az íróasztalon heverő kalapját, babrálta egy ideig, aztán föltette.
– Miért adta le magának a kis vörös ezt a rémmesét a rajtaütésről meg a mellette heverő hulláról? Ezt az egész rémdrámát?
– Azt akarták, hogy odamenjek. Arra számítottak, átmegyek és megnézem, nem rejtették-e el a lakásban a stukkert... vagy egyáltalán azért, hogy megnézzem, valódi-e a lány sztorija. Ez távol tartott a város forgalmas részétől. Jobban megállna a szövegük, ha az ügyész rám állított volna egy-két embert, hogy ne veszítsenek szem elől.
– Ez csak találgatás – mondta kesernyésen Ohls.
– Persze hogy az – feleltem.
Ohls meglendítette vaskos lábszárait, nagyot toppantott, és két kezével a térdeire támaszkodott. A kurta szivar megrezzent a szája sarkában.
– Szívesen lennék jóban egy-két olyan taggal, aki hajlandó huszonkét lepedőt feldobni csupán azért, hogy egy kis színt vigyen egy dajkamesébe – mondta epésen.
Megint fölálltam, és elindultam mellette az ajtó felé.

– Mire ez a sietség? – kérdezte Ohls. Megfordultam, felvontam a vállam, és üres tekintettel néztem vissza rá. – Nem látszik magán, hogy kitörné a frász a kíváncsiságtól – mondtam.
Föltápászkodott. – Nagyon valószínű, hogy a taxis csak egy vizesnyolcas – mondta fáradtan.
– Viszont az is meglehet, hogy éppen Dorr legényei nem tudják, hogy ő is benne van. Menjünk, frissítsük fel egy kicsit a memóriáját.

9

A Zöldtetejűek garázsa a Deviverason volt, három keresztutcányira a főúttól. Odahúztam a Marmonnal egy tűzcsap elé, és kiszálltam. Ohls elterült az ülésen.
– Én maradok – morogta. – Hátha kiszúrok valakit, aki ránk ragadt.
Óriási, visszhangos garázsba léptem, a félhomályban néhány frissen festett járgány villant fel meglepő színekben. Az egyik sarokban egy kicsi, koszos, üvegfalú irodafülke, amelyben egy alacsony pacák ült egy tarkójára lökött sildes sapkában, borostás álla alatt piros sállal. Éppen dohányt vágott.
– Maga a garázsmester? – kérdeztem.
– Én.
– Az egyik pilótájukat keresem – mondtam. – A neve Tom Sneyd.
Letette a kést meg a préselt dohánytömböt, majd a lenyesett dohányt morzsolni kezdte két tenyere között.
– Mi a hézag? – kérdezte óvatosan.
– Semmi hézag. A barátja vagyok.
– Szóval maga is... Tom éjszaka szokott dolgozni, mester... Gondolom, hazament. Renfrew 1723. Ott a Szürke-tó környékén.
– Köszönöm. Telefon?
– Nincs telefonja.
A belső zsebemből elővettem egy összehajtogatott várostérképet, kiteregettem előtte egy részletét, és az orra alá dugtam. Bosszúsnak látszott.
– Van egy nagy a falon – morogta, és elkezdett tömni egy kurta pipát.
– Én ehhez vagyok szokva – mondtam. A kiterített mappa fölé hajoltam, kerestem a Renfrew Streetet. Kisvártatva fölhagytam vele, s váratlanul a zsokésapkás szemébe néztem. – Piszok gyorsan beugrott magának a címe – mondtam.
Szájába vette a pipát, keményen ráharapott, s két vaskos ujját kigombolt mellényének zsebébe dugta.
– Nemrég járt itt két másik ürge is érdeklődni.
Vihar sebesen összehajtogattam a térképet, zsebre vágtam, és kimentem. Átugrottam a járdát, bevágódtam a kormány mögé, és már indultam is.
– Megelőztek minket – mondtam Bernié Ohlsnak. – Nemrég itt volt két pofa, megszerezték a taxis címét.
Ohls a kocsi oldalába kapaszkodott, úgy káromkodott, miközben csikorgó kerekekkel vettük a kanyart. Ráhajoltam a kormányra és beletapostam a gázba. A Centralnál pirosat kaptunk. Bekanyarodtam a sarki benzinkúthoz, elhúztam a kutak előtt, rákanyarodtam a Centralra, keresztülfurakodtam néhány kocsisor között, hogy aztán megint keletnek kanyarodjam.
Egy közlekedési zsaru rám fütyült, aztán úgy méregette a szemét, mint aki megpróbálja leolvasni a rendszámtáblát. Nyomtam tovább.
Raktárépületek, zöldségpiac, egy nagy gáztartály, még több raktárépület, vasúti sínek maradtak el mellettünk, majd két híd is. Hajszál híján jutottam át három jelzőlámpán, negyedszerre

áthajtottam egy tiloson. Hat keresztutcával később meghallottam egy motoros zsaru szirénázását. Ohls a kezembe csúsztatott egy bronzcsillagot, kidugtam a kocsiból, forgattam, hogy megcsillanjon rajta a nap. A sziréna elhallgatott. A motor még egy ideig a nyomunkban maradt, aztán lelépett.
A Szürke-tó mesterséges víztároló, két dombvonulat között terül el San Angelo keleti peremén. Bevágtunk a dombok közé, menet közben olvastuk le az utcatáblákat. Elmaradt mögöttünk a tó szürke selyme, az öreg Marmon kipufogója málladozó támfalak között morgott, amelyekről egyfolytában pergett a föld a néptelen járdákra. Korcs kutyák ugattak az elgazosult fű között.
A Renfrew Street majdnem egészen fönt volt a dombtetőn. Csinos kis nyári lak állt az elején, amely előtt egy pelenkás kisgyerek játszadozott egy szál magában egy drótháló ból készült járókában a tenyérnyi füvön. Néhány üres telek után két ház következett, az út lejteni kezdett, éles kanyarokat vett, majd támfalak között folytatódott, amelyek olyan magasak voltak, hogy árnyékba borították az egész útfelületet.
Aztán, ahogy egy kanyarhoz értünk, felugatott előttünk egy fegyver.
– Hohó! – rezzent össze Ohls. – Ez nem légpuska volt! – Előhúzta szolgálati revolverét, és kinyitotta a kocsiajtót.
A kanyarból kijövet ismét csak két házat pillantottunk meg a domb alján, köztük pedig két lejtős telket. A két ház között, az úton egy nagy szürke kocsi állt keresztben. A bal első kereke lapos volt, mindkét első ajtaja nyitva, akár egy elefánt két széttárt füle.
A jobb kéz felőli ajtó mellett egy kis termetű, sötét arcbőrű férfi térdelt. Jobb karja ernyedten lógott a válláról, a hozzá tartozó kéz véres volt. A másik kezével éppen egy pisztolyt próbált meg felszedni maga elől az aszfaltról.
Beletapostam a Marmon fékjébe, Ohls kipattant.
– Dobja el! – ordította.
A lógó karú férfi elvicsorodott, elernyedt, nekiesett a kocsifelhágónak. Ugyanebben a pillanatban lövés csattant a kocsi mögül, s fütyült el nem túl messzire a fülemtől. Ekkorra már az úttesten álltam. A szürke kocsi olyan éles szögben volt elfordulva a házak felé, hogy a bal oldalából a nyitott ajtó kivételével semmit sem láttam. Úgy rémlett, onnan jött a lövés. Ohls kétszer belelőtt az ajtóba. Hasra vágódtam, benéztem a kocsi alá, és két lábat láttam. Rájuk lőttem, de nem találtam.
Körülbelül ezzel egy időben a közelebbi ház Irányából egy halk, de nagyon éles csattanás hallatszott. A szürke kocsiban törött az üveg. A mögötte levő fegyver megdörrent, s a ház sarkáról, a bokrok fölül, hullani kezdett a vakolat. Aztán egy férfi felsőtestét pillantottam meg a bokrok között. Hason feküdt, és egy kisöbű puskát szorított a vállához.
Tom Sneyd volt az, a taxisofőr.
Ohls felmordult, és a szürke kocsi felé rohant. Beleeresztett még kettőt az ajtóba, aztán lebukott a motorház mögé. A kocsi mögül újabb dörrenések hallatszottak. A sebesült revolverét arrébb rúgtam, és óvatosan kikukkantottam a benzintartály fölött. A mögötte megbújó férfinak viszont túl sokfelé kellett egyszerre figyelnie.
Nagydarab pasas volt, barna öltönyt viselt, jó ritmusban pufogtatott a dombnak abba a bemélyedésébe, amelyik a két ház közé esett. Ohls revolvere eldördült. A pasas sarkon perdült, és kapásból tüzelt. Ohls fedezetlen volt. A kalapja lerepült a fejéről. Széles terpeszben, szilárdan állt a lábán, rezzenéstelenül fogta pisztolyát, mintha a rendőrségi lőtéren volna.
A nagydarab viszont ekkorra már rogyadozott. Golyóm a nyakát fúrta keresztül. Ohls nagyon gondos célzás után rálőtt, a férfi összeesett, Ohls hatodik és egyben utolsó golyója mellbe találta, és megpördítette a férfit. Koponyájának oldala gyomorkavaró csattanással vágódott a járdaszegélynek.

Ohls lehajolt, és hátára fordította a férfit. Bár a nyakát teljesen elborította a vér, nyugodt, barátságos volt az arckifejezése. Ohls nekiállt átkutatni a zsebeit.
Hátranéztem, hadd lássam, mit csinál a másik. Ült a kocsifelhágón, oldalához szorította a jobb karját, és fájdalmas pofákat vágott.
Tom Sneyd fölmászott a támfal tetejére, és elindult felénk.
– A pofát Poke Andrewsnak hívják – olvasta a papírokat Ohls. – Játékbarlangok környékén láttam néhányszor. – Fölállt, leporolta a térdét. A bal kezében Andrews néhány iratát szorongatta. – Úgy bizony, Poke Andrews. Bérgyilkos, ki lehetett bérelni egy napra, egy órára, egy hétre. Gondolom, megélt belőle... mindaddig...
– Nem ez vágott fejbe – mondtam. – Hanem hogy őt láttam, mielőtt fejbe kólintottak. És ha van valami kevés igazság abban, amit a vörös baba pötyögött reggel, akkor ez a pofa lőtte le Lou Hargert.
Ohls bólintott, odament a kalapjához, és felvette. A karimája lyukas volt. Tom Sneyd állt elénk, szorosan markolva kis puskáját. Nem volt rajta se kalap, se kabát, a lábán pedig csak tornacipő. A szeme izzott, dühös volt. Remegni kezdett.
– Tudtam, hogy elkapom őket! – krákogta. – Tudtam, hogy kicsinálom a szemétládákat! – Elhallgatott, az arca színe kezdett elváltozni. Elzöldült. Lassan előrehajolt, leejtette a puskáját, mindkét kezével behajlott térdeire támaszkodott.
– Jobb lesz, ha most egy kicsit távolabb megy! Még kiokádja a belét – mondta Ohls.

10

Tom Sneyd egy heverőn feküdt. A homloka köré a felesége egy nedves törülközőt csavart. Egy szőke kislány ült mellette, és fogta a kezét. A fiatalasszony, akinek haja vagy két árnyalattal sötétebb volt, mint a kislányé, az egyik sarokban ült, és nézte a férjét fáradt rajongással.
Nagyon meleg volt, amikor beléptünk. Minden ablak csukva, minden redőny leeresztve. Ohls kinyitott két ablakot az utca felőli fronton, odaült eléjük, s nézett kifelé, a szürke kocsi felé. A barna képű mexikói ép csuklójánál fogva a kormánykerékhez volt horgonyozva.
– Amit a kislányomról mondtak... – szólalt meg Tom Sneyd a törülköző alól –, attól gőzöltem be. Azt mondták, ha nem segítek, visszajönnek, és elkapják.
– Jól van, Tom – mondta Ohls. – De kezdjük az elejéről.
Szájába vett egy kurta szivart, bizonytalanul ránézett a háziasszonyra, aztán mégsem gyújtott rá.
Én egy széken ültem, és bámultam az új, olcsó szőnyeget.
– Éppen egy képeslapot olvastam, vártam a kaját, meg készültem munkába – kezdte megfontoltan Tom Sneyd. – A kislányom nyitott ajtót. Bejöttek, fegyvert fogtak ránk, egybetereltek minket, és becsukták az ablakokat. Leengedtek minden redőnyt, kivéve egyet, a mexikói odaült, és nézegetett kifelé. Egész idő alatt nem szólt egy mukkot sem. Az a mélák itt ült az ágyon, és kényszerített, hogy elmondjak neki mindent, mi történt az elmúlt éjszaka, e között az úr között meg köztem. Kétszer is el kellett mondanom. Aztán azt mondta, felejtsem el, hogy találkoztam bárkivel is!
Ohls bólintott.
– Hány óra tájban futott össze először ezzel az úrral itt? – kérdezte, és rám bökött.
– Nem figyeltem én arra – válaszolta Tom Sneyd. – Úgy fél tizenkettő, háromnegyed tizenkettő lehetett. Egy óra tizenötkor jelentkeztem be a központnak, közvetlenül azután, hogy a Carillonnál visszakaptam a taximat. Egy jó óránkba került, míg a partról beértünk a városba. A kocsmában negyedórát beszélgettünk, de lehet, hogy többet is.

– Akkor a visszaszámlálás szerint maga éjfél körül találkozott vele – mondta Ohls.
Tom Sneyd megrázta a fejét, a törülköző az arcára csúszott. Visszatolta a homlokára.
– Nem így volt – mondta –, az eladó a boltban azt mondta, tizenkettőkor bezár. Amikor elmentünk, még nem zárt.
Ohls felém fordította a fejét, s kifejezéstelen szemmel nézett rám. Visszanézett Tom Sneydre.
– Mesélje el a többit is, amit erről a két gengszterről tud!
– A nagydarab azt mondta, hogy senki sem fog kérdezgetni a dologról. Ha mégis érdeklődik valaki, és én jól beszélek, egy kis dohánnyal jönnek vissza. Ha rosszul beszélek, a kislányomért jönnek vissza.
– Folytassa – mondta Ohls. – Gazemberek – tette hozzá.
– Aztán elmentek. Amikor láttam, hogy fölfelé hajtanak az utcán, elborult az agyam. A Renfrew Street zsákutca... a túlsó része hivatalosan nem is létezik. Elvezet még vagy hatnyolcszáz métert a domb körül, aztán nincs tovább. Szóval erre kellett visszajönniük... Fogtam a huszonkettesemet, más fegyverem nincs is, és elbújtam a bokrok között. Másodszorra beletaláltam a gumijukba. Szerintem azt hitték, durrdefektet kaptak. A következő lövésem nem talált, ebből aztán rájöttek, mi van. Előkapták a pisztolyaikat. Akkor eltaláltam a mexikóit, a mélák meg lebukott a kocsi mögé... Ennyi volt az egész. Utána megjöttek maguk.
Ohls vastag, erős ujjait hajlítgatta, s gyászos ábrázattal rámosolygott a sarokban ülő kislányra.
– És ki lakik a szomszéd házban?
– Egy Grandy nevű férfi, mozdonyvezető a helyiérdekűnél. Teljesen egyedül él. Most dolgozik.
– Én se gondoltam, hogy otthon van – vigyorgott Ohls. Felállt, odament a kislányhoz, megsimogatta a fejét. – Le kell jönnie velünk, Tora, vallomást tenni.
– Természetesen. – Tom Sneyd hangja fáradt volt, apatikus. – Azt hiszem, kirúgnak, mert az éjjel bérbe adtam a taximat.
– Én nem vagyok ennyire biztos ebben – mondta halkan Ohls. – Legalábbis akkor nem, ha olyan főnöke van, aki szereti, hogy olyan fiúk vezetik a taxijait, akiknek van vér a pucájukban. Megint megsimogatta a kislány fejét, majd az ajtóhoz ment, és kinyitotta. Odabólintottam Tom Sneydnek, aztán Ohls nyomában én is kimentem. Kint Ohls halkan megszólalt.
– Még nem tud a gyilkosságról. Nem kell kitálalni a gyerek előtt.
Odamentünk a szürke kocsihoz. A pincéből szereztünk néhány zsákot, azokkal terítettük le a néhai Andrewst, a széleket kövekkel rögzítettük. Ohls odanézett.
– Villámgyorsan meg kell tudnom, merre van itt a közelben egy telefon – mondta elgondolkodva.
Rátámaszkodott a kocsi ajtajára, és benézett a mexikóira. A mexikói hátravetett fejjel, félig lehunyt szemmel ült, barna arca elkínzottnak látszott. A bal csuklója a kormány kerékhez volt bilincselve.
– Mi a neved? – reccsent rá Ohls.
– Luis Cadena – felelte halkan a mexikói anélkül, hogy egy milliméternyivel is tágabbra nyitotta volna a szemét.
– Melyikőtök nyírta ki tegnap éjjel azt a tagot West Cimarronban?
– Nem érteni, señor – dorombolta a mexikói.
– Ne nézz hülyének, te szarházi – mondta Ohls indulat nélkül. – Még begurulok tőle. – Bekönyökölt az ablakon, szájában körbeforgatta a kurta kis szivart.
A mexikói ábrázata enyhén derűsnek, ugyanakkor nagyon fáradtnak is hatott. Jobb kezén már feketére alvadt a vér.
– Andrews nyírta ki a tagot egy taxiban West Cimarronnál – mondta Ohls. – Egy lány is volt a hapsival. A lányt elkaptuk. Nem tudod bizonyítani, hogy nem voltál benne.

A mexikói félig nyitott szemében fény csillant, de nyomban ki is hunyt. Elmosolyodott, megvillantak kis, fehér fogai.
– Mit csinált Andrews a fegyverrel? – kérdezte Ohls.
– Nem érteni, senor.
– Kemény gyerek – mondta Ohls. – Halálra rémülök, amikor ilyen kemények.
Elsétált a kocsitól, lábával félrekotort egy kis odaszóródott földet a járdáról, a halottat takaró zsákok mellől. Cipője orra nyomán lassan láthatóvá lett a vállalkozó betonba foglalt névjegye. Ohls hangosan olvasta:
– Dorr Út- és Magasépítő Társaság, San Angelo. Csoda lenne, ha ez a dagadt tetű megmaradna a maga bulijában – morogta.
Ohls mellett álltam, néztem lefelé a domboldalon a két ház között. Messze odalentről, a szürke tavat szegélyező úton haladó kocsik szélvédőjéről fénypászmák villantak fel.
– A gyilkosok tudtak a taxiról – kezdtem –, a lány pedig bejutott a városba a szajréval. Szóval nem Canales csinálta. Canales nem az a fajta, aki hagyna bárkit is flangálni huszonkét lepedővel, ami az övé. A vörös hajú benne volt a gyilkosságban, és az előre ki volt tervelve.
Ohls vigyorgott.
– Hát persze. Úgy volt kicsinálva, hogy magát lehessen vádolni vele.
– Szégyen – folytattam –, hogy egyeseknek egy körömfeketényit se számít egy ember élete... vagy huszonkét lepedő. Hargert az én fegyveremmel nyírták ki, hogy rám kenhessék, a dohányt pedig azért passzolták le hozzám, hogy még biztosabbra mehessenek.
– Talán azt hitték, hogy maga elhúzza a csíkot – morogta Ohls.
Ujjaim között végigmorzsolgattam egy cigarettát.
– Most mit csinálunk? Megvárjuk, amíg feljön a hold, vagy lesétálunk innen, és elhintünk még egy-két kegyes hazugságot?
Ohls a Poke Andrewst takaró zsákok egyikére sercintett.
– Ez itt már nem a város – mondta mogorván. – Kioszthatom az ügyet a solanói őrszobának, és megmondhatom nekik, hogy egy ideig ne szellőztessék az ügyet. A taxis cigánykereket fog hányni örömében, ha nem kell beszélnie róla. Ezt a mexikóit viszont szeretném személyesen bevinni a kalitkába.
– Ez a megoldás nekem is tetszik – mondtam. – Gondolom, maga sem tudja az idők végezetéig titokban tartani a dolgot. De addig talán igen, amíg elmegyek, és meglátogatok egy dagadt fiúcskát meg egy cicust.

11

Otthon a levélszekrényben egy levél várt. „Amint módjában áll, hívja fel F. D.-t.” Aláírás nélkül. Még jó, hogy tudom, ki ez a borzasztóan titokzatos F. D. Egy dagadt macskabarát. Megittam azt a kis piát, ami még lötyögött a palack fenekén. Aztán lekapartam a képemet, átöltöztem, elővettem a telefonkönyvet, és kikerestem Frank Dorr számát. A telefonkönyv szerint egy szép, régi házban lakott a Greenview Park Crescenten.
Töltöttem magamnak frissen bontott üvegből egy emberes adagot, felhígítottam egy jégkockával, aztán, kezem ügyében a telefonnal, letelepedtem egy karosszékbe. Egy szobalánnyal beszéltem először. Utána egy férfival, aki úgy ejtette a Frank Dorr nevet, mintha esetleg a szó felrobbanhatna a szájában. Utána egy másik hang duruzsolt a fülembe, fölöttébb selymesen. Aztán sokáig várakoztam, végül megkaptam magát Frank Dorrt. Olyan volt a hangja, mintha örülne, hogy hallja az enyémet.
– Gondolkoztam egy kicsit a ma délelőtti beszélgetésünkön – mondta –, és támadt egy jobb

ötletem. Ugorjon fel hozzám! Látogasson meg... Magával hozhatná a pénzt is. Még van annyi ideje, hogy kivegye a bankból.
– Az éppen van – válaszoltam. – Csak hatkor zárják a páncélrekeszeket. De az nem a maga pénze.
Vihogott.
– Ne legyen buta! Annak a pénznek minden egyes darabja meg van jelölve. Nem szívesen vádolnám magát azzal, hogy ellopta.
Végiggondoltam, de nem hittem el, hogy a pénz meg van jelölve. Húztam egyet a poharamból, aztán azt mondtam:
– Hajlandó lennék visszaadni annak, akitől kaptam, persze a maga jelenlétében.
– Hát... – mondta –, már említettem, hogy az az illető nincs a városban. De majd utánanézek. Csak ezúttal semmi marháskodás...!
Mondtam neki, hogy természetesen szóba se jöhet semmi marháskodás, aztán mentem. Fölhajtottam a whiskymet, és fölhívtam Von Ballint a Telegramnál. Azt mondta, úgy fest a dolog, hogy a seriff embereinek fogalmuk sincs Lou Hargerről, vagy legalábbis nem érdekli őket. Egy kicsit meg volt sértve, hogy még mindig nem adtam engedélyt a sztori fölhasználására. Hallottam a hangján, hogy még nem jutottak a fülébe a Szürke-tó környéki események.
Hívtam Ohlsot, de nem tudtam elérni.
Pancsoltam magamnak még egy pohárral, legurítottam a felét, aztán éreztem, hogy sok lesz. Föltettem a kalapom, mégis meggondoltam magam a második fél pohár whiskyt illetően, aztán lementem a kocsimhoz. A kora esti forgalom hazafelé tartó, vacsorára igyekvő családfőktől volt zsúfolt. Nem voltam biztos abban, hogy két kocsi követ-e vagy csak egy. Mindenesetre nem húzott mellém senki, és nem hajítottak kukoricagránátot az ölembe.
Dorr háza kocka alakú, régi, vöröstéglás épület, szép park és fehér kőlábazata fal vette körül. A hatalmas kocsifeljáró alatt egy fényes, fekete kocsi állt. Követtem a vörös kövekkel kirakott kis sétautat, majd egy sápadt, zsakettes emberke bevezetett egy tágas, néma folyosóra, amely régi bútorokkal volt berendezve. Végigmentünk a folyosón, majd derékszögben befordulva egy másikon is, amelynek végén a kisember egy faborítású dolgozószobába tessékelt. Egyedül maradtam.
A szoba túlsó falát jobbára nyitott franciaablakok alkották, amelyeken át a fákon túl egy darabka eget lehetett látni. A fák előtt egy öntözőberendezés forgott körbe lustán a már amúgy is sötétzöld, selymes pázsiton. A szoba falain megsötétedett olajfestmények, az egyik oldalon egy óriási fekete íróasztal, rajta könyvek, sok süppedős fotel, a padlón faltól falig érő, nagy, puha szőnyeg. Jó szivarok enyhe illata, messziről a virágoskert és a nedves föld szaga. Kinyílt az ajtó, és egy fiatalos férfi lépett be, orrán csíptetővel. Kimérten biccentett felém, bizonytalanul körülpillantott, majd azt mondta, hogy Mr. Dorr egy percen belül itt lesz. Kiment, én meg rágyújtottam.
Egy kis idő múltán ismét nyílt az ajtó, Beasley lépett be, vigyorogva elsétált mellettem, s közvetlenül az ablakok előtt leült. Aztán belépett Dorr, és mögötte Miss Glenn.
Dorr karján a fekete macska volt, jobb arcán pedig két hosszú, gusztusos, vöröslő karmolás. Miss Glenn ugyanazt a ruhát viselte, amelyiket reggel. Komornak, nyúzottnak, unottnak látszott. Úgy ment el mellettem, mintha sohase látott volna.
Dorr belepréselte magát az íróasztal mögött álló, magas hátú karosszékbe, a macskát maga elé tette. A macska elsomfordált az asztal szélére, ahol hosszú, széles, megfontolt mozdulatokkal elkezdte a mellét nyalogatni.
– Nocsak, nocsak – kuncogott kedvtelve Dorr –, hát mégis összejöttünk!
A zsakettes férfi lépett be egy tálcával és poharakkal, körülhordozta őket, majd a tálcát és a

koktélkeverőt letette egy alacsony asztalkára Miss Glenn mellé. Kiment a szobából, és úgy csukta be az ajtót, mint aki attól tart, hogy megnyikordulhat.
Mindannyian ittunk, és nagyon ünnepélyesen festettünk.
– Kettő kivételével mindenki itt van – mondtam. – Véleményem szerint az ülés határozatképes.
– Hogy értsem ezt? – csattant fel Dorr, s féloldalra hajtotta a fejét.
– Lou Harger a hullaházban van, Canales pedig a zsarukkal fogócskázik. Rajtuk kívül mindenki itt van. Az összes érdekelt fél.
Miss Glenn heves mozdulatot tett, de nyomban visszafogta magát, és megmarkolta a szék karfáját.
Dorr ivott két kortyot a koktéljából, majd félretette a poharat, s két kicsi kezét egymásra fektette az asztal lapján. Az arca enyhén vészjósló volt.
– Ide a pénzt – mondta fagyosan. – Mostantól majd én őrzöm.
– Se most, se máskor – feleltem. – Nem hoztam el.
Dorr rám meresztette a szemét, az arca egy kissé elvörösödött. Beasleyre néztem. A szájában cigaretta füstölgött, két keze zsebre dugva, tarkója a szék hátának támasztva. Mintha félig aludt volna.
– Szóval zárolta? – kérdezte Dorr halkan, elgondolkozva.
– Pontosan – feleltem komoran. – Amíg nálam van, addig viszonylag biztonságban vagyok. Maga túljátszottá a szerepét, amikor hagyta, hogy elzárjam a pénzt. Hülye volnék, ha nem élnék azzal az előnnyel, amit a birtoklása jelent.
– Hogy maga biztonságban? – kérdezte Dorr enyhén baljóslatú felhanggal.
Nevettem.
– Bemárthatnak – feleltem. – Bár a legutóbb éppenséggel nem jött össze úgy igazán... Nem erezhetem magam biztonságban azért sem, mert esetleg megint fegyverrel kényszerítenek vendégségbe. Bár legközelebb az se megy ennyire simán... Viszont meglehetős biztonságban vagyok afelől, hogy nem lőnek hátba, és maga nem forgatja fel a lakásomat a dohányért.
Dorr a macskát simogatta, úgy nézett rám, leszegett fejjel.
– No de beszéljünk meg inkább egy-két lényegesebb dolgot – folytattam. – Ki viszi el a balhét Lou Hargerért?
– Olyan biztos benne, hogy nem maga lesz az? – kérdezte epésen Dorr.
– Az én alibim, sajnos, kitűnő. Nem is tudtam, mennyire az, amíg tudomást nem szereztem arról, hogy milyen pontosan volt időzítve Lou halála. Én most már tiszta vagyok... függetlenül attól is, hogy ki milyen fegyvert mutat be a bíróságon, és milyen dajkamesét ad le! Mellesleg az alibim megfúrására küldött fiúcskák bajba keveredtek.
– Csakugyan? – kérdezte Dorr minden látható érzelem nélkül.
– Egy Andrews nevezetű bravó, meg egy mexikói, aki Luis Cadenának nevezi magát. Meg merem kockáztatni, hogy hallott már róluk.
– Nem ismerem őket – válaszolt Dorr élesen.
– Akkor bizonyára nem izgatom fel vele, ha elmondom, hogy Andrews a lehető legtökéletesebben halott, Cadena pedig a törvény foglya.
– Természetesen nem izgat – felelte Dorr –, Canales emberei voltak. Canales ölette meg Hargert.
– Szóval ez az új mese? Elég vérszegény. Lehajoltam, és a székem alá csúsztattam üres poharamat. Miss Glenn felém fordult, és beszélni kezdett. Nagyon komolyan csinálta, mintha csak az emberiség jövője szempontjából döntő lenne, hogy elhiggyem, amit mond.
– Természetesen... természetesen, Canales ölette meg Lout... Legalábbis azok az emberek ölték meg, akiket ő küldött utánunk.
Udvariasan bólintottam.

– De miért? Egy kalap pénzért, amit nem is raboltak el? Ők nem ölték volna meg, inkább magukkal vitték volna mindkettőjüket. A gyilkosságot maga készítette elő, a taximanőver pedig csak arra kellett, hogy engem félrevezessen!
Hirtelen mozdulattal kinyújtotta a kezét. A szeme csillogott, vibrált.
Dorr az ajkát nyalogatta, szúrós szeme egyikünkről a másikra cikázott. Miss Glenn búvalbélelt hangon szólalt meg.
– Lou mindent tudott a kerékről. A krupiéval, Pinóval közösen tervelte ki. Pinónak egy kis útiköltségre volt szüksége, Dél-Amerikába akart költözni. Canales persze kiszagolhatta volna a dolgot, de nem ilyen gyorsan, ha én nem lármázom, és nem verem a balhét. Én ölettem meg Lout... de nem abban az értelemben, ahogy maga hiszi.
Levertem vagy három centi hamut a cigarettámról, amelyről egészen megfeledkeztem.
– Rendben van – mondtam komoran. – Canales viszi el a balhét... Maguk, svindlerek meg azt hiszik: engem csak ez érdekel, ugye? És hova tartott Lou, miután Canales állítólag rájött, hogy megvágták?
– El akart menni – felelte fahangon Miss Glenn. – Nagyon messzire. És úgy volt, hogy én is vele megyek.
– Maga, úgy látszik, elfelejti, hogy én tudom, miért ölték meg Lout! – mondtam a szokottnál jóval élesebben.
Beasley felült a székében, s jobb kezét komótosan útnak indította a bal válla felé.
– Nem idegesíti ez az okos fiú, főnök?
– Még nem – felelte Dorr. – Hagyd, hadd fecsegjen.
Elfordultam egy kicsit, hogy jobban szembe legyek Beasleyvel. Odakint már besötétedett, az öntözőcsapot elzárták. Párás levegő áramlott be a szobába. Dorr kinyitott egy cédrusfa dobozt, kivett egy hosszú, barna szivart, a szájába vette, s műfogainak egyetlen száraz csattintásával leharapta a végét. Gyufaszál reccsenő hangja hallatszott, majd az a lassú, kifinomodott technikájú pof ékelés, ahogy a kövér megszívogatta a szivart.
– Felejtsük el ezt az egészet – mondta lassan a füstfelhő mögül –, és egyezzünk meg a pénz felől... Manny Tinnen ma délután fölakasztotta magát a cellájában.
Miss Glenn fölpattant, két karjával lökte föl magát álló helyzetbe. Aztán lassan visszaroskadt a székébe, s nem mozdult.
– Segített valaki Tinnennek? – kérdeztem, majd egy hirtelen, heves mozdulatot tettem, és megmerevedtem.
Beasley gyors pillantást vetett rám, én azonban nem őt néztem. Az egyik ablak mögött egy árny állt, valamivel világosabb, mint a sötét fű és a még sötétebb fák. Tompa, száraz, köhintésszerű pukkanás hallatszott, nyomában fehéres füst szállongott be az ablakon.
Beasley összerándult, félig fölemelkedett, majd arcra bukott. Egyik behajlított karja a teste alá szorult.
Canales ugrott be az ablakon, elment Beasley mellett, tett még három lépést, majd szótlanul megállt, kezében egy hosszú, kis kaliberű pisztollyal, amelynek csövén hangtompító duzzadt.
– Ne moccanjanak! – mondta Canales. – Jól tudok célozni, még ezzel az elefántlövővel is.
Olyan fehér volt az arca, hogy szinte világított. Fekete szeme füstszürke, a szembogara nem is látszott. Két sápadt, szürke lámpa.
– Estefelé, nyitott ablakon át jól terjed a hang – mondta kifejezéstelen hangon.
Dorr mindkét kezét az asztalra tette, és dobolni kezdett. A fekete macska egészen lelapult, löszökként az asztal széléről, és bebújt egy szék alá. Miss Glenn nagyon lassan, mintha valami szerkezet mozgatná, Canales felé fordította a fejét.
– Lehet, hogy van riasztójelző az íróasztalán – mondta Canales. – De ha kinyílik az ajtó, lövök.

Ezer öröm lesz számomra végignézni, mint buggyán ki a vér azon a dagadt nyakán.
Jobb kezemet öt centivel arrébb mozdítottam a székem karfáján. A hangtompítós revolver felém lendült. Leállítottam magam. Canales kurtán elmosolyodott.
– Maga okos zsaru – mondta. – Először arra gondoltam, hogy móresre tanítom. De van egykét dolog, ami tetszik magában.
Nem szóltam semmit. Canales megint Dórra nézett.
– A maga hálózata már hosszú ideje élősködik rajtam. Most megint kitaláltak valamit. Az éjjel kicsiklandoztak belőlem egy kis dohányt. Ez sem rendkívüli esemény. Köröznek e miatt a Hargernek a meggyilkolása miatt. Egy Cadena nevű pofa azt vallotta, hogy én béreltem föl... Ez már egy kicsit nagyobb falat annál, amit lenyelek.
Dorr enyhén dülöngélni kezdett, két könyökét az asztal lapjának feszítette, úgy tartotta az állát két apró kezével, majd remegni kezdett. A szivarja a padlón füstölgőit.
– Vissza akarom kapni a pénzemet – mondta Canales –, és kimosni magam ebből a sárból. Főként pedig mondani akarok valamit: *nézze,* Dorr, én bele tudok lőni abba az eltátott szájába, és végig tudom nézni, hogy ömlik ki rajta a vér!
Beasley teste összerezzent a szőnyegen. A kezei lassan tapogatózni kezdtek. Dorr szemei csaknem keresztbe álltak az igyekezettől, hogy ne nézzen gorillája felé. Canalest ez alkalommal teljesen magával ragadta, és elvakította a düh. Egy kicsivel arrébb csúsztattam ujjaimat a szék karfáján. Hosszú utat kellett még megtenniük.
– Pino elmondta nekem, gondoskodtam róla, hogy elmondja! Maga ölette meg Hargert. Mert ő volt a vád titkos tanúja Manny Tinnen ellen. Az államügyész titokban tartotta, és ez a zsaru itt, ez is! Harger azonban nem tudta a száját tartani! Elfecsegte a nőjének, a tyúk pedig magának... És a gyilkosságot úgy terveitek ki, hogy rám tereljék a gyanút. Illetve először erre a nyomozóra, és ha ez nem jön be, akkor énrám.
Csend volt. Szerettem volna mondani valamit, de egy szót se tudtam kinyögni. El nem tudtam képzelni, hogy Canalesen kívül bárki más megszólalhatna. Canales folytatta.
– Maga lefizette Pinót, hogy hagyja nyerni Hargert meg a nőjét. Nem volt nehéz, én ugyanis nem drótoztatom a kerekeimet!
Dorr arca fölemelkedett, lassan, falfehéren, Canales felé fordult, úgy festett, mint egy olyan ember arca, aki nyomban epilepsziás rohamot kap. Beasley már félkönyéken támaszkodott. A szeme csaknem teljesen csukva volt, de a kezében egy revolver araszolt fölfelé.
Canales előrehajolt, a szája mosolyra húzódott. A ravaszra feszülő ujja pontosan abban a pillanatban fehéredéit el, amikor Beasley revolvere hátraugrott, és eldördült.
Canales háta ívbe feszült. Anélkül, hogy a kezét fölemelte volna, mereven előrezuhant, nekiesett az íróasztal szélének, és a padlóra rogyott.
Beasley elejtette a pisztolyát, és megint arcra bukott. A teste elernyedt, ujjai görcsösen rángani kezdtek, aztán nem mozdult többé. Összekeresgéltem a lábaimat, fölálltam, odamentem Canaleshez, és az asztal alá rúgtam a fegyverét, teljesen fölöslegesen. Eközben észrevettem, hogy azért Canales is elsüthette a revolverét legalább egyszer, mert Frank Dorrnak már nem volt jobb szeme.
Némán, mozdulatlanul ült, az álla a mellére bukott, arca érintetlen oldalán csendes mélabú tükröződött.
A szoba ajtaja felpattant, a csiptetős titkár lépett be kidülledő szemekkel. Hátratántorodott, neki az ajtónak, s ezzel becsukta. Kapkodó zihálását a szoba túlfelén is hallottam.
– Csak... csak nincs valami baj? – hörögte.
A kérdést ebben a helyzetben igen murisnak találtam, aztán rájöttem, hogy talán rövidlátó, ráadásul ahol ő áll, onnan Frank Dorr testhelyzete egészen természetesnek hat. Ami pedig a

látvány többi részét illeti, egy Dorr-alkalmazott számára az ilyesmi valószínűleg mindennapos dolog volt.
– Van... – feleltem – de majd mi elintézzük. Ne ártsa bele magát.
– Igenis, uram – felelte, és kiment. Ez annyira meglepett, hogy leesett az állam. Odamentem, és lehajoltam az őszülő hajú Beasleyhez. Eszméletlen volt, de a pulzusa egész rendesen lüktetett. Az oldalából vér szivárgott.
Miss Glenn csak állt, és csaknem olyan kábultnak látszott, mint Canales, amikor bejött. Hadarva, pattogós, nagyon tiszta hangon beszélni kezdett hozzám.
– Én nem tudtam, hogy meg akarják ölni Lout, de ha tudom, akkor se tehettem volna ellene semmit. Ezek tüzes vassal égettek engem... csak úgy ízelítőül, hogy mit kaphatok. Ide nézzen!
Feltépte a ruhája elejét, a két melle között borzalmas égési seb látszott.
– Jól van, kisanyám – mondtam. – Kínos kúra lehetett. Most viszont ide kell csődítenünk néhány zsarut, meg egy mentőautót Beasleynek.
A telefon felé indultam; amikor a nő elkapta a karomat, leráztam magamról a kezét. Vékony, elkeseredett hangon tovább mondta;
– Azt hittem, hogy Lout egyszerűen csak kivonják egy kicsit a forgalomból, amíg le nem zajlik a tárgyalás. Ezek viszont kirángatták a taxiból, és szó nélkül lelőtték. Aztán a kisebbik behajtott a taxival a városba, a nagydarab meg fölvitt engem a hegyek közé, egy faházba. Ott várt Dorr. Ö mondta, hogyan kell bemártani magát. Azt mondta, ha jól csinálom, megkapom a pénzt, de ha átverem őket, akkor halálra kínoznak.
Hirtelen átvillant rajtam, hogy túl sok embernek fordítok hátat. Sarkon fordultam, megfogtam a telefont, és az asztalra tettem a pisztolyomat.
– Hallgasson meg! Hadd mondjam végig! – kiáltotta vadul a nő. – Dorr tervelte ki az egészet Pinóval, a krupiéval. Pino benne volt abban a bandában is, amely odacsalta Shannont, ahol aztán elintézték. Én nem...
– Persze – vágtam közbe. – Nincs semmi baj. Nyugodjon meg.
A szoba, de az egész ház is nagyon csendesnek hatott, mintha egy rakás ember görnyedezne az ajtó előtt hallgatózva.
– Nem volt rossz elgondolás – mondtam ráérősen, mint akinek a világon semmi más dolga nincs. – Lou csak eszköz volt Frank Dorr számára. Úgy gondolta, ezzel a mókával mindkettőnket lehetetlenné tesz mint tanúkat. De túlbonyolította a tervet, túl sok embert mozgatott meg. Az ilyesfajta verembe mindig az esik bele, aki ásta.
– Lou el akart utazni – mondta a nő, ruháját gyűrögetve. – Be volt gyulladva. Azt hitte, ez a rulett-buli végkielégítés a számára.
– Aha – feleltem, majd fölemeltem a telefont, és kértem a rendőrkapitányságot.
Ismét nyílt az ajtó, a titkár támolygott be, revolverrel a kezében. Mögötte egy libériás sofőr, ugyancsak revolveresen.
– Frank Dorr házából beszélek! – süvöltöttem a telefonba.
– Gyilkosság történt...
A titkár meg a sofőr kifarolt. Futó léptek zaját hallottam a folyosó felől. Lenyomtam a telefon villáját, majd a Telegramot hívtam, ott pedig Von Ballint kértem. Mire végigrágtam neki a tésztát, Miss Glenn az ablakon át eltűnt a kert sötétjében.
Nem menteni utána. Nem is nagyon bántam, hogy elpárolgott.
Hívtam Ohlsot, de azt mondták, még lent van Solanóban. És ekkorra már az éj megtelt szirénasivítással.
Volt némi zűröm, de nem túl sok. Fenweather túl sokat nyomott a latban. Nem derült fény a teljes sztorira, de annyira igen, hogy a városházán néhány kis potentát egy ideig az arca előtt

felejtse a bal karját. Rosszul viselik a szemek és a villanófények tüzet.
Pinót Salt Lake Cityben gyűjtötték be. Megtört, beköpte Manny Tinnen bandájának négy további tagját. Kettőt agyonlőttek, mert ellenálltak letartóztatás közben, a másik kettő életfogytiglani kapott. Miss Glenn eltűnt, és többé nem hallottunk róla.
Azt hiszem, ez minden. A huszonkét lepedőt be kellett szolgáltatnom a városháza főkönyvelőjének. Kétszáz dollárt engedélyezett belőle a számomra tiszteletdíj gyanánt, és kilenc dollár húszat benzinköltség címén. Néha eltűnődöm, mi lett a többivel.

A király sárgában

1

George Millar a Carlton Hotel éjszakai portása volt. Elegáns, sörtehajú, alacsony férfi, dallamos, mély hangja akár egy romantikus színészé. Bár halkan beszélt, szeme haragtól villogott, miközben bemondta a telefonba: – Igazán sajnálom. Nem fog ismét előfordulni. Máris intézkedem.
Letette a telefont, és kimasírozott a katedrálüveg fal mögül. Éjjel egy óra múlt, és a nagy előcsarnokban, ahová három lapos lépcsőfok vitt, a lámpák tompított fénnyel égtek. Az éjszakai szállodai inas már rendet csinált. A helyiség teljesen üres volt, a távolból egy rádió halk hangja szólt. Millar lement a lépcsőn, és a hang irányába sietett. Befordult egy boltíves átjáróba, és ránézett a férfira, aki a halványzöld díványon feküdt.
Millar rámordult:
– Hékás! Maga házidetektív vagy házimacska?
Steve Grayce lassan megfordult, és Millarre nézett. Magas, fekete hajú, huszonnyolc éves, mélyen ülő, nyugodt szempárral és feltűnően finom vonalú szájjal. A rádióra bökött és elmosolyodott: – King Leopardi az, George. A trombitáskirály! Hallgassa ezt a zenét!
– Szép – mondta szárazon Millar. – Nyomás vissza az emeletre, és távolítsa el azt az alakot a folyosóról!
Steve Grayce meghökkent.
– Micsoda... már megint? Azt hittem... – Egyetlen lendülettel felállt.
Legalább egy lábbal magasabb volt Millarnél.
– A 816-os fel van háborodva. A trombitás a folyosón van a két partnerével. Sárga szaténsortban dzsesszkoncertet tartanak. És az egyik a két csaj közül, akiket Quillan tett a 811-esbe, még táncot is lejt hozzá. Mozogjon, Steve, és vessen véget a hepajnak!
Steve Grayce savanyúan elmosolyodott.
– King Leopardi nem törzsvendég nálunk. Használhatok kloroformot, vagy elég a gumibot?
Öles léptekkel végigment a boltíves folyosó halványzöld szőnyegén, átvágott az előcsarnokon, és beszállt a liftbe. A nyolcadikon a zenebona úgy hasított a fülébe, mint egy hirtelen támadt orkán. Az egész folyosó visszhangzott. Fél tucat ajtó nyitva állt, és a morcos vendégek háziköntösben bámultak.
– Mindjárt vége a cirkusznak – mondta sietve Steve Grayce. – Csak nyugalom.
Befordult a folyosón. Három férfi állt egy nyitott ajtónál, amelyből fényözön áradt kifelé. A középső, a trombitás, magas, izmos és jó vágású, hajszálvékony bajuszkával. Arca kipirult, szeme részegségtől csillogott. Sárga rövidnadrág volt rajta, bal szárán óriási, fekete, hímzett monogram. Napbarnította felsőteste teljesen mezítelen.
Két társa pizsamában, mind a kettő részeg, egyik klarinéttel, a másik tenorszaxofonnal.

Előttük egy platinaszőke nő riszálta magát, vonaglott felhúzott szemöldökkel, kellette magát a zenére. Torokhangú rikácsolása hamis volt, akár a szemöldöke, és éles, mint a körmei. Magas sarkú papucsot viselt és fekete pizsamát.
Steve Grayce megtorpant.
– Az ingyencirkusznak vége! És most lóduljanak... mozgás!
King Leopardi elvette szájától a trombitát, és felordított:
– Tust a házidetektívnek!
A három részeg egy bontott akkordot fújt, amelybe a falak is belerázkódtak. A lány hisztérikusan nevetett, és a levegőbe rúgott. Papucsa mellen találta Steve Grayce-t. A detektív a lányhoz ugrott, és megragadta a csuklóját.
– Ereszd el! – ordította Leopardi. – Kisanyám, húzz be neki! Taposd a szőnyegbe!
Steve a hóna alá kapta a lányt, és elszaladt. Olyan könnyedén vitte, mint valami csomagot. Bekukkantott egy kivilágított szoba ajtaján. Egy pár barna férfibakancs hevert egy komód alatt. Továbbment a következő kivilágított szobához, berúgta maga mögött az ajtót, és gyorsan bezárta. Szinte ugyanabban a pillanatban egy ököl dörömbölt odakint. Steve rá se hederített.
Keresztüllökte a lányt a fürdőszoba előtti rövid folyosón, aztán elengedte. A lány eltámolygott, nekidőlt a komódnak. Hajtincs lógott az egyik szemébe. Vadul megrázta a fejét, és kivicsorította a fogát.
– Melyik lábammal rúgjalak ki? – kérdezte Steve.
– Menj a francba! – szitkozódott a lány – King a barátom! Jobb, ha leveszed rólam a mancsodat, zsaru!
Egy másik lány feküdt keresztben az ágyon, összeborzolt haja szétterült fehér arcán. Fel volt hasadva a pizsamája. A lány ernyedten hevert és nyögdécselt.
– Lám csak, az eltépett pizsama trükkje! – jegyezte meg Steve nyersen. – Ez nem jött be, kisanyám. És most figyeljetek rám, kislányok. Vagy ágyba bújtok, és maradhattok reggelig, vagy szedhetitek a sátorfátokat! Döntsétek el!
A fekete hajú nyögdécselt, a szőke szájalt:
– Hordja el magát a szobámból, nyavalyás hekus!
Előkapott egy kézitükröt. Steve félreugrott, a tükör a falhoz vágódott és leesett, de nem tört össze. A fekete hajú megfordult az ágyon, és elcsigázottan nyögte: – Jaj, kopjon már le, rosszul vagyok.
Lehunyt szemmel feküdt, szemhéja verdesett.
A szőke keresztülriszálta magát a szobán az ablaknál álló asztalhoz, töltött egy jó fél vizespohárnyi whiskyt, és magába döntötte. Fuldokolva kiejtette kezéből a poharat, és négykézlábra ereszkedett.
– Ez üt ki téged, kisanyám – mondta komoran Steve.
A lány összekuporodott, és a fejét rázta, öklendezett, vörös körmű kezét a szája elé tette. Fel akart állni, de az oldalára esett, és elnyomta az álom.
Steve az ablakhoz lépett, becsukta. Felnyalábolta a szókét a földről, ráfektette az ágyra, aztán mindkettőjüket állig betakarta. Leoltotta a lámpát, és kinyitotta az ajtót. Kívülről ismét bezárta egy láncon fityegő álkulccsal.
– Szállodaipar – morogta –, undorító.
A folyosó most üres volt. Egy kivilágított szoba ajtaja még nyitva állt. A 815-ös volt az, a lányoké után a második. Bentről halk trombitaszó hallatszott, de nem eléggé halk, hiszen hajnali fél kettő volt.
Steve Grayce belépett a szobába. King Leopardi egyedül volt odabent.
Egy fotelban terpeszkedett, könyökénél egy hosszú pohár. Hangszerét körívben forgatva játszott,

fények villóztak a trombita tölcsérén.
Steve cigarettára gyújtott, kifújt egy füstfelhőt, és bámulattal vegyes megvetést tükrözött a pillantása.
– Villanyoltás! – mondta halkan. – Igazán szívhez szólóan játszik. De itt nem lehet ezt csinálni. Egyszer már figyelmeztettem. Tegye el azt a szerkentyűt.
Leopardi rosszindulatúan elmosolyodott, azután egy vibráló, prüszkölő hangot fújt, ami olyan volt, mint az ördög kacagása.
– Leopardi azt csinál, amit akar. Még senki sem akadályozta meg. Kopjon le!
Steve a válla közé húzta a nyakát, és odalépett a magas, napbarnította férfihoz. Türelmesen azt mondta: – Tegye le azt a rézdudát, nagyfiú. A vendégek aludni akarnak. Maga nagy ember a pódiumon. De másutt egyébként olyan rossz a híre, hogy valósággal bűzlik! Nekem a munkámat kell végeznem, és azt is teszem. Ha nem hagyja abba, bizisten a nyaka köré tekerem a hangszerét.
Leopardi leeresztette a trombitát, és jókorát kortyolt a pohárból. Szeme csillogott. Ismét szájához emelte a hangszert, és akkorát fújt bele, hogy megremegtek a falak. Azután felugrott, és fejbe vágta Steve-et a hangszerrel.
– Soha ki nem állhattam a zsaruféléket – jelentette ki megvető mosollyal.
Steve kissé hátralépett, és megrázta a fejét. Gúnyosan oldalt pillantott, előrecsúsztatta egyik lábát, és tenyérrel pofon vágta Leopardit. Az ütés enyhének tűnt, de a trombitáskirály átpenderült a szobán, és ahogy az ágy lábánál földet ért, jobb keze belelógott egy nyitott bőröndbe.
Egy pillanatig egyikük sem mozdult. Azután Steve elnyomta a cigarettáját. Fekete szeme kifejezéstelen volt, de szája a füléig húzódott.
– Ha balhét akar – mondta –, jó helyen kereskedik.
Leopardi arcán feszes félmosoly jelent meg, és jobb keze előbukkant a bőröndből egy pisztollyal. Hüvelykujja kibiztosította a zavart. Határozottan célzásra emelte a fegyvert.
– Ehhez mit szól? – és tüzelt.
A pisztoly pokoli robajjal sült el a becsukott szobában. A fiókos szekrény tükrének cserepei szerteszéjjel röpültek. Egy üvegszilánk úgy megvágta Steve arcát, mint a borotvapenge. Keskeny vércsík szivárgott a bőrén.
Beroggyantotta a lábát, jobb vállal nekirontott Leopardi csupasz mellének, és bal kezével besöpörte a pisztolyt az ágy alá, majd talpra ugrott.
– Rossz lóra tettél! – zihálta rekedten. Leopardira vetette magát, és a hajánál fogva, erőszakkal talpra ráncigálta. Leopardi ordított, és kétszer állkapcson vágta, mire Steve elvigyorodott, és bal kezére csavarta a szólista hosszú, fényes, fekete haját. Leopardi harmadik ütése a vállán találta. Steve erre elkapta a csuklóját, és úgy megcsavarta, hogy a férfi nyüszítve térdre rogyott. Steve megint felemelte a hajánál fogva, elengedte a csuklóját, és három ütést mért a gyomrára.
Leopardi térdre tápászkodott, és elhányta magát.
Steve bement a fürdőszobába, és levett egy törülközőt a fogasról. Odalökte a zenésznek, feldobta a nyitott bőröndöt az ágyra, és belehajigálta a holmiját.

2

Millar néma csöndben állt a pultnál, amikor a liftajtó kinyílt. Arca sápadt és ijedt volt, nyírott fekete bajusza pamaccsá borzolódott felső ajkán. Leopardi lépett ki elsőnek a liftből, sál a nyakában, könnyű felöltője a karjára dobva, kalapja a feje búbjára csúszott. Mereven, kissé meghajolva lépkedett, tekintete kifejezéstelen. Arca sárgászöld.
Steve Grayce jött ki mögötte egy bőröndöt cipelve, azután Cári, az éjszakai inas, még két bőrönddel és két fekete hangszertokkal. Steve odamasírozott a pulthoz, és nyersen azt mondta:

– Mr. Leopardi számláját... ha van egyáltalán. Kiköltözik.
Millar nagy szemeket meresztett rá a márványpult mögül.
– Én... én nem hiszem, hogy...
Leopardi savanyúan elmosolyodott, és kelletlenül kisétált a lengőajtón, amelyet az inas nyitva tartott előtte. Két éjszakás taxi állt a droszton. Az egyik a fedett bejárat elé hajtott, az inas betette Leopardi poggyászát. A trombitás beszállt a taxiba, és kinézett a nyitott ablakon. Lassan, rekedtes hangon kiszólt:
– Sajnálom magát, szimatkám. Ahogy mondom, sajnálom.
A taxi elindult, azután kanyarodott, és eltűnt szem elől. Steve sarkon fordult, elővett egy negyeddollárost, és feldobta a levegőbe. Belecsapta az éjszakai inas tenyerébe.
– A Királytól – mondta. – Őrizze meg, hogy megmutathassa majd az unokáinak!
Ügyet sem vetve Millarre, visszament a nyolcadik emeletre. Végigsétált a folyosón, és ismét belépett Leopardi szobájába. Bezárta belülről, az ágy alól kihalászta a 32-es automatát, zsebre tette, s a padlót vizslatva keresgélte a kilőtt golyót. A szemeteskosárnál bukkant rá, lehajolt érte, de mielőtt felegyenesedett volna, belenézett a kosárba. A lövedéket szórakozottan a zsebébe pottyantotta, azután egy ujjával belekotort a kosárba, és kihúzott egy tépett papírlapot. Felemelte a kosarat, és az ágyra borította a tartalmát.
Kiválogatta azokat a papírdarabokat, amelyekre újságpapír volt ragasztva. Néhány perc múlva már össze is rakta a széttépett papír darabjait, el tudta olvasni az üzenetet, amelyet újságból kivágott szavakból állítottak össze:
LEOPARDI CSÜTÖRTÖKÖN FIZESS TÍZ RONGYOT, KÜLÖNBEN VÉGED. A BÁTYJA,
– Ez igen – mondta Steve Grayce. – Beseperte a papírfecniket egy szállodai borítékba, betette a zakója belső zsebébe, és cigarettára gyújtott. – Van kurázsi a fickóban – mondta. – És trombitáin! is tud.
Bezárta a szobát, aztán a lányok szobájához ment. Halkan bekopogott, és az ajtóra nyomta fülét. Egy szék megnyikordult, és lépések közeledtek az ajtó felé.
– Mi van? – A hang fagyosan és teljesen józanul csengett. Nem a szőke hangja volt.
– A házidetektív vagyok. Beszélhetnék magával?
– Már beszél.
– De nem zárt ajtón keresztül.
– Van tolvajkulcsa! – A lépések eltávolodtak.
Steve kinyitotta az ajtót, csendesen belépett. Csak egy kis lámpa égett gyér fénnyel az asztalon. Az ágyon a szőke hangosan horkolt, kezét csillogó platina hajába temetve. A fekete hajú a fotelban ült az ablaknál.
Steve rámutatott a hosszú hasadásra a pizsamája szárán. Halkan azt mondta:
– Maga nem beteg. És nem is volt részeg. Ez a szakadás pedig régi. Mire megy ki ez a szélhámoskodás? Kinget akarják megvágni?
A lány fagyosan bámult rá, szippantott egyet a cigarettájából, de nem szólt.
– Leopardi már kiköltözött – folytatta Steve.
– Úgyhogy semmi keresnivalója itt, kisanyám.
– Úgy nézett a nőre, mint egy héja, fekete szemét keményen és mereven az arcára függesztve.
– Maguk házidetektívek az agyamra mennek!
– csattant fel dühösen amaz, felugrott, és Steve mellett elhaladva bement a fürdőszobába, az ajtót magára zárta.
Steve vállat vont, és megtapintotta az ágyon alvó lány pulzusát. Vontatottan lüktetett, ahogy a részegeké.
– Szerencsétlen kis szélhámosok – morogta halkan.

Pillantása a fiókos szekrényen lévő nagy piros táskára vándorolt, ráérősen megemelte, aztán visszaejtette. Arca ismét megkeményedett. A táska olyan hangosan koppant az üveglapon, mintha ólomnehezék volna benne. Gyorsan résnyire nyitotta, és fél kézzel beletúrt. Hideg fémet tapintott. Teljesen kinyitotta a táskát, és meglátta benne a kis, 25-ös automatát. Egy fehér cédulára is felfigyelt. Kihalászta, és a fény felé tartotta: egy lakbérnyugta névvel és címmel. Zsebre dugta, visszacsukta a táskát, és már az ablaknál álldogált, amikor a lány előjött a fürdőszobából.
– A fene a jódolgát, még mindig itt van? – fortyant föl. – Tudja, mi történik azzal a szállodai detektívvel, aki éjnek évadján álkulccsal behatol egy nő szobájába?
Steve szórakozottan felelte:
– Igen. Bajba kerül. Még agyon is lőhetik.
A lány oldalra sandított, a piros táskára. Steve ránézett.
– Friscóban ismerte meg Leopardit? – kérdezte. – Két éve nem játszik itt.
A lány lebiggyesztette az ajkát, visszatelepedett az ablakhoz. Arca sápadt, merev volt.
– Blossom ismerőse – mondta színtelen hangon. – Blossom az ott, az ágyon.
– Tudta, hogy idejön ma este, ebbe a szállodába?
– Mi köze hozzá?
– Egyszerűen nem fér a fejembe, miért ide jött – mondta Steve. – Ez nyugis hely. Nem tudom elképzelni, hogy valaki csak azért ide jöjjön.
– Menjen máshová töprengeni. Nekem aludnom kell.
– Jó éjt, drágaságom – mondta Steve –, és jól zárkózzék be.
Sovány, keskeny arcú, ritkás hajú férfi állt a pultnál, a márványlapon dobolva. Millar még mindig a pult mögött állt, továbbra is sápadtnak látszott. A sovány férfi sötétszürke öltönyt viselt, sállal a zakója alatt. Tengerzöld szemét lassan a-liftből kilépő Steve-re irányította, és megvárta, míg az odalép a pulthoz, és rádob egy bilétával ellátott kulcsot.
– Leopardi kulcsa, George – mondta. – Egy ripityára tört tükröt hagyott maga után, a szőnyegen meg a vacsoráját, ami javarészt whisky volt. – A sovány férfihoz fordult: – Velem akar beszélni, Mr. Peters?
– Mi történt, Grayce? – Peters feszes hangon beszélt, mint aki arra számít, hogy úgyis hazudnak neki.
– Leopardi és két zenésze a nyolcadikon szállt meg, a zenekar többi tagja meg az ötödiken. Az ötödiken lakó társaság lefeküdt. Két szélhámosnőnek sikerült megszereznie a Leopardiéhoz közeli szobát. Szerét ejtették, hogy megismerkedjenek vele, aztán zenebonát csaptak kint a folyosón. Kissé keményen kellett fellépnem.
– Véres az arca – mondta hidegen Peters. – Törölje le.
Steve megdörzsölte arcát egy zsebkendővel. A keskeny vércsík rászáradt.
– Betuszkoltam a lányokat a szobájukba – folytatta. – A két zenész vette a lapot és visszavonult, de Leopardi továbbra is azt képzelte, hogy a vendégek trombitaszóra vágynak. Amikor megfenyegettem, hogy a nyaka köré tekerem a trombitáját, fejbe kólintott vele. Lekevertem neki egyet, mire pisztolyt rántott elő, és rámlőtt. Itt van!
Kivette zsebéből a 32-es automatát, és a pultra tette. A kilőtt töltényhüvelyt is melléhelyezte.
– Ezért egy kicsit megfenyítettem és kidobtam innét – tette hozzá.
Peters a márványon dobolt.
– A szokásos taktikája, úgy tűnik, jól bevált. Steve rámeredt.
– Rámlőtt – ismételte higgadtan. – Pisztollyal. Ezzel a pisztollyal. És én érzékeny vagyok a golyókra. Nem talált ugyan, de rosszul is végződhetett volna.
Peters összevonta seszínű szemöldökét. Nagyon udvariasan kezdte:
– Mi éjszakai tisztviselőként alkalmazzuk magát, mert nem kedveljük a házidetektív szót. De

sem egy éjszakai tisztviselő, sem egy házidetektív nem tehet ki vendéget a szállodából az én tudtom nélkül. Soha, Mr. Grayce.
– Értse meg végre, hogy a pasas rám lőtt – mondta Steve. – Világos? Eltűrjem az ilyesmit szó nélkül? – Arca kissé elsápadt.
– És még valamire felhívnám a figyelmét – folytatta Peters, mintha nem is hallotta volna, amit a másik mondott. – Ennek a szállodának a főrészvényese Mr. Halsey G. Walters. Övé a Shalotte Club is, ahol King Leopardi szerdán este zenélni kezd. És ezért, Mr. Grayce, ezért volt olyan szíves Leopardi, hogy nálunk szállt meg. Gondolja, hogy van még mondanivalóm a maga számára?
– Igen, el vagyok bocsátva – mondta Steve örömtelenül.
– Eltalálta, Mr. Grayce. Jó éjszakát. – A sovány, szőke férfi a lifthez ment, és az éjszakai inas felvitte.
Steve Millarre nézett.
– A Nagykutya Walters, mi? – súgta oda neki. – Kemény, okos fickó. Túlságosan okos, semhogy azt hinné, hogy ebben a tetűfészekben és a Shalotte Clubban azonos kategóriájú vendégek fordulnak meg. Peters írt Leopardinak, hogy itt vegyen ki szobát?
– Azt hiszem, igen, Steve. – Millar hangja halk és komor volt.
– Akkor miért nem egy tetőlakosztályban helyezték el, ahol táncolni is lehet napi huszonnyolc dolcsiért? Miért tették egy viszonylag olcsó, futóvendég-emeletre? És miért engedte Quillan azokat a lányokat a közelébe?
Millar meghuzigálta fekete bajuszát.
– Szűkében van a pénznek... ami meg a lányokat illeti, fogalmam sincs róla.
Steve tenyérrel a pultra csapott.
– Szóval ki vagyok rúgva, mert nem hagytam, hogy egy részeges mihaszna koncerttermet és céllövöldét csináljon a nyolcadik emeletből! Ekkora marhaságot! – Aztán megnyugodott. – Azért hiányozni fog nekem ez a lebuj.
– Maga is hiányozni fog nekem, Steve – mondta Millar barátian. – Csak egy hétig nem. Holnaptól ugyanis egy hét szabadságra megyek. A bátyámnak van egy kis háza Crestline-ban.
– Nem is tudtam, hogy van bátyja – mondta Steve szórakozottan. Kinyitotta és összezárta öklét a pult márványlapján.
– Nemigen jár a városba. Tudja, valamikor bokszoló volt.
Steve bólintott és felegyenesedett.
– Hát azért még megvárom a reggelt – mondta. – Hanyatt fekve. Tegye be valahová ezt a pisztolyt, George.
A gyéren megvilágított előcsarnokon át visszament a szobába, ahol a rádió volt. Megigazította a párnákat a halványzöld díványon, majd hirtelen belenyúlt a zsebébe, és elővette a fehér cédulát, amit a fekete hajú lány piros táskájában talált. Nyugta egyheti bérről egy bizonyos Miss Marilyn Delorme, 113 Court Street, Ridgeland Apartments, 211. ajtó alatti lakos nevére kiállítva.
Beletette a levéltárcájába, egy darabig álldogált, s a néma rádióra bámult.
– Az az érzésem, Steve, már akadt is új melód – suttogta magában. – Valami bűzlik ebben a házban.
A telefonhoz lépett, bedobott egy ötcentest, és feltárcsázott egy egész éjjel üzemelő rádióállomást. Csak másodszori hívásra sikerült megkapnia az „örökzöld melódiák” műsorvezetőjét.
– Feltenné megint King Leopardi Magány című számát? – kérdezte.
– Rengeteg kérést kell teljesítenem. Azt meg már kétszer is lejátszottam. Ki beszél?
– Steve Grayce, a Carlton Hotel éjszakai alkalmazottja.

– Szóval egy éber fickó, aki dolgozik. Magának, pajtás, bármit!
Steve visszament a díványhoz, bekapcsolta a rádiót, hanyatt feküdt, és kezeit összefonta a tarkóján.
Tíz perc múlva felhangzott King Leopardi trombitájának magas, átható, szívhez szólóan lágy, szinte suttogóra tompított hangja, hihetetlenül hosszan kitartva az é-t a magas c fölött.
– Egy pasas, aki így tud játszani... – dörmögte Steve, amikor a szám véget ért. – Lehet, hogy túl goromba voltam vele?

3

A Court Street régi, szakadt digó város, pontosabban giccses város volt. A Bunker Hillen terült el, és mindenki képviselve volt benne: a slampos öltözékű, szökésben lévő bűnözők, az éjszakai pillangók vagy a kicsinyes és piszkos háziasszonyok, akik a County Relief nagy, régi, szalagdíszes kapuboltozatú, parkettás, korlátokkal ellátott házaiban ültek, és egész álló nap az albérlőkkel perlekedtek.
Szép hely volt valamikor a Bunker Hill, fénykorából megmaradt az Angyaljárat nevű fura kis sikló, amely egy sárga agyagdombon közlekedett a Hill Streetről.
Délután volt, mikor Steve Grayce kiszállt a szerelvényből, amelyben egyedül utazott. Jó szabású kék öltönyt viselt, és elindult a napsütötte dombtetőn.
Nyugatnak véve útját, rátért a Courtra, és a számozást figyelte. A keresett ház a saroktól a második volt, szemben egy vörös tégla ravatalozóval, amelyen arany betűs felirat hirdette: PAOLO PERUGGINI TEMETKEZÉSI VÁLLALATA. Egy sötét hajú, zsakettes olasz állt az épület függönyös ajtaja előtt szivarozva, mint aki arra vár, hogy valaki meghaljon.
A 118-as egy kétemeletes favázas bérház volt. Az üvegkapun belül, amelyet sűrű, piszkos tüllfüggöny takart, fél méter széles futószőnyeg az előcsarnokban, fakó ajtók, fakó festékkel számozva s egy lépcsőfeljáró a hátsó traktusban. Sárgaréz lépcsőkorlátok csillogtak az előcsarnok félhomályában. Régi elegancia árva hirdetői. A 221-es, Miss Marilyn Delorme lakása jobboldalt volt, az utcai fronton. Steve megkopogtatta az ajtó fatábláját, várt, aztán újból bekopogott. Semmi sem mozdult a néma lakásban, sem a folyosón. Egy másik ajtó mögött, a folyosó szemközti oldalán valaki elköhintette magát, aztán tovább köhécselt.
Steve Grayce a félhomályban ácsorogva azon gondolkodott, hogy egyáltalán mi keresnivalója van itt. Miss Delorme pisztolyt hordott magánál. Leopardi kapott valami fenyegető levelet, amit széttépett. Miss Delorme körülbelül egy órával azután elhagyta a Carltont, hogy ő Leopardit kitette. Ennyi az egész. De akkor is...
Elővett egy bőr kulcstartót, és szemügyre vette a zárat. Gyerekjátéknak tűnt kinyitni. Beledugott egy tolvajkulcsot, hátrakattintotta a reteszt, és nesztelenül belépett.
A szobára félhomály borult, mert a két utcai ablakon össze voltak húzva a sötétítőfüggönyök. A levegőben púderillat. Világos bútorok, egy szétnyitható dupla ágy, amelyet nem csuktok össze, de be volt ágyazva. Rajta egy képes újság és egy csikkekkel teli üveg hamutartó, mellette a széken egy üveg whisky, amelyből már jócskán hiányzott, meg egy pohár.
Az öltözőasztalkán egy szépítőkészlet volt, nem olcsó, de nem is a legdrágább fajtából, egy fésű fekete hajszálakkal és egy nyitott, púderral teleszórt manikűrkészlettok. A fürdőszobában semmi. Az ágy mögötti faliszekrényben egy csomó ruha és két bőrönd. A cipők mind azonos számozásúak.
Steve megállt az ágy előtt, és megcsípte az állat.
– Tehát Blossom, a szitkozódó szőke nem lakik itt – suttogta magában. – Csak Marilyn, a szakadt pizsamájú fekete.

Ismét az öltözőasztalkához lépett, és egymás után kihuzigálta a fiókokat. A legalsóban talált egy dobozt 25-ös automatához való vörösréz-nikkel töltényekkel. Megpiszkálta a csikkeket a hamutartóban. Mindegyik rúzsfoltos volt. Újból megcsípte az állat, és úgy csapott a levegőbe tenyerével, mint egy evezős a lapátjával.
– Meglépett – motyogta halkan. – Csak az idődet vesztegeted, Steve.
Az ajtóhoz lépett, s már kezében volt a kilincs, de hirtelen megfordult, az ágyhoz lépett, és felemelte a lábánál.
Miss Marilyn Delorme alatta volt.
Az oldalán feküdt a padlón, hosszú lábai ollósán keresztbe vetve, mintha éppen futna. Egyik papucsa rajta volt, a másik nem. Ruhája felcsúszott. Rózsaszín alapon kék rózsával díszített harisnyája fölött egy darabon kilátszott a bőre és a harisnyatartója. Szögletes kivágású, rövid ujjú, nem éppen tiszta ruha volt rajta.
Meztelen nyakán vörös zúzódások éktelenkedtek.
Arca szederjes, szemeiben a halál tompa csillogása, szája akkorára volt tátva, hogy rövidebbnek tűnt tőle az arca. Bár jéghideg volt, tagjai meglehetősen ernyedtek maradtak. Néhány órája lehetett halott.
A bíborvörös táska mellette hevert, éppúgy tátongva, ahogy a szája. Steve nem nyúlt a holmikhoz, amelyeket kiborítottak belőle a földre. Nem volt köztük pisztoly, sem papírok.
Visszaengedte az ágyat, aztán többször is körbejárta a lakást, mindent megtörölt, amihez előzőleg hozzáért, sőt azt is, amihez nem.
Hallgatózott az ajtónál, azután kilépett. A folyosó most is üres volt. A szemközti lakásban lakó férfi még mindig köhécselt. Lement a lépcsőn, megnézte a levélládákat, és az előcsarnokban megállt egy ajtó előtt.
Monoton széknyikorgás hallatszott mogulé. Bekopogott, mire éles női hang szólt ki. Steve egy zsebkendővel lenyomta a kilincset és belépett.
A szoba közepén egy asszony ringatta magát egy régi hintaszékben, kimerültségre valló laza, ernyedt pózban. Agyagszínű arca, szálkás haja és szürke pamutharisnyája volt, egyszóval pontosan olyan, amilyennek egy Bunker Hill-i gondnoknőnek lennie kell.
– Maga itt a gondnok?
Az asszony megállította a széket, és torkaszakadtából elordította magát:
– Hé, Jake! Látogató! – aztán tovább hintázott.
Egy jégszekrényajtó csapódott be a másik helyiségben, és egy óriás termetű férfi lépett a szobába, kezében dobozos sörrel. Félcédulásnak látszó, tésztaképű, vastag bikanyakú, erős állkapcsú ember volt, kopasz fejének búbján egy szőrpamacs, barna malacszemei körülbelül ugyanolyan kifejezéstelenek, mint az asszonyéi. Arcán legalább kétnapos borosta. Skarlátvörös nadrágtartót viselt nagy, aranyszínű csatokkal.
A dobozos sört az asszony felé nyújtotta. Az kikapta a kezéből, és panaszosán azt mondta:
– Olyan fáradt vagyok!
– Az – mondta a férfi. – Nem is csináltad meg rendesen a folyosót.
Steve a férfira pillantott és megkérdezte:
– A gondnok?
– Igen. Jake Stoyanoff. Kétszáznyolcvanhat font élősúlyban, és még mindig jó kondiban!
– Ki lakik a 221-esben? – kérdezte Steve.
A nagydarab férfi kissé előredöntötte törzsét. Semmi nem változott a pillantásában, csak az állán feszült meg a bőr.
– Egy csaj – mondta.
– Egyedül?

– Kérdezgessen csak – mondta az óriás. Kinyújtotta kezét, és felvett egy szivarcsutkát egy pecsétes faasztal széléről. A szivar egyenlőtlenül égett, és úgy bűzlött, mintha valaki felgyújtotta volna a lábtörlőt.
– Azt csinálom – mondta Steve.
– De inkább a konyhában – mondta elnyújtva a szavakat a férfi.
Megfordult és kinyitotta az ajtót. Steve belépett előtte.
A nagydarab férfi berúgta az ajtót, hogy ne hallja a hintaszék nyikorgását, kinyitotta a jégszekrényt, és kivett belőle két dobozos sört. Felnyitotta, és az egyiket Steve-nek adta.
– Detektív?
S teve ivott egy kortyot, letette a dobozt a mosogató szélére, és elővett egy vadonatúj, aznap reggel készült névjegykártyát a levéltárcájából. Átnyújtotta a férfinak. Az megnézte, letette a mosogató szélére, aztán felvette, és újból elolvasta.
– Szóval az – dörmögte a söre fölött. – Mit csinált már megint?
Steve vállat vont, és azt felelte:
– Azt hiszem, a szokásosat. Az elszakított pizsama trükkjét. Csakhogy most kellemetlen következménye lett.
– Tényleg? És maga dolgozik az ügyön? Klassz kis meló lehet.
Steve bólintott. A nagydarab férfi füstöt fújt ki.
– Hát akkor csak rajta – mondta.
– Mit szólna hozzá, ha lenne egy kis gáz? A nagydarab férfi jóízűen elnevette magát.
– Maga magándetektív. Hallgatni fog. Menjen, csinálja, ahogy tudja. Ha pedig gáz volt, engem az sem izgat. Nézzen be mindenhova, ahova csak akar. Jake Stoyanoffnak nem szokott baja lenni a zsarukkal.
Steve a férfira bámult. Annak megeredt a nyelve, úgy tűnt, mintha már jobban érdekelné a dolog.
– Azonkívül – hadonászott a szivarjával – én lágyszívű ember vagyok. Én soha nem buktatok le egy csajt. Minek beleköpni a más levesébe! – Kiitta a sörét, bedobta a dobozt egy kosárba a mosogató alatt, és Steve orra alá dugva a kezét összedörzsölte a hüvelyk- és mutatóujját. – Hacsak nem ilyesmiről van szó! – Steve halkan megjegyezte:
– Jó nagy keze van. Maga is tehette volna.
– He?
– Bizony – mondta Steve. – Maga valószínűleg ártatlan. De ha a zsaruk meglátják a kezét, akkor lesz egy-két kérdésük.
A nagydarab férfi elfordult kissé balra a mosogatótól. Jobb kezét ernyedten lógatta lefelé. Szája úgy megfeszült, hogy a szivar majdnem az orráig emelkedett.
– Miféle marhaság ez? – dörrent rá. – Mit akar maga rám kenni, jóember? Mi...
– Állítsa le magát – mondta Steve lassan. – A nőt kinyírták. Megfojtották. Odafönt fekszik a földön, az ágy alatt. – Az óriás boszorkányos ügyességgel varázsolta elő a pisztolyt az övéből.
Steve összevont szemöldökkel nézett a pisztolyra, és nem mozdult. A nagydarab férfi végigmustrálta.
– Nehéz fickó maga – mondta. – Elég sokáig voltam a ringben, van az ilyesmihez tapasztalatom. Maga sem annyira nehéz, mint az ólom. Na ki vele, mi van?
– Bekopogtam hozzá. Semmi válasz. Bementem. Nem volt dulakodásnak nyoma. Már épp el akartam jönni, de előbb megemeltem az ágyat... és ott volt alatta. Holtan, Mr. Stoyanoff. Tegye el azt a stukkert. Néhány perce még azt mondta, hogy magának nem szokott baja lenni a zsarukkal.
A nagydarab férfi felsóhajtott:
– Ahogy vesszük. Nem mondhatnám, hogy fütyülnek rám. Van néha egy kis balhém. De mondott valamit a kezemről, uram!

Steve megrázta a fejét.
– Az csak vicc volt – mondta. – A nő nyakán körömnyomok vannak. Maga tövig lerágja a körmeit. Nem maga itt a hunyó.
A nagydarab férfi nem nézett az ujjaira. Holtsápadt volt. Verejték csillogott a felső ajkán szakálla fekete borostájában. Még mindig előredőlt mozdulatlanul, amikor kopogás hallatszott odakintről.
A széknyikorgás abbamaradt, és a nő éles rikácsolása váltotta fel: – Hé, Jake! Látogató!
Jake Stoyanoff felkapta a fejét.
– Akkor se kelne ki a székből, ha ég a ház – morogta.
Az ajtóhoz lépett, kisurrant rajta, és ráfordította a kulcsot.
Steve gyors terepszemlét tartott a konyhában. Mindössze két nyílás volt benne: egy kis ablak magasan a mosogató fölött meg egy csapóajtós szemétledobó. Eltette a névjegykártyát, amelyet Stoyanoff a mosogató szélén hagyott, azután előhúzott egy rövidcsövű Detective Specialt a bal felső belső zsebéből.
Akkor dördültek el a lövések a fal túloldalán... tompítottan, de azért épp elég hangosan... négyet egybemosott a hangrobbanás.
Steve hátralépett, és nyújtott lábbal belerúgott a konyhaajtóba. Az ajtó engedett. Steve bezuhant a nappaliba. Az agyagarcú nő előredőlve üldögélt hintaszékében, oldalra billent fejjel.
– Ellentűz? – kérdezte idétlenül. – Jó közelről jött. Biztos a sikátorból.
Steve egyetlen ugrással az ajtónál termett, feltépte és kirohant a folyosóra.
A nagydarab férfi még lábon állt, lent az előcsarnok üvegajtajánál, amely egy szűk kis utcára nyílt. A falba kapaszkodott. Pisztolya a lábánál hevert. Aztán bal lába megroggyant, és térdre esett.
Nyílt egy ajtó, egy rideg pillantású asszony bámult ki rajta, majd hirtelen becsapta, és kulcsra zárta, a következő pillanatban már bömbölt bentről a rádió.
Jake Stoyanoff elhúzódzkodott a bal térdéről, de lába erősen remegett. Visszaroskadt két térdre, felvette a pisztolyát, és az üvegajtó felé vonszolta magát, aztán hirtelen hasra ereszkedett, és úgy próbált továbbkúszni, arca a keskeny előcsarnok futószőnyegét súrolta.
Azután nem mozdult többé. Keze szétnyílt, és kiesett belőle a pisztoly.
Steve kilökte az üvegajtót, és kinn termett az utcán. Egy szürke szedánt látott tovarobogni. Megállt, megvetette a lábát, de mire célzásra emelte fegyverét, a kocsi befordult a sarkon, és eltűnt szem elől.
Egy férfi rohant ki a szemközti oldalon az egyik házból. Steve továbbszaladt, közben pedig hátrafelé integetett a férfinak, és maga elé mutogatott a távolba. Futás közben visszadugta a pisztolyt a zsebébe. Mire a kis utca végére ért, a szürke szedánnak nyoma veszett. A falhoz lapulva rohant előre, aztán lelassította lépteit, és megállt. Mindenütt csend.
A következő sarkon valaki éppen leparkolta az autóját, kiszállt és indult egy vendéglő felé. Steve megvárta, amíg belép, aztán helyére billentette kalapját, és ő is benyitott a zónavendéglőbe.
Bement, leült a pulthoz, és kávét rendelt. Néhány perc múlva szirénázást hallott.
Felhajtotta a kávéját, aztán kért még egyet. Cigarettára gyújtott és elindult. Átvágott a Hillen az Angyaljárat végállomásához. A sikló kocsijában megint csak ő utazott egyedül.

4

Bill Dockery, a Shalotte Club üzletvezetője a sarkán himbálózva ásított egyet az étterem kivilágítatlan ajtajában. Holtidő volt a napnak ebben a szakában, koktélhoz már késő, vacsorához még korán, nem szólva a klub főforgalmáról, amelyet a nagy létekben folyó szerencsejáték

képviselt.
Dockery jóvágású férfi volt: égszínkék szmokingot viselt, rajta vörös szegfű. Elég magas homloka volt, fekete haja lakktól csillogott, csinos arcvonásai kissé markánsak, és éber barna szemét nagyon hosszú göndör szempilla keretezte.
Az előcsarnok ajtaját egy libériás ajtónálló nyitotta ki Steve Grayce előtt.
– No nézd csak – mondta Dockery fogait összekoccintva, és a talpára billentette magát. Steve az ajtónál állt, és éppen körbejáratta pillantását a tejüveg lapokkal dekorált hosszú előcsarnokban. Az üveglemezeket hajók, egzotikus állatok, sziámi pagodák és indián templomok homokfúvású rajzai díszítették. Az ajtók fényképszerű krómozott keretekbe voltak foglalva. A Shalotte Club osztályon felüli hely, a kihallatszó spanyol zene olyan finom volt, akár egy faragott legyező.
Dockery Steve-hez lépett, és lakktól csillogó fejét kissé előrebiccentette.
– Segíthetek?
– Itt van King Leopardi?
Dockery ismét felszegte fejét. Már nem látszott annyira érdeklődőnek.
– A barátja?
– Ismerem. Nem munkát keresek, és nem is a rajongója vagyok, ha erre céloz.
Dockery a sarkán hintázott. Botfülű ember volt, különben sem becsülte sokra azokat, akik zenéléssel keresnek pénzt. Az ilyesminél sokkal érdekesebb, mondjuk, a póker. Halványan elmosolyodott.
– Az előbb még a bárban volt – bökött a bárhelyiség felé erős, szegletes állával.
Kevés vendég volt a meleg és kényelmes, hangulatvilágítású helyiségben. A kis spanyol zenekar egy boltív alatt andalító melódiákat pengetett, amelyek inkább emlékeknek, semmint zenének hatottak. Nem volt táncparkett. Volt egy hosszú bárpult kényelmes székekkel, és kis kerek, műmárvány lapos asztalkák, nem túl szorosan egymás mellett. Pincérek repdestek asztaltól asztalig, mint a molylepkék.
Steve Grayce megpillantotta Leopardit a helyiség legtávolabbi sarkában egy lánnyal. Mindkét oldalukon volt egy szabad asztal. A nő magasnak látszott, és haja olyan színű, mint a rőzsetűz porfelhőn át nézve. Rajta kacér hetykeséggel félrecsapott fekete bársonysapka két, pettyes tollból készült pillangóval, amelyek hosszú ezüsttűvel voltak ráerősítve. Burgundi vörös szövetruhát viselt, és egyik vállán egy legalább két láb széles kékróka volt átvetve. Szeme nagy, sötétkék és szemlátomást bosszús. Egy pohárkát forgatott kesztyűs bal kezében.
Leopardi szemben ült vele, és előrehajolva magyarázott valamit. Nagyon deltásnak látszott bolyhos krémszínű sportzakójában. Éppen átnevetett az asztal fölött, amikor Steve melléjük ért. Nevetéséből magabiztos és gunyoros felhang csendült ki.
Steve megállt a szomszéd asztalnál. Leopardi felfigyelt a mozgásra. Szemlátomást bosszúsan arrafelé nézett, aztán szeme tagra nyílt, csillogni kezdett.
Két szép formájú kezét az asztalra helyezve közrefogta velük a whiskyspoharat. Arcára mosoly terült. Hirtelen hátralökte a székét, és felállt. Egy ujját felemelve teátrálisan mesterkélt mozdulattal megérintette vékony bajszát, és vontatott hanghordozással, de jól érthetően azt mondta:
– Te szarházi!
Egy férfi az egyik szomszédos asztaltól hátrafordult, és rosszalló pillantást vetett rá. Egy éppen feléjük tartó pincér megtorpant, azután elpárolgott az asztalok között. A lány Steve Grayce-re nézett, és az ülés kárpitjának dőlve megnyálazta a jobb mutatóujját, és végigsimított vele gesztenyebarna szemöldökén.
Steve a legnagyobb nyugalommal állt helyén. Arccsontján bíborvörös folt jelent meg. Halkan megszólalt:

– Otthagyott valamit a szállodában! Tessék! Elővett egy összehajtogatott papírlapot a zsebéből, és feléje nyújtotta. Leopardi még mindig mosolyogva elvette tőle, szétnyitotta és elolvasta. Egy sárga lap volt az, a ráragasztott papírfecnikkel. Leopardi összegyűrte, és a földre dobta.
Közelebb lépett Steve-hez, és még hangosabban megismételte:
– Te szarházi!
A férfi, aki előzőleg hátranézett, most felugrott, és szembefordult velük. Fennhangon kijelentette:
– Nem szeretem, ha ilyen szavakat használnak a feleségem előtt!
Leopardi pillantásra sem méltatta:
– Szakadjon le a feleségével együtt!
A férfi arca sötétvörös lett. A társaságában ülő nő felállt, fogta a retiküljét, és elhagyta az asztalt. Pillanatnyi tétovázás után férje követte. Most már mindenki őket bámulta a helyiségben. A pincér, aki előzőleg eltűnt az asztalok közölt, kifelé igyekezett az előcsarnokba.
Leopardi még közelebb lépett Steve Graycehez, és állon vágta. Steve hátratántorodott, rátenyerelt egy asztalra, és ledöntött egy poharat. Megfordult, hogy elnézést kérjen az asztalnál ülőktől, mire Leopardi villámgyorsan előreugrott, és újból ütött.
Dockery lépett a bárba. Úgy tört utat magának két pincér között, hogy majd föllökte őket, és összes fogát kivicsorítva, a rendbontók felé tartott.
Steve cselezgetett, kikerülte az újabb ütést, és rekedtes hangon azt mondta:
– Várjon egy pillanatra! Nem arról van szó... itt...
Leopardi ismét támadott, és szájon vágta. Vér szivárgott Steve ajkából. A vörös hajú lány a táskájáért nyúlt, haragtól elfehéredett arccal szedelőzködni kezdett.
Leopardi hirtelen sarkon fordult, és távozni akart. Dockery egyik kezét kitette, hogy megállítsa. A trombitás azonban félrelökte az útból, és kifelé igyekezett a bárból.
A magas, vörös hajú lány visszatette retiküljét az asztalra, és ledobta zsebkendőjét a földre. Nyugodtan Steve-re nézett, és csendesen azt mondta:
– Törölje le az álláról a vért, mielőtt az ingére csöpög.
Lágy, rekedtes, dallamos hangja volt, ezt Steve még ebben a helyzetben is észrevette.
Dockery komor pillantással Steve-hez lépett, megfogta a karját, és megszorította.
– Elég! Kifelé!
Steve rá se hederített, lábát megvetve a nőre bámult, közben száját törölgette a zsebkendőjével. Halványan elmosolyodott. Dockery sem tudta elmozdítani a helyéről. Végül elengedte, intett két pincérnek, akik Steve mögé ugrottak, de nem nyúltak hozzá.
A férfi nyelvével megtapogatta ajkát, aztán a mögötte lévő asztalnál ülőkhöz fordult:
– Igazán sajnálom. De elvesztettem az egyensúlyomat.
A lány, akinek az ölébe borult a pohara, egy asztalkendővel itatgatta a ruháját. Felpillantott, és mosolyogva azt mondta:
– Nem maga tehet róla.
A két pincér hirtelen elkapta Steve karját. Dockery viszont megrázta a fejét, mire elengedték. Az üzletvezető Steve mellének szegezte a kérdést:
– Maga kezdte?
– Nem.
– Kiprovokálta, hogy megüsse magát?
– Nem.
A nő a sarokasztalnál lehajolt, hogy felvegye a zsebkendőjét. Elég sokáig piszmogott vele. Végül sikerült előhalásznia, és visszahúzódott a sarokba, **az** asztal mögé. Fagyosan és hangosan megszólalt:

– Semmi baj, Bill. Csak King már megint bemutatta, hogyan tud viselkedni a közönség szórakoztatására.
– Hogyan? – kérdezte Dockery, és elfordította vastag, izmos nyakát. Aztán elmosolyodott, és ismét Steve-re nézett, majd megismételte:
– Hogyan?
Steve komoran válaszolt:
– Háromszor ütött meg. Egyszer hátulról, még kivédeni se tudtam. Maga olyan határozott embernek látszik. Hadd lássam, meg tudja csinálni?
Dockery végigmustrálta.
– Leléphetnek! – utasította éles hangon a pincéreket. Azok elmentek. Dockery megszagolta szegfűjét, és higgadtan kijelentette:
– Mi nem szeretjük a verekedést.
Megint rámosolygott a nőre, és elindult az asztalok között. Ide is, oda is szólt egy-egy megnyugtató, bocsánatkérő, magyarázkodó szót. Kiment az előcsarnokba.
Steve újból megtapogatta ajkát, zsebre tette a zsebkendőjét, és megállt, szemével a padlót vizslatta.
A vörös hajú nő nyugodtan megszólalt: – Azt hiszem, nálam van, amit keres... Volna szíves leülni?
Volt valami a hangjában, amitől Steve úgy érezte, hogy megbízhat benne. Mintha már azelőtt is hallotta volna ezt a dallamos hangot.
Leült a lánnyal szemben, ugyanarra a székre, amelyen nemrég még Leopardi terpeszkedett.
– A cechet én fizetem – szögezte le a vörös hajú –, én iddogáltam vele.
Steve odaszólt a pincérnek:
– Kólát gyomorkeserűvel.
– És a hölgy? – udvariaskodott amaz.
– Brandyt szódával. De kevés legyen a brandy.
A pincér meghajolt és távozott. A lány kacagott.
– Kóla gyomorkeserűvel? Ezt szeretem Hollywoodban. Az ember annyi idegbajossal találkozik, hogy kész csoda!
Steve a szemébe fúrva pillantását, csendesen azt mondta:
– Én csak alkalmi ivó vagyok, abból a fajtából, aki leugrik egy sörre, aztán Szingapúrban ébred kinőtt szakállal.
– Egy szót sem hiszek ebből. Régóta ismeri Kinget?
– Az éjszaka találkoztam vele. Volt egy kis nézeteltérésünk.
– Vettem észre! – A lány újból elnevette magát. A nevetése is szép, zengő volt.
– Adja ide azt a papírt!
– Jaj, de türelmetlenek maguk, férfiak. Van időnk.
A zsebkendőt az összegyűrt sárga lappal kesztyűs kezében szorongatta. Jobb keze középső ujjával a szemöldökét babrálta.
– Maga nem filmes, ugye? – Steve nemleges válaszára vidáman folytatta: – Én sem. Túl magas vagyok. A férfiaknak sámlira kell állniuk, hogy a keblükre ölelhessenek.
A pincér elébük tette az italokat, és kecses mozdulattal karjára vette az asztalkendőjét, és ellibegett.
– Adja ide szépen azt a papírt, hölgyem.
– Nem tetszik nekem ez a „hölgyem”. Zsaruíze van.
– Nem tudom a nevét.
– Én se a magáét. Hol találkozott Leopardival?

Steve felsóhajtott. A kis spanyol zenekar andalító, melankolikus számot játszott. Steve fejét oldalra hajtva hallgatta.
– Az E-húr félhanggal le van szállítva – szólalt meg. – Nagyon szép effektus.
A lány tágra nyitotta a szemét, úgy bámult rá.
– Soha nem vettem volna észre! Pedig állítólag kiváló énekesnő vagyok! De nem válaszolt a kérdésemre.
– Tegnap éjjel még házidetektív voltam a Carlton szállóban – kezdte Steve lassan. – Éjszakai tisztviselőnek neveztek, de igazából házidetektívként dolgoztam. Leopardi ott szállt meg, és kissé elvetette a sulykot. Kidobtam, mire elbocsátottak.
– Aha – mondta a lány. – Kezdem érteni a helyzetet. Ö előadta a nagy Kinget, maga pedig a keménykezű házidetektívet.
– Valahogy úgy...
– Még mindig nem árulta el a nevét!
Steve előhúzta a levéltárcáját, kivette belőle a vadonatúj névjegykártyát, és átnyújtotta az asztalon. Ivott egy kortyot, miközben a lány elolvasta.
– Szép név – mondta lassan. – De a cím nem valami hangzatos. Nem jó a magánnyomozó. Nyomozóirodának kéne ott állnia, egész apró betűkkel, a bal alsó sarokban.
– Egész aprók lesznek – vigyorodott el Steve. – De most már tényleg kérem...
A lány hirtelen átnyúlt az asztalon, és eléje dobta a papírgalacsint.
– Természetesen nem olvastam el... de, mi tagadás, szeretném. Remélem, előlegez nekem annyi bizalmat... – ismét a névkártyára nézett és hozzátette –.... Steve! Az lenne a szép, ha az irodája egy György korabeli vagy egy vadonatúj épületben lenne, persze a legjobb környéken. És sokkal feltűnőbben kellene öltöznie. Dzsesszesebben, Steve. Aki nem akar feltűnést kelteni ebben a városban, annak feltűnően kell járnia!
Rámosolygott a lányra. Mélyen ülő fekete szemében fény gyűlt. A lány a névjegyet a retiküljébe tette, rántott egyet a kékrókáján, és félig kiitta italát.
– Mennem kell. – Intett a pincérnek, és fizetett, aztán felállt.
Steve megállította:
– Üljön vissza.
A lány csodálkozva bámult, visszaült a székre, és nekidőlt a falnak. Steve áthajolt az asztalon:
– Mennyire ismeri Leopardit?
– Eléggé felszínesen, de régóta. Ám lekötelezne, ha nem faggatózik. Ki nem állhatom a tolakodó embereket. Valamikor együtt énekeltem vele, de csak rövid ideig. Leopardinak nem elég, ha egy nő csak énekel vele...
– De azért most is iddogáltak!
A nő könnyedén bólintott, és vállat vont.
– Holnap este kezd itt játszani. Rá akart beszélni, hogy megint lépjünk fel együtt. Nemet mondtam neki, bár lehet, hogy kötélnek állok egy-két hétre. A Shalotte Club tulajdonosával vagyok szerződésben... övé a rádióállomás is, ahol a legtöbbet dolgozom.
– A Nagykutya Walters? – kérdezte Steve. – Úgy hallom, igazi cápa, és nem korrekt. Még nem találkoztam vele, de szeretnék. Végtére is valami megélhetés után kell néznem. Magát hogy hívják? – tette hozzá a kérdést egy pillanatnyi szünet nélkül, miközben átnyúlt az asztalon, és a nő elé tette a galacsinná gyűrt papírt.
– Dolores Chiozza.
Steve szótagolva megismételte.
– Szép név. És tudom, hogy maga szépen is énekel. Sokat hallottam. Nem csépeli el a számait, mint a legtöbben.

A lány kinyitogatta a papírt, és elolvasta lassan, kifejezéstelen arccal. Azután nyugodtan megkérdezte:
– Ki tépte össze?
– Gondolom, ő maga. A darabok az ő szemétkosarában voltak tegnap éjjel. Miután kiköltözött, összeillesztettem. Van a pasasban kurázsi... vagy olyan gyakran kap ilyesmit, hogy már nem is törődik vele.
– Vagy azt hitte, hogy csak tréfa az egész. – A lány a szemébe nézett, aztán összehajtogatta a papírt, és visszaadta Steve-nek.
– Meglehet. De ha olyan pasas, amilyennek mondják... akkor itt nem csupán heccről van szó, és a fickó, aki emögött áll, nem egyszerűen csak pénzt akar. Láthatta az aláírást: a bátyja. Kinek a bátyja?
Dolores Chiozza vállat vont:
– Fogalmam sincs. De Leopardi igazán olyan, amilyennek mondják.
– Nem volna nehéz dolga egy nőnek, aki csőbe akarná húzni, ugye? Főként, ha még pisztoly is van nála...
A lány csak bámult rá.
– Nem. És mindenki segítene neki! Ha a véleményemre kíváncsi, a maga helyében szépen elfelejteném az egészet. Ha Leopardinak védelemre van szüksége, Walters jobban meg tudja védeni, mint a rendőrség. Ha meg nem... kit érdekel?
– Maga is határozott nő, Miss Chiozza... legalábbis bizonyos dolgokban.
A lány nem szólt. Arca kissé sápadt volt, és nem könyörületességet fejezett ki.
Steve felhajtotta italát, hátratolta a székét, és a kalapjáért nyúlt.
– Köszönöm szépen a meghívást. Miss Chiozza. Most, hogy megismertem, még jobban fogom várni, hogy énekelni halljam.
– A mindenit, de szertartásos lett egyszerre – mondta a lány.
Steve elmosolyodott.
– Viszlát, Dolores.
– Viszlát, Steve. Sok szerencsét...

5

A csípős őszi estén Hollywood és Los Angeles fényei pislogtak. Reflektorok fénycsóvái pásztázták a felhőtlen égboltot, mintha bombázógépeket keresnének.
Steve beült a kocsiba, és elindult keletnek, Sunset felé. Vásárolt egy esti lapot, és belelapozott. Egy szó sem állt benne a Court Street 118-ról.
Továbbhajtott, megvacsorázott egy kis kávézóban, és moziba ment. Ki jő vet megvette a helyi Héráid Tribüné reggeli kiadását. Abban már benne voltak... mind a ketten, a megfojtott nő is, a lelőtt házmester is.
A rendőrség először azt hitte, hogy Jake Stoyanoff fojtotta meg a lányt. A fekete hajúról azt írták, hogy gépírónő, a halála előtti időszakban munkanélküli. Közöltek egy képet Stoyanoffról, olyan volt, mint a szokásos, retusált rendőrségi fénykép. Azt a férfit keresték, aki közvetlenül a halála előtt beszélt Stoyanoffal. A megkérdezettek közül többen is azt vallották, hogy a keresett személy magas volt és kék öltönyt viselt. Ennyiből állt a rendelkezésére álló személyleírás... vagy csak ennyit közöltek belőle.
Steve keserűen elmosolyodott, betért egy csésze kávéra, azután felment a szobájába. Már este tizenegyre járt. Alighogy kinyitotta az ajtót, csengett a telefon.
Megállt a sötétben, mert hirtelenjében nem tudta, merre van a telefon. Azután egyenest bement a

sötét szobába, leült egy fotelba, és felvette a készüléket. Füléhez emelte a kagylót.
– Steve? – kérdezte a szép, mély zengésű, halk hang. Feszültség áradt belőle.
– Én vagyok az. Megismertem a hangját. Hallgatom. – Erőtlen, száraz nevetés volt a válasz.
– Maga aztán detektív a javából! Lehet, hogy tőlem fogja kapni a legelső ügyét. Átjönne most rögtön? Renfrew 2412... Amolyan villatelep. Az én házam az utolsó sorban van, leghátul.
– Igen. Persze. Mi a baj? – kérdezte Steve. Csend támadt. Egy autó tülkölt kint, a szálloda előtt. Fehér fénycsóva cikázott át a plafonon. A halk hang csaknem szótagolva felelte:
– Leopardi. Nem bírok megszabadulni tőle. Részegen... fekszik a hálószobámban.
Aztán artikulálatlan nevetés hallatszott, amely merőben eltért az iménti hangtól. Nem az énekesnő nevetett? Akkor hát kicsoda?
Steve olyan szorosan markolta a telefont, hogy belefájdult a keze. Fogai összekoccantak a sötétben. Határozott, tompa, rideg hangon felelte:
– Jól van. De húsz dollárjába fog kerülni.
– Az csak természetes. Kérem, siessen! Steve letette a kagylót, és néhány másodpercig nehezen lélegezve üldögélt a sötét szobában. Hátratolta kalapját, aztán bosszúsan visszalökte a homlokára, és hangosan elnevette magát:
– A pokolba az ilyen nőkkel!
A Renfrew 2412 nem kifejezetten villatelep volt, A héttagú, lépcsősen elhelyezkedő sorházak mindegyike egy irányba nézett, de úgy voltak elrendezve, hogy egyiknek a bejáratától sem lehetett rálátni a másikéra. A selymes gyepre rávetődött a hold ezüstös fénye.
A bejárati ajtóhoz két lépcső vitt, kétoldalt egy-egy lámpa, a kémlelőablakon vasrács. Steve kopogására ez kinyílt, és egy lány nézett ki rajta. Kicsi, ovális arca volt, szív alakú szája, kiszedett szemöldöke és hullámos barna haja. Szeme mint két csillogó gesztenye.
Steve eldobta a cigarettáját, és rátaposott. – Miss Chiozza vár engem. Steve Grayce vagyok.
– Miss Chiozza már nyugovóra tért, uram – mondta a lány hetykén lebiggyesztve ajkát.
– Szóljon csak neki, fiam! Hallotta, azt mondtam, hogy vár!
A rácsos ablak becsapódott. Steve várakozás közben mogorva pillantást vetett maga mögé a keskeny, ezüstösen csillogó gyepen át az utcára. Rossz érzés kerítette hatalmába. De sebaj, húsz dollár megér egy furikázást holdfényben.
Kattant a zár, és az ajtó sarkig tárult. Steve belépett a szobalány mellett a meleg, barátságos nappaliba. Egy vörösréz ellenző mögött kandalló állt, nem messze tőle dívány, a sarokban bárpult, rajta rádió.
A szobalány feszélyezetten mondta:
– Elnézést, uram. Miss Chiozza elfelejtett nekem szólni... Tessék helyet foglalni.
Hangja halk volt, és gyanakvónak tetszett. Keresztülment a szobán. Rövid szoknya, és tíz centi magas, tűsarkú cipő volt rajta.
Steve leült, kalapját a térdére tette, és bosszús ábrázattal a falat bámulta. Egy lengőajtó csukódott be nyikorogva. A férfi elővett egy cigarettát, aztán készakarva addig nyomorgatta, míg alaktalan, fehér papírgalacsin lett belőle. Bedobta a kandallóba.
Dolores Chiozza belépett. Zöld bársonyruha, hosszú aranyrojtokkal díszített, széles selyemöv. Könnyedén, de mesterkélten elmosolyodott. Arcán friss smink, kékre festett szemhéjai verdestek.
Steve felállt és figyelte, ahogy a nadrág alól kikandikáló zöld szattyánbőr papucsok feléje tartanak. Amikor a nő odaért, Steve felpillantott rá, és tompán azt mondta:
– Jó estét.
A nő határozottan ránézett, azután magas, affektáló hangon megszólalt:
– Tudom, hogy késő van, de maga hozzá van szokva az éjszakázáshoz. Ezért gondoltam, hogy meg kellene beszélnünk... Volna szíves leülni?

Kissé oldalt fordította fejét, mintha hallgatózna.
– Soha nem fekszem le két óra előtt. Ez igaz – szólalt meg Steve.
A nő a kandallóhoz lépett, és megnyomott egy csengőt. A következő pillanatban feltűnt a szobalány a boltíves átjáróban.
– Hozzon jégkockát, Agatha. Aztán menjen haza. Későre jár.
– Igenis, asszonyom.
Olyan csend támadt, hogy szinte üvöltött, aztán a magas énekesnő szórakozottan cigarettát vett ki egy dobozból, szájába dugta, Steve meg lomhán végighúzott egy gyufaszálat cipője talpán. A nő, miközben cigarettája végét a lánghoz tolta, sötétkék tekintetét szilárdan a fekete szempárra szegezte. Könnyedén megrázta fejét. Vagy csak úgy látszott?
Visszajött a szobalány egy vörösréz jegesvödörrel. Odahúzott egy alacsony indiai sárgaréz asztalt a dívány elé, kettejük közé, és rátette a jegesvödröt, szifont, poharakat és kanalakat meg egy háromszögletű palackot, amely első osztályú whiskyt sejtethetett volna, de ezüst drótháló borította, és dugó volt benne.
Dolores Chiozza hivatalos hangon kijelentette:
– Keverjen egy italt!
Steve két pohárral töltött, megkeverte, és az egyiket átnyújtotta. A nő megkóstolta, és megrázta a fejét.
– Túl gyenge – mondta. Steve hozzáöntött még a whiskyből, és visszaadta neki.
Ismét bejött a szobalány. Hetyke kalap trónolt hullámos barna haján, és elegáns prémszegélyű szürke kabát volt rajta. Karján fekete brokáttáska, amelyben szükség esetén egyheti élelem is elfért volna.
– Jó éjt, Miss Dolores!
– Jó éjt, Agatha.
A lány kilépett a házból, és halkan becsukta az ajtót. Kopogó léptei eltávolodtak a járdán. Azután egy kocsiajtó nyílt ki és csapódott be, majd felberregett egy motor. Nagyon csendes környék volt.
Steve letette a poharát a rézlapra, és az énekesnő szeme közé nézve, nyersen azt kérdezte:
– Ezek szerint lelépett?
– Igen. A saját kocsiján jár haza. A stúdióból az enyémen hoz vissza... mint ma este. Nem szeretek vezetni.
– Hát akkor? Mire várunk?
A vörös hajú mereven nézett a kandallóban égő farakásra. Egy izom megrándult az arcán. A következő pillanatban azt mondta:
– Nem is tudom, miért magát hívtam Walters helyett. Ő jobban meg tudna védeni. Csakhogy ő nem hinné el. Úgy éreztem, magában megbízhatom. Nem én hívtam ide Leopardit. Azt hiszem... vagy remélem, csak maga meg én tudunk róla, hogy itt van.
Volt valami a hangjában, amire Steve önkéntelenül felkapta a fejét.
A nő egy kis keményített zsebkendőt vett elő, és a szájához szorította. Hirtelen némán remegni kezdett, mint a nyárfalevél.
Steve sietve megszólalt:
– Pokolba azzal a gazemberrel!
– Ott van... a pokolban...
– Micsoda?
– És ráadásul az én pisztolyom... – robbant ki belőle, miközben a tekintetét a férfira szegezte. – Maga azt mondta, hogy egy nő pisztollyal könnyedén elintézhetné!
Steve elsápadt, és artikulálatlanul megköszörülte a torkát.
– Hogy... miről beszél?

– Leopardi nem részeg, Steve! – suttogta Dolores. – Halott! Sárga pizsamában... az én ágyamban! A pisztolyommal a kezében! Maga sem hitte, hogy csupán csak részeg... ugye?
Steve felugrott.

6

A hálószoba a ház hátsó traktusában volt. A lány elővett egy kulcsot a zsebéből, *és* kinyitotta az ajtót. Tompított fényű lámpa égett az asztalon, az ablakredőnyök le voltak húzva.
Leopardi keresztben feküdt az ágyon. Nagydarab, nyugodt, csendes ember, viasszerű és mesterkélt a halálban. Félig nyitott szeme márványszerűen üveges, mintha soha nem lett volna benne élet. A hátán feküdt. Az összes ágynemű az ágy lábához volt hányva.
A Kingen sárga, kihajtós gallérú pizsama volt, bő és vékony. A mellén vér sötétlett, amelyet úgy ivott magába az anyag, akár az itatóspapír. Csupasz barna nyakán is volt némi vér.
Steve rámeredt, és színtelen hangon azt mondta:
– A király sárgában. Szerette a sárga színt. Én csomagoltam össze a holmiját tegnap éjjel. Pedig nem is volt féltékeny természetű. Pedig aki a sárgát szereti, általában... – elhallgatott.
A lány a sarokban beült a fotelba, és a padlót bámulta. Szép szoba volt, modern, szigorúan elrendezett intarziás bútorok, egy cicomás öltözőasztalka, fölötte egy állítható tükör. A sarokban egy üvegasztal, rajta kristályszobor és egy lámpa, akkora ernyővel, amilyet Steve még soha nem látott.
Abbahagyta a bámészkodást, és ismét Leopardira nézett. Óvatosan felhúzta King pizsamáját, és szemügyre vette a sebet. A szívtájékon volt, körülötte a bőr megsérült és elszíneződött. Alig folyt ki egy kevés vér. Az áldozat egy pillanat alatt meghalt. Kis automata Mausert szorongatott.
– Mesteri – mondta Steve, rámutatva. – Szó, ami szó, ezt szépen elrendezték. Úgy nézem, közvetlen közelről lőtték le. Még a pizsamafelsőjét is felhúzták. Régi trükk. És mellette a Mauser. Biztos, hogy a maga pisztolya?
–: Igen. – A lány továbbra is a padlót bámulta. – Az íróasztalban volt, a nappaliban... üres tárral, de volt hozzá töltény. Nem is tudom, minek. Valaki nekem adta egyszer. Azt sem tudtam, hogyan kell megtölteni.
Steve elmosolyodott. A lány hirtelen felpillantott, és a mosolyt látva megborzongott.
– Ha nem akarja, nem kell elhinnie. Tőlem akár a rendőrséget is hívhatja.
Steve eltöprengve bólintott, cigarettát dugott a szájába, és ide-oda lökdöste ajkai között, amelyek még most is duzzadtak voltak Leopardi ütésétől. Rágyújtott, kifújt némi füstöt, és higgadtan felelte:
– Szó se lehet zsarukról. Egyelőre. Csak mondja el, mi történt.
A vörös hajú belekezdett.
– Tudja, egyenes adásban énekelek. Hetente három este... egy negyedórás autósműsorban. Ma is ott voltam. Agathával együtt érkeztem haza, valamivel fél tizenegy előtt. Az aj tóban eszembe jutott, hogy nincs itthon szóda, mire visszaküldtem a lányt a boltba három utcányira innét, és egyedül léptem be a házba. Valami fura szag terjengett. Mintha több ember járt volna itt. Amikor beléptem a hálószobába... Így feküdt, ahogy most. Nem tudtam, mitévő legyek. Még ha sikerül is tisztáznom magam a törvény előtt... Steve csípősen kérdezte:
– Mégis... hogy juthatott be ide?
– Gőzöm sincs. Bezártam az ajtót. Azután levetköztem... miközben ez itt feküdt az ágyamon. Kulcsra zártam az ajtót. Agatha közben visszajött, de nem hiszem, hogy észrevette volna. Mindenesetre a zuhanyozás kissé magamhoz térített. Aztán felhajtottam egy italt, bejöttem ide, és felhívtam magát. – Elhallgatott, és mutatóujját megnyálazva végigsimított a szemöldökén. – Ez

minden, Steve...
– Ez az Agatha a legkíváncsibb fajtából való... vagy tévedek? Steve odalépett az ajtóhoz, és megnézte a zárat. – Lefogadom, hogy három vagy négy kulcs is van ebben a házban, ami nyitja ezt a zárat. – Sorra járta az ablakokat, és megrángatta a kilincseket, szemügyre vette a redőnyöket.
– Szerelmes volt Leopardi magába?
A nő hangja élesen, csaknem haragosan csattant:
– Ő soha egyetlen nőbe sem volt szerelmes! San Franciscóban, amikor a zenekarával énekeltem egy darabig, kevertek valami ostoba pletykát rólunk, ami reklámfogás volt. És minden alapot nélkülözött. Azt élesztette itt újra a sajtó, hogy előkészítse az ő fellépését. Ma délután is azt magyaráztam neki, hogy nem tűröm, hogy engem bárki kapcsolatba hozzon vele. A magánélete kész fertő volt. Bűzlött. Az egész szakma tudja!
– A magáé volt az egyetlen hálószoba, amelyikbe nem tudott bekéredzkedni?
A lány vörös haja tövig elvörösödött.
– Pocsék dolog ilyet kérdezni – folytatta Steve. – Tudom. De minden körülményt fontolóra kell vennem. – Menjen a nappaliba, és igyék valamit.
A lány felállt, és farkasszemet nézett vele.
– Nem én öltem meg, Steve. És nem én engedtem be a házba. Nem tudtam, hogy idejött, és azt sem, hogy valamiért ide készült. Akár hiszi, akár nem. Ráadásul Leopardi volt a legutolsó ember ezen a világon, aki önkezével vetett volna véget kellemes életének.
– Igaza van, angyalom – mondta Steve. – De most menjen, és igyék valamit. Ezt az embert meggyilkolták, és megrendezték a helyszínt... és most menjen szépen ki.
Steve szótlanul és mozdulatlanul állt a helyén, míg neszezést hallott a nappaliból, amiből tudta, hogy a lány átment. Aztán elővette a zsebkendőjét, kihámozta a pisztolyt Leopardi jobb kezéből, és alaposan megtörölgette, széttépve a képes újságot, és kidobta, kiborította az összes töltényt, és egyenként letörölgette, újra megtörölte a pisztolyt, és visszahelyezte Leopardi élettelen kezébe. Azután hagyta a kezet természetes eséssel visszahanyatlani az ágyra.
Áttapogatta az egész ágyneműt, míg rábukkant a kilőtt golyóra, letörölte, és visszatette.
A bolyhos krémszínű zakó a szekrényben egy akasztón lógott, sötétszürke nadrág, sárga ing és bordó nyakkendő társaságában. A zakó mellzsebéből egy zsebkendő kandikált ki, színe megegyezett a nyakkendőével. A szekrény aljában egy pár drapp antilop sportcipő és zokni. És közvetlenül mellette egy sárga szaténsort, egyik szárán széles fekete monogram.
Steve óvatosan végigtapogatta a szürke nadrágot, és elővett a zsebéből egy bőr kulcstartót. Kiment a konyhába. A masszív konyhaajtó erős, rugós zárában benne volt a kulcs. Steve kihúzta, és egymás után belepróbálta a zárba a kulcscsomón lógó kulcsokat, de egyik sem talált bele, így visszadugta az eredeti kulcsot, és ismét bement a nappaliba. Kinyitotta a bejárati ajtót, kilépett és becsukta maga mögött anélkül, hogy ránézett volna a dívány sarkában kuporgó lányra. Addig próbálgatta a kulcsokat a zárba, míg végül megtalálta a beleillőt. Újra bement a hálószobába, visszatette a kulcstartót a szürke nadrág zsebébe, és átment a nappaliba.
A még mindig mozdulatlanul kuporgó lány ránézett.
Steve nekidőlt háttal a kandallópárkánynak, és megszívta a cigarettáját.
– Agatha végig magával volt a stúdióban?
– Azt hiszem, igen. Szóval Leopardinak kulcsa volt. Azt ellenőrizte, ugye?
– Igen. Régen dolgozik magánál Agatha?
– Egy éve.
– Lopkod? Úgy értem, apróságokat.
Dolores Chiozza fásultan vállat vont.

– Mit számít az? A legtöbb azt csinálja. Arckrémet vagy púdert, egy-egy zsebkendőt, egy pár harisnyát. Úgy veszik, hogy az ilyesmi szinte jár nekik.
– Agatha is úgy hiszi – erősítette Steve.
– Éjszaka dolgozom, gyakran járok haza nagyon későn – folytatta a lány –, az öltöztetőnöm és a szobalányom egy személyben.
– Mit tud még róla? Használt kábítószert? Szokott piálni? Jönnek rá nevetési rohamok?
– Nem hinném. De mi köze ehhez az egészhez?
– Ő adta el valakinek a maga lakáskulcsát, ez nyilvánvaló. Nem maga és nem a tulajdonos adott neki kulcsot, hanem Agatha. Érti már?
A nő megütközött arcot vágott. Ajka alig észrevehetően megremegett. Itala érintetlenül állt előtte. Steve átnyúlt érte, és ivott belőle egy kortyot.
– Az időnket vesztegetjük, Steve. Ki kell hívni a rendőrséget. Nincs mit tennünk. Nem vagyok előkelő, de becsületesnek születtem. Azt hiszik majd, hogy féltékenység! jelenet volt köztünk, mire én agyonlőttem az ágyamban, és kész. Ha sikerül bebizonyítanom, hogy nem én tettem, elhíresztelik, hogy öngyilkos lett az ágyamban. Akkor is tönkre vagyok téve. Se így, se úgy nem úszom meg a botrányt.
Steve suttogóra vette a hangját:
– Figyeljen! Az anyám ilyenkor mindig így csinált!
A szájára tette ujját, majd elmosolyodott, és így szólt:
– Elmegyünk Waltershez... vagy maga megy egyedül. Ő összecsődíti a kopóit, akiket pedig kihagy, azok sem fogják átzokogni az éjszakát riporterekkel az ölükben. Szép csendesen belopóznak, mint ministránsgyerekek. Walters el tudja intézni a dolgot. Erre számítottak. Én most megyek, és idehozom Agathát, mert személyleírást akarok a pasasról, akinek a kulcsot eladta... méghozzá gyorsan. De maga húsz dollárral tartozik, amiért idefárasztott. Nehogy elfelejtse!
A magas nő felállt.
– Maga aztán tudja, mitől döglik a légy – mosolygott. – Miért olyan biztos abban, hogy Leopardit meggyilkolták?
– Mert nem a saját pizsamája van rajta. A sajátján rajta van a monogramja. Én csomagoltam össze a holmiját tegnap éjjel, mielőtt kidobtam a Carltonból. Öltözzék, angyalom... és mondja meg Agatha címét.
Bement a hálószobába, fogott egy lepedőt, hogy letakarja Leopardi holttestét, de mielőtt teljesen ráengedte volna, utoljára szemügyre vette a viasszerű arcot.
– Szemét alak voltál... de vérbeli zenész! Egy kis, favázas ház a Brighton Avenue és Jefferson sarkán, keskeny betonsétány vezetett a kapujáig.
Steve felment a lépcsőn, és ránézett a széles, utcai ablak fény keretezte redőnyére. Bekopogott. Csoszogó léptek hallatszottak, végül kinyílt az ajtó, és egy asszony bámult ki a lyukacsos védőrácson keresztül. Idős, kövér asszony volt, bodorított ősz hajjal. Formátlan alakját pongyola takarta. Egy tar koponyája férfi üldögélt mögötte az asztalnál. Mindkét kezét az ölében tartva szórakozottan ropogtatta ujjízületeit. Nem nézett az ajtó felé.
– Miss Chiozzától jövök – mondta Steve. –; Maga Agatha édesanyja?
– Nincs itthon, uram. – A férfi kárörvendőn vihogni kezdett.
– Miss Chiozza kissé gyengélkedik. Arra számított, hogy Agatha visszamegy, ás nála marad éjszakára.
A savószemű ismét felvihogott.
– Még nem jött haza. Apa meg én őt várjuk. Addig maradozik ki, míg beteggé nem tesz minket – siránkozta az asszony.

Az öregember recsegő, éles hangon felcsattant:
– Addig csavarog, míg el nem kapják a zsaruk.
– Apa az egyik szemére vak – magyarázta az asszony. – Attól ilyen. Bejön?
Steve megrázta a fejét, és úgy forgatta kalapját a kezében, mint valami félénk tehénpásztor.
– Hová mehetett?
– Piálni valami rossz alakkal! – vihorászta a pasas. – Ha jobban látnék, szíjat hasítanék a hátából!
Megmarkolta a széke karfáját, és az erek kidudorodtak a keze fején. Aztán sírva fakadt. Könnyek csordultak lefelé az arca fehér borostáján. Az asszony hozzálépett, elvette tőle a zsebkendőt, és megtörölte vele az arcát.
– Sok helyen lehet – mondta Steve-nek. – Nagy ez a város, uram. Fogalmam sincs, hova mehetett.
Steve ostobán mondta: – Még felhívom magát. Ha közben hazajönne, szóljon neki. Mi a számuk?
– Mi is a telefonszámunk, Apa? – szólt hátra a válla fölött az asszony.
– Nem mondom meg – dörmögte az öreg.
– Közben eszembe jutott – szólt hirtelen az asszony.
Steve megköszönte és visszaindult a fehér járdán az utcára. Hanyag pillantást vetve a szemközti oldalra már épp be akart szállni a kocsijába, de hirtelen mozdulatlanná dermedve kapaszkodott az ajtóba. Azután szemügyre vette a keskeny bejáratú utcát.
A házak szinte teljesen egyformák voltak, de a szemközti oldalon az egyiknek KIADÓ felirat volt az utcai ablakán. Bár a ház elhanyagoltnak és teljesen lakatlannak látszott, kocsifeljáróján szép, fekete sportautó állt.
– Ejha – suttogta Steve. – Hát nem különös?
– Keze a zsebében lapuló pisztoly agyán. A kis autóhoz érve, fülelve megállt. Csendesen a bal oldala mellé lépett, hátrapillantott az utcára, azután benézett a sofőrülés nyitott ablakán.
A lány a volánnál ült, csak a feje dőlt kissé természetellenes módon az ajtókeretnek. Kis piros kalapja és prémszegélyű szürke kabátja most is rajta volt. A rávetődő holdfényben szája nyitva volt. Nyelve kilógott, és gesztenyebarna szeme tágra meredt.
Steve nem ért hozzá. Fölösleges volt alaposabban szemügyre vennie, tudta, hogy csúnya zúzódások éktelenkednek a nyakán.
– Csúnyán intézik el a nőket ezek a valakik – morogta.
A lány nagy, fekete brokáttáskája a mellette lévő ülésen tátongott, akár a szája... ugyanúgy, ahogy Miss Marilyn Delorme szája, és mellette, az ágy alatt a piros táskája... A férfi lassan behúzódott egy kis pálmafa alá, aztán lehátrált a kocsifeljáró aljáig. Az utca üres volt és kihalt, akár egy színház záróra után. Visszalopózott a túloldalra a kocsijához, beszállt és elhajtott.
Világos. Egy lány késő éjszaka egyedül hazafelé igyekszik, amikor egy nehézfiú feltartóztatja és megfojtja. Pofon egyszerű. A legelső arra haladó járőrkocsinak azonnal feltűnt volna, ha észreveszik a KIADÓ jelzést. Steve keményen beletaposott a gázba, hogy minél távolabbra kerüljön a helytől, így, utólag is borzongás fogta el. Aztán bement egy éjjel-nappal nyitva tartó patikába, és behúzta a hátsó sarokban álló telefonfülke ajtaját. Bedobott egy ötcentest, és feltárcsázta a rendőrséget. Amikor az ügyeletest kapcsolták, száraz hangon beszélni kezdett:
– Kérem, őrmester, írja, amit mondok: Brighton Avenue, 32100 tömb nyugatra, egy üres ház kocsifelhajtóján. Megvan?
– Igen. Na és?
– Egy autó és benne egy halott no – mondta Steve, és letette a kagylót.

7

Quillan, a nappali főportás és egyben a Carlton Hotel igazgatóhelyettese éjszakai műszakban dolgozott, hiszen Millar, az éjszakai portás egy hét szabadságra ment. Fél kettő volt, teljes csend és nyugalom. Quillan unta magát. Már rég elvégezte összes tennivalóját.

Az éjszakai inas is befejezte már a takarítást, és visszavonult. A lift, mint rendesen, most is kivilágítva és nyitva állt. A csarnokban kifogástalan rend volt, a lámpák tompított fénnyel égtek. Quillan alacsony, köpcös férfi volt, vizenyősen csillogó szemmel, amely mindig barátságos, de kifejezéstelen volt. Sápadt kezét összekulcsolva tartotta maga előtt a pult márvány lapján. Alacsony termete miatt úgy tudott támaszkodni, hogy ne keltse azt a benyomást, mintha pihenne. Szórakozottan bámulta az előcsarnok szemközti falát.

A főbejárat sárgaréz foglalatú lengőajtaja bevágódott, és Steve Grayce lépett be rajta könnyű felöltőben, feltűrt gallérral. Ébernek és tökéletesen fesztelennek látszott. Odaballagott a pulthoz, és megkopogtatta.

– Ébresztő!

Quillan automatikusan megszólalt:

– Egyágyas fürdőszobásom nincs – azután valóban felébredt. – Nicsak, Steve! Hallom, sikerült kettévágnia a gordiuszi csomót, erre magát is kivágták. De hát ilyen az élet.

– Jó, jó. Van új éjszakai detektívje?

– Nincs rá szükségem, Steve.

– De lesz, amíg egy olyan öreg róka, mint maga egy folyosóra tesz prostikat a Leopardi-féle emberekkel.

Quillan félárbocra eresztette szemhéját, aztán ismét az előbbi irányba nézett. Közönyösen azt mondta:

– Én nem, pajtás. De mindenki követhet el tévedést. Millar eredetileg könyvelő... nem portás!

Steve kihúzta magát, és arcára teljes nyugalom költözött. A füst szinte lógva maradt a cigarettája végén. Szemei olyanok voltak, mint két fekete üveggolyó. Kicsit csalárdul elmosolyodott.

– Akkor maga miért adott Leopardinak négydolláros szobát a nyolcadikon, ahelyett, hogy huszonnyolc dolláros tetőlakosztályban helyezte volna el?

Quillan visszamosolygott rá. – Nem én adtam szobát Leopardinak, öregfiú. Van még kérdése?

– Üres volt a 813-as tegnap éjjel?

– Javítás alatt állt, így üres volt. Valami baj volt a vízvezetékkel.

– Ki döntött úgy, hogy javításra szorul? Quillan kifürkészhetetlen szeme elfordult, és furán megmerevedett.

– Akkor én megmagyarázom – folytatta Steve. – Leopardi a 815-ösben lakott, a két lány pedig a 811-esben. Csak a 813-as választotta el őket. Valaki behatolt a 813-asba, és elfordította a szobákat összekötő ajtókon a reteszt. Ha pedig a két szomszédos szoba lakói is ezt tették, ki-ki a maga oldalán egy egész lakosztályt nyertek.

– Na bumm! – felelte Quillan. – Átvágtak bennünket nyolc dollárral. Ennél jobb szállodákban is előfordul ilyesmi – a szeme álmosnak látszott.

– Ezt Millar is megtehette – makacskodott Steve. – De a pokolba is, nem látom benne a logikát! Ez nem rá vall! Kockára tenni az állását egy dollár borravalóért?

– Rendben van, Sherlock Holmes – szólt Quillan –, lökje ki végre, hová akar kilyukadni?

– A 811-esben az egyik lánynak pisztolya volt. Leopardi pedig kapott egy fenyegető levelet... Széttépte. Kihalásztam a darabjait a szemétkosárból. Ha jól sejtem – tette hozzá –, Leopardi egész zenekara kiköltözött innét.

– Természetesen. A Normandiába mentek.

– Hívja fel a Normandiát, és kérje Leopardit. Ha ott van, még most is piái. Valószínűleg társasággal.
– Miért? – kérdezte halkan Quillan. – Miért hívjam fel?
– Mert maga rendes ember. Ha Leopardi szól bele, tegye le a kagylót.
– Steve szünetet tartott, és keményen megcsípte a saját állat. – Ha nincs ott, próbálja megtudakolni, hova mehetett.
Quillan felegyenesedett, ismét hosszú, nyugodt pillantást vetett Steve-re, és hátrament a katedrálüveg-fal mögé. Steve mozdulatlanul hallgatózva állt, egyik kezét ökölbe szorítva lógatta maga mellett, a másikkal hangosan dobolt a márványpulton.
Két perc elteltével Quillan visszajött, és újból e pultra dőlve mesélte:
– Nincs ott. Buli van a lakosztályában... tökrészegek... és hangoskodnak. Egy pasassal beszéltem, aki még elég józan. Azt mondta, hogy Leopardit elhívták tíz óra körül telefonon... valami lány. Ő meg kicsípte magát, és elrohant. Állítólag valami oltári hancúrra számított. Az ütős, szóval, a dobos volt még annyira józan, hogy mindezt elmesélje.
– Maga igazi haver – bólintott Steve. – Nem bírom megállni, hogy ki ne pakoljak magának. Keserű dolog ez, szerettem ezt a helyei. Hát, köszönöm...
Elindult a kijárat felé. Quillan megvárta, míg ráteszi kezét a kilincsre, aztán utánaszólt. Steve megfordult és visszasétált.
– Hallottam, hogy Leopardi magára lőtt. Nem hiszem, hogy erről feljegyzés készült. Senki sem jelentette. És szerintem Peters is csak akkor értette meg, amikor meglátta a tükröt a nyolcadikon. Ha hajlandó lenne visszajönni, Steve...
Steve megrázta a fejét.
– Köszönöm az ajánlatát.
– Amikor tudomást szereztem a lövöldözésről – tette hozzá Quillan –, eszembe jutott egy eset. Két éve egy lány agyonlőtte magát a 815-ösben.
Steve úgy kapta fel erre a fejét, mintha ismét csak lőttek volna.
– Miféle lány?
– Nem tudom. Nem emlékszem az igazi nevére. Egy lány, aki egy sor borzalmas hányattatás után meg akart halni egy tiszta ágyban... egyedül.
Steve átnyúlt a pulton, és megfogta Quillan karját.
– A szállodai archívum... – mondta reszelős hangon. – Az újságcikkeknek, mindennek, ami az üggyel kapcsolatos, benne kell lennie! Látnom kell azt az anyagot!
Quillan hosszasan rámeredt.
– Bármit is forgat a fejében, pajtás, úgy érzem, jó helyen tapogatózik. Ami igaz, az igaz. Nekem pedig már tele van a hócipőm az gyilkosságokkal.
Megnyomta a pulton a hívócsengőt. A lift melletti fülke ajtaja kinyílt, és az éjszakai inas ügetett feléjük az előcsarnokon át. Bólintott és Steve-re mosolygott.
– Vegye át a portát, fiam! – utasította Quillan. – Mr. Peters irodájába megyek.
A széfhez lépett és kivette a kulcsokat.

8

A kis ház a hegyoldalban állt, ezüstfenyők, tölgyfák és cédrusok gyűrűjében. Masszív építmény volt, kőkeménnyel. Az októberi holdfény sejtelmes fénye kristálytisztán megvilágította minden részletében, csupán a színei mosódtak egységes szürkévé.
Egy út végén épült, negyedmérföldnyire a legközelebbi lakott településtől. Steve kikapcsolt reflektorral kanyarodott a házhoz vezető útra. Hajnali öt volt. A ház közelébe érve megállt,

kiszállt a kocsiból, és nesztelen léptekkel átvágott a gyepen.
Az út mentén garázs állt, amelytől ösvény vitt tovább a házikó tornácáig. A garázs nem volt bezárva. Steve óvatosan besurrant egy autó sötét tömege mellé, és megérintette a motorház tetejét. Még meleg volt. Elemlámpát húzott elő a zsebéből, és végigpásztázta a kocsit. Porlepte, szürke szedán, a benzinmérője alacsonyan állt.
Világosság derengett a behúzott függönyök mögül. A tornác magas volt, a bejárati ajtón tolózár.
Steve mély lélegzetet vett, és bekopogott. Egy pillanatra megérintette a kabátja belső zsebében lapuló pisztoly agyát, aztán visszahúzta kezét.
Szék nyikordult, majd halk lépések közeledtek.
Steve az ajtóhoz hajolva válaszolta:
– Steve vagyok, George. Maga már ébren van?
Kulcs fordult a zárban, és az ajtó kinyílt. George Millar, a Carlton Hotel mindig nett portása most kopott nadrágot és vastag, kék, magas nyakú pulóvert viselt. Nyírott, fekete bajusza borzas szőrcsíkként virított sápadt arcában. Két csupasz villanykörte lógott a szoba túloldalán. Tűz pislákolt a nagy, nyitott kandallóban.
Millar halk, rekedt hangon csodálkozott:
– Micsoda kellemes meglepetés! De hogy sikerült megtalánia minket? Jöjjön már be, no!
Steve belépett, és Millar bezárta az ajtót.
– Városi szokás – tette hozzá elmosolyodva. – A hegyekben senki nem zár semmit. Üljön le. Melengesse meg a lábát. Hideg van odakinn ilyenkor.
– Bizony – értett egyet Steve. – Hűvös a hajnal.
Kabátját és kalapját az asztalra tette és beleült a nagy, fekete bőr karosszékbe. A tűz fölé tartotta a kezét.
– Hogy az ördögbe talált meg minket, Steve? – kérdezte Millar.
– Steve nem nézett rá. Nyugodtan válaszolta.
– Hát, nem éppen könnyen. Tegnap éjjel maga mesélte, hogy van itt a hegyen a bátyjának egy házikója... Gondoltam, eljövök reggelire. A crestline-i fogadós nem ismeri az itteni háztulajdonosokat. Telefonáltam egy garázsba, de ott sem tudtak semmiféle Millar-házról. Azután egy alacsony ember, aki erdőkerülő, helyettes-seriff, fával, benzinnel meg mivel kereskedik, jött szembe a kocsijával. San Bernandinóba indult benzinért. Rokonszenves emberke. Amint kiejtettem a számon, hogy a maga bátyja bokszoló volt, összeállt neki a kép. Így most itt vagyok.
Millar megtapogatta a bajuszát. Agyrugók nyikordultak a másik szobában.
– Persze, még mindig a ringbeli nevén... Gaff Talley néven ismerik. Mindjárt felkeltem és iszunk egy kávét. Azt hiszem, egy csónakban evezünk. Megszoktuk az éjszakai munkát, és nem tudunk aludni. Én egyáltalán le se feküdtem.
Steve lassan ránézett, aztán elfordította a tekintetét. Egy érdes hang szólalt meg mögöttük:
– Ki ez a legény, George?
Steve óvatosan felállt és megfordult. Önkéntelenül a férfi kezére pillantott. Nagy lapátkéz, tiszta, de durva és csúnya. Nagydarab, vöröses hajú férfi, lötyögő háziköntöst viselt pizsamája fölött. Pergamenszerű, kifejezéstelen arcának mindkét oldalát sebhelyek tarkították. Keskeny, fehér forradások. Orra szétlapított és vastag. Mintha életében több ütést kapott volna, mint amennyit adott. Csak a szeme hasonlított valamelyest Millaréra.
– Steve Grayce – felelte az öccse. – Az éjszakai tisztviselő... volt tegnap hajnalig a szállodában.
Gaff Talley Steve-hez lépett és kezet nyújtott.
– Örvendek – mondta. – Magamra kapok valamit, és már tömhetjük is a bendőnket. Jól kialudtam magam. De ez a tökfej George egész éjszaka le sem hunyta a szemét.

Visszament a szoba túlsó végébe az ajtóhoz, amelyiken kijött. Megállt, egy öreg fonográf fölé hajolt és bedugta nagy kezét a papírborítós lemeztorony mögé. Abban a helyzetben maradt, mozdulatlanul.
– Semmi újság állásügyben, Steve?
– Lehet, hogy butaság, de felcsapok magándetektívnek. Nem nagy üzlet, ha csak nem lesz hozzá egy kis reklámon. – Vállalt vont. Azután a legnagyobb nyugalommal, ugyanolyan hangon hozzátette:
– King Leopardit lepuffantották.
Millarnak leesett az álla. Úgy maradt tátott szájjal vagy egy percig, mozdulatlanul, a szemét meresztve. Gaff Talley a falnak dőlve bámult, de arcizma sem rezdült. Millar végül megszólalt:
– Lepuffantották? Hol? Csak nem...
– Nem a szállodában, George. Az kínos lett volna, igaz? Egy lány lakásán. Méghozzá egy tisztességes lány lakásán. Nem ő csalta oda Leopardit. A régi öngyilkosságtrükk... csakhogy nem fog bejönni. A lány az ügyfelem.
Millar nem mozdult. A nagydarab sem. Steve nekidőlt a kandalló kőpárkányának. Halkan folytatta:
– Tegnap délután elmentem a Shalotte Clubba, hogy találkozzam Leopardival. Hülye ötlet volt, mert nem én tartoztam neki bocsánatkéréssel. Egy nővel ült a bárban. Behúzott nekem hármat, azzal távozott. A lánynak nem tetszett a dolog. Beszédbe elegyedtünk. Aztán tegnap este... felhívott telefonon és közölte, hogy Leopardi... szóval odamentem. Holtan feküdt a lány ágyán, sárga pizsamában.
A nagydarab felemelte bal kezét és hátratúrta a haját. Millar lassan beljebb hajolt az asztalon, ajka megrándult a nyírott, fekete bajusz alatt.
– Csúnya dolog! – rekedt volt a hangja. A nagydarab megszólalt:
– Úgysem lehet rajta segíteni.
– Csakhogy az nem Leopardi pizsamája volt – folytatta Steve kissé élesebben. – A sajátján monogram volt... nagy fekete betűkkel. És szaténból volt, nem selyemből. És bár pisztoly volt a kezében, nem ő lőtte szíven magát. A rendőrség majd megállapítja. A gyilkosságot a szállodában kellett volna végrehajtani, tegnap éjszaka. Csakhogy én kitettem a szűrét, mielőtt még a fekete hajú lány a közelébe férkőzhetett volna, így van, George?
– Nem értem, miről beszél... – hebegte Millar.
– Tudja jól George, hogy miről beszélek. Amolyan költői igazságszolgáltatás lett volna, ha King Leopardit a 815-ös szobában csinálják ki! Hiszen abban a szobában lőtte magát agyon egy lány két évvel ezelőtt. Smith néven jelentkezett be... Mindenki Eve Talleyként ismerte. A valódi neve pedig Eve Millar volt.
A nagydarab a gramofon fölé görnyedve motyogta:
. – Volt egy húgunk, akit Eve-nek hívtak és agyonlőtte magát a Carltonban.
Steve ravaszkás mosollyal folytatta:
– Nézze, George, maga azt állította, hogy Quillan tette a lányokat a 811-esbe. Maga tette őket oda. Azt mondta nekem, Leopardi azért vett ki szobát a nyolcadikon ahelyett, hogy első osztályú lakosztályba költözött volna, mert pénzszűkében volt. Nem volt pénzszűkében. Mindegy volt neki, hogy hol lakik, csak nő legyen a közelében. És magának gondja volt erre. Maga tervelte ki az egészet. Még Peterst is rávette, hogy írjon Leopardinak, kérje, hogy a Carltonba szálljon meg, ha idejön... azzal, hogy ugyanaz az ember a tulajdonos, aki a Shalotte Clubé. Mintha egy Walters-féle nagykutyát érdekelne, hogy hol száll meg egy zenekari szólista.
Millar arca holtsápadt és kifejezéstelen volt. Hangja megtört.
– Steve... az istenért... miket beszél? Hogy az ördögbe tudtam volna...

– Sajnálom, pajtás. Szerettem magával dolgozni. Igazán kedveltem magát. Azt hiszem, még mindig kedvelem. De nem kedvelem az olyan embert, aki nőket fojt meg... vagy nők jó hírét teszi tönkre azért, hogy elterelje a gyanút a saját személyéről és a bosszúból elkövetett gyilkosságáról.
Karja hirtelen felemelkedett, de megállt a levegőben, amikor Gaff megszólalt:
– Nyugalom...
Kihúzta kezét a lemeztorony mögül. Egy 45-ös Coltot tartott benne.
– Világéletemben ócska, korrupt hülyének tartottam minden szállodai detektívet. A maga esetében úgy látszik, tévedtem. Van sütnivalója. Fogadok, hogy még a Corut Street 118-ba is kiugrott. Igazam van?
Steve egyenest a hatalmas Coltra nézett.
– Úgy van. Láttam a lányt... holtan... a maga ujjnyomaival a nyakán. Ezt nem lesz nehéz megállapítani, pajtás. És ugyanazzal a módszerrel megölte Dolores Chiozze szobalányát. Hiba volt. Ha összehasonlítják a két áldozat nyakán levő ujjnyomokat, egyből rájönnek, hogy a maga által felbérelt pisztolyos fekete lány a Carltonban volt tegnap éjjel. Akkor máris összeáll előttük a történet. A szállodában szerzett információk birtokában nem tévedhetnek. Két hetet adok magának. Legfeljebb.
Millar megnedvesítette kiszáradt ajkát, és azt suttogta:
– Nem lóverseny, Steve. Ráérünk. A dolgunkat megtettük. Ha nem is tökéletes... hanem csúnya munka volt. – Hirtelen kirobbant: – Leopardi utolsó szemét volt! Nagyon szerettük a húgunkat, és ő elzüllesztette! Szegény, tiszta tekintetű kislány volt, bedőlt annak a piperkőc szarházinak, aki kirúgta őt egy rohadt, vörös hajú táncdalénekesnő miatt! Mert az jobban tetszett neki! És Eve kétségbeesésében végzett magával!
Steve kemény éllel kérdezte:
– És maguk mit csináltak ezalatt?... Malmoztak?
– Nem voltunk itt, amikor történt! Hosszú időbe telt, amíg megtaláltuk a magyarázatot.
– Ezért érdemes volt megölni négy embert... – bólintott gúnyosan Steve. – Ami pedig Dolores Chiozzát illeti, ő semmiről sem tehetett. Sem akkor, sem azután. De maguk őt is belekeverték a tetves kis vérbosszújukba! Undorodom magától, George. Mondja meg a díjbirkózó bátyjának, hogy nyugodtan folytassa a mészárlást.
A nagydarab elvigyorodott.
– Elég a dumából, George. Motozd meg, van-e nála stukker...
Steve a 45-ösre meredt. Arca csontkeménnyé merevedett. Ajka szegletében halvány, fagyos gúnymosoly, szeme hidegen sötétlett.
– Nehogy fedezd a barátodat...! – fenyegetőzött a bokszoló. Megkerülte az asztalt, és Steve mellé lépve egyik kezével megtapogatta a zsebeit. Hátralépett és rámutatott.
– Ott, abban.
– Eredj onnét! – vakkantott Gaff Talley.
Határozott léptekkel odament Steve-hez, és hatalmas Colt ját keményen a gyomrának szegezte. Felemelte bal kezét és kihúzta a Detective Specialt a belső mellzsebéből. Farkasszemet nézett Steve-vel.
– Fogd meg, George! – nyújtotta Steve pisztolyát.
Millar elvette tőle a pisztolyt, visszament a nagy asztal túloldalára, és megállt a sarkánál. Gaff Talley elhátrált Steve-től. Befellegzett magának, nagyokos – mondta. – Maga is tudja!
Steve csak állt, földbe gyökerezett lábbal és torz félmosoly rángatózott a szája sarkában. Merev, némiképp eltöprengő tekintettel bámult Gaff Talley pisztolyára.
– Megőrültél, Gaff? – kérdezte Millar. Hangja színtelen volt, hiányzott belőle a megszokott fátyolosság.

Steve kissé oldalt fordította fejét, és Millarre nézett.
– Igen, George. Maguk csak piti gazemberek. Két piszkos szadista, akik a bosszúálló szerepében tetszelegnek egy elcsábított lány miatt! Két bunkó! És ebben a percben gyakorlatilag már hullák... rothadó hullák.
Gaff Talley elnevette magát, és hüvelykujjával kibiztosította a Coltot.
– Na imádkozz, fiú!
– Miből gondolja, hogy lepuffanthat? Nincs benne töltény! Kénytelen lesz engem is úgy elintézni, mint azokat a nőket, kézzel! Maga fojtogató! – Steve igyekezett a bokszolót kihozni a sodrából. A nagydarab pillantása lefelé vetődött és elhomályosult. Azután hahotában tört ki.
– Egy nyavalyát! – röhögte. – Ide nézzen!
Steve mellének szegezte a revolvert, és meghúzta a ravaszt. Az ütőszeg szárazon kattant az üres tölténytáron. Gaff arca eltorzult.
Egy másodperc töredékéig egyikük sem mozdult. Azután Gaff kissé megemelt sarokkal lassan elfordult, és az öccsére nézett. Szinte gyengéden kérdezte:
– Te tetted, George?
Millar megnedvesítette ajkát, és nyelt egyet. Hápogott, csak nehezen tudott megszólalni.
– Igen, Gaff. Az ablaknál álltam, amikor Steve kiszállt a kocsijából. Láttam, hogy bemegy a garázsba. Tudtam, hogy az autó még meleg, ő meg mindenre rájött. Elég volt az öldöklésből.
Millar fölemelte a kis Special Detective csövét. Gaffnak kidülledt a szeme. Megbűvölve bámult, vadul feléje ütött, az üres Colttal hadonászva. Millar erőt vett magán. Gyenge hangon, mint egy öregember, azt mondta:
– Ne haragudj.
A pisztoly háromszor ugrott meg. Füst gomolygott kifelé a csövéből. Egy elégett hasábfa leesett a kandallóban.
Gaff Talley különös mosollyal előregörnyedt, és némán megállt. Hatalmas lapátkezét a gyomrára szorította és lassan, rekedtes hangon nyögte.
– Jól van... azt hiszem... én...
Hangja elnyúlt, és lábai rogyadozni kezdtek. Steve egy ugrással Millar mellett termett, állón ütötte. A nagydarab még mindig dőlt, olyan lassan, ahogy a fák dőlnek.
Millar átpördült a szobán, nekiesett a falnak. Egy kék-fehér tányér lepottyant a polcról, és összetört. A pisztoly a levegőbe repült, Steve gyorsan odaugrott és elkapta. Millar összehúzta magát, és a bátyját figyelte.
Gaff Talley feje előrebukott, a földre támasztotta kezét, és nyugodtan ráereszkedett a hasára, mint aki nagyon fáradt.
Már nappali fény keretezte odakint a fákat. A kiesett hasáb a kandalló falának dőlve füstölgött.
Steve lehangoltan szólalt meg:
– Maga megmentette az életemet, George... de legalábbis elejét vette egy ádáz lövöldözésnek. Azért kockáztattam, mert bizonyítékra volt szükségem, írja le a történteket, és írja alá.
– Meghalt? – kérdezte Millar.
– Igen, George. Maga ölte meg. Ezt is írja le.
– Fura. Magam akartam végezni Leopardival, saját kezűleg, hogy amikor már a csúcsra jutott, annál nagyobbat zuhanjon. Kinyírni, aztán jöjjön, aminek jönnie kell. Gaff szép, alapos munkát akart végezni. Alibivel, meg mivel... Gaff, a keményfiú, akinek semmi iskolája, aki egész életében nem volt képes egyetlen ökölcsapást kivédeni! Ö akarta ügyesen kitervelni és végrehajtani a dolgot. Talán ezért szerzett magának ingatlant is, mint az a Corut Street-i bérház, ahová Jake Stoyanoffot vette gondnoknak. Fogalmam sincs, hogy került kapcsolatba Dolores Chiozza szobalányával. Nincs sok jelentősége, igaz? Steve ismételte:

– Menjen, írja le. Maga hívta fel Leopardit női hangot imitálva, ugye?
– Igen – felelte Millar. – Mindent leírok, Steve. Alá is írom, de kérem, engedjen el... csak egy órára. Elenged, Steve? Csak egy órácskára. Nem nagy kérés egy régi baráttól, ugye, Steve?
Elmosolyodott. Halovány, erőltetett, kísérteties mosoly volt. Steve leguggolt a földön fekvő nagydarab férfi mellé, és kitapintotta a nyaki ütőerét. Felpillantott és azt mondta:
– Halott... Jól van, George, elmehet egy órára... ha kész a vallomásával.
Millar lecsavarta egy tintásüveg tetejét, és róni kezdte a sorokat, szép, szabályos könyvelő-kézírásával.
Steve Grayce leült a kandalló elé, és cigarettára gyújtva bámulta a hamut. A pisztolyt bal kezével a térdén tartotta. Odakinn már világos volt. A szobában néma csend, amelyet csak a toll sercegése tűrt meg.

9

A nap már magasan állt, mikor kilépett a házikóból, bezárta, lesétált a meredek ösvényen, és végigment a keskeny kavicsúton a kocsijához. A garázs most üres volt. A szürke szedán eltűnt. Beindította a kocsiját, elkanyarodott, maga mögött hagyott két hétvégi házzá alakított lakókocsit, aztán rátért az autóútra, és folytatta útját az emelkedőn Crestline felé.
A főutcán parkolt le, ivott egy csésze kávét a motelben, ezután egy telefonfülkébe lépett az üres előcsarnok végében. Feltárcsázta az interurbán tudakozót, megkérdezte Walters Los Angeles-i számát, majd felhívta a Shalotte Club tulajdonosát.
– Halló! Mr. Walters lakása – mondta egy hang.
– Steve Grayce beszél. Kapcsolja kérem, Mr. Walterst.
– Egy pillanat türelmét kérem. – Egy kattanás, majd beleszólt egy másik hang, amely sokkal keményebb volt.
– Ki az?
– Steve Grayce vagyok. Mr. Waltersszel akarok beszélni.
– Azt hiszem, nem ismerem magát. Egy kicsit korán van! Mit óhajt?
– Miss Chiozza ott van?
– Vagy úgy. – Szünet. – A hekus. Értem. Tartsa a kagylót.
Végre egy újabb lágy hang szólt bele.
– Itt Walters. Hallgatom.
– Steve Grayce vagyok. Én vagyok az...
– Mindent tudok, fiam. A hölgy mellesleg jól van. Azt hiszem, alszik odafönt. Mondja.
– A Crestline-ban... Az Arrowhead kaptató tetején vagyok. Két férfi meggyilkolta Leopardit. Egyikük George Millar, a Carlton Hotel éjszakai portása. A másik a bátyja, egy Gaff Talley nevű volt bokszoló. Talley meghalt... az öccse agyonlőtte. Millar megszökött... de hagyott nekem egy részletes, kézjegyével ellátott vallomást.
Walters lassan azt mondta: – Maga aztán gyorsan dolgozik, fiam... vagy teljesen őrült. Jobb, ha most azonnal idejön. Miért tették?
– Volt egy húguk.
Walters gyorsan megismételte:
– Volt egy húguk... Miért szökött meg az a pasas? Nem szeretném, ha valami seriff vagy szenzációéhes megyei ügyész azt képzelné... Steve higgadtan félbeszakította:
– Nem hinném, hogy érdemes aggódnia emiatt, Mr. Walters. Én sejtem, hova ment.
Steve megreggelizett a motelban. Minden világos, az ügy is, a nap is kisüt nemsokára. Gyengének érezte magát. Visszaült a kocsijába, és lefelé indult egy hosszú, sima lejtőn. San

Bernandino felé rátért egy széles, kövezett főútra, amelyet magas sziklavonulat és szakadékos völgy fogott közre. Egyes helyeken az út egészen a védőrácsokkal szegélyezett szakadék peremén vezetett.

Crestline-tól két mérföldre... Az út éles kanyart vett a hegy alatt. Kocsik álltak az úttesten... néhány magánautó, egy rendőrautó és egy autómentő. A fehér rács át volt szakadva, és emberek állták körül, lefelé bámulva.

A nyolcszáz méternyi mélységben egy kocsi harmonikává zsugorodott maradványa feküdt a reggeli napfényben. Szürke szedán lehetett. Sőt bizonyos, hogy az volt.

Tartalom:

Visszajátszás
1-10
11-20
21-28
A fecsegő férfi
1-11
A király sárgában
1-9